COLECTIA ROMANTIC

Anne Mather

PASIUNE

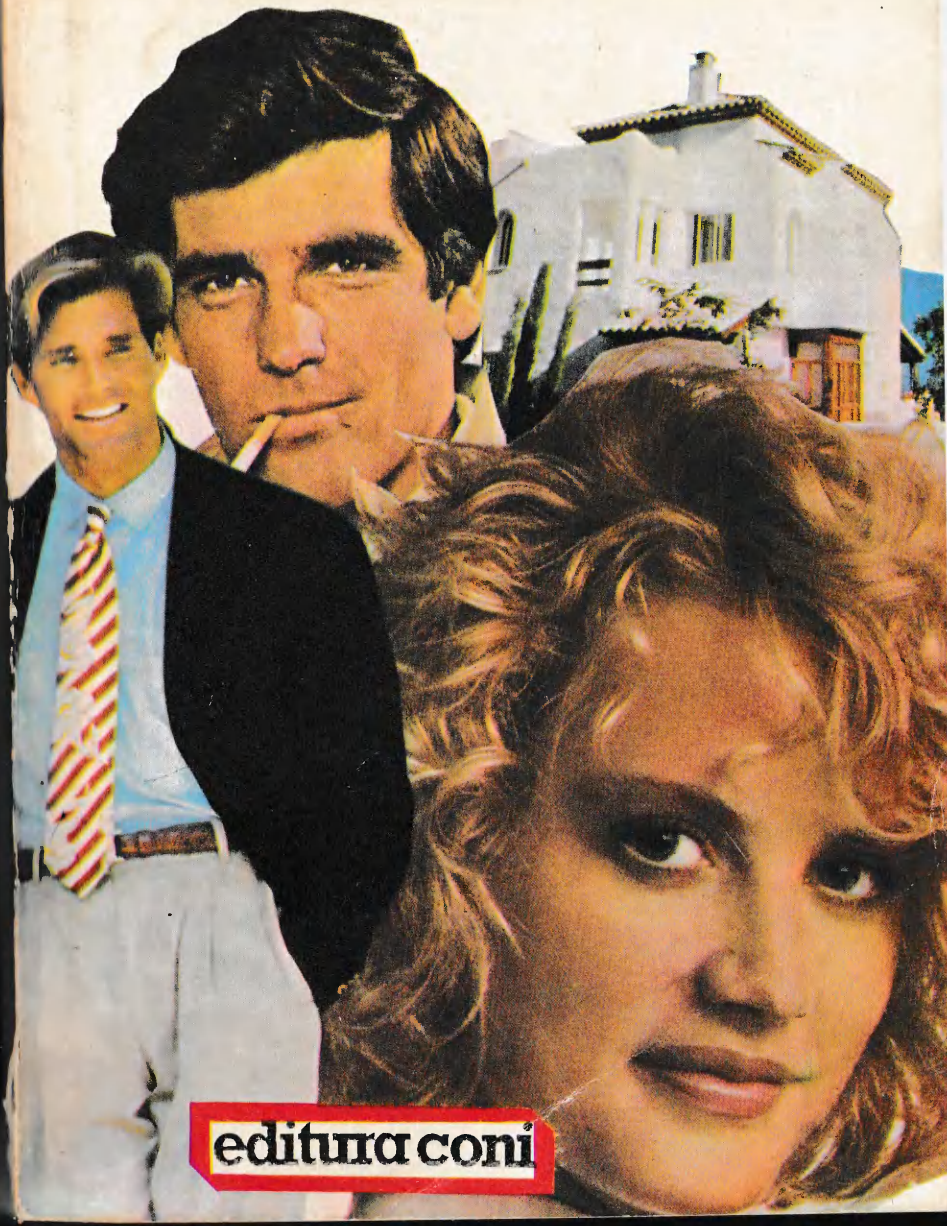

editura coni

Holly credea că-şi găsise un liman sigur pe frumoasa insulă din Caraibe pe care o alesese să-i devină cămin. Dar acest Paradis este invadat de un „şarpe" - în persoana lui Morgan Kane, omul trimis de tatăl ei ca s-o readucă în Anglia. Totuşi Morgan o atrage ca un magnet, iar Holly este tentată să cedeze atracţiei pe care o exercită asupra ei, însă poate ea să aibă încredere în el?

Ea tremura, şi mâinile lui Morgan o înlănţuiră. Cu infinită pricepere, el îi mulă trupul tremurător pe trupul lui puternic şi apoi plimbându-şi buzele pe gâtul ei, ajunse să descopere şi dulceaţa gurii ei.

THE BEST

ISBN: 973-9170-18-8

Lei 1500

ANNE MATHER
PASIUNE

Coperta ANDY

© by ANNE MATHER, 1985

An all-consuming passion

Toate drepturile asupra acestei ediţii
aparţin editurii CONI

ANNE MATHER

PASIUNE

Traducere de
Annemarie Iancius

BUCUREȘTI 1994

Redactor AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial
TEODOR ATANASIU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9170-18-8
Colecția „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

— Vom ateriza în mai puțin de cincisprezece minute, domnule Kane.

Pilotul se întorsese de la pupitrul de comandă ca să se adreseze unicului său pasager și Morgan își ridicase capul de pe hârtiile pe care le studia, de când părăsise St. Thomas, ca să întâlnească privirea candidă a omului.

— Cincisprezce minute, repetă cu vocea lui plăcută, joasă și bine modulată. Bine, Joe, mulțumesc.

— Cu plăcere, domnule Kane, răspunse pilotul, concentrându-și atenția asupra aparatelor din fața lui. Cred că va fi suficientă lumină ca să puteți vedea insula, dacă nu se strică vremea. Se pare că furtuna promisă nu se va arăta.

Morgan ezită un moment, aruncă o scurtă privire plină de regret documentelor pe care le studia, după care se decise. Așeză hârtiile la loc în dosarul lor, puse dosarul

în servietă, o închise cu grijă, după care întrebă politicos :

— Există furtuni pe aici ?

— Doamne, nu ! Lui Joe îi scăpă un chicotit. Nu v-a spus domnul Forsyth ? Insula Pulpit are o climă aproape perfectă : ploaie puţină, soare mult şi alizeul care păstrează o temperatură suportabilă.

Morgan îşi recunoscu ignoranţa.

— Nu sunt uragane ? întrebă el uşor, slăbindu-şi gulerul cămăşii în timp ce Joe îi aruncă o privire uşor dispreţuitoare.

— N-au fost, din 1973, îl asigură el. După cum v-am mai spus, o să vă placă aici, domnule Kane.

— Nu cred că am să rămân aici suficient de mult ca să-mi formez o părere, remarcă Morgan rece, privind în jos la marea verde-albastră şi limpede. Acolo este insula Pulpit ?

— Nu, domnule, aceea este Little Orchis, spuse Joe, întorcând avionul pe direcţia sud-est. În mai puţin de un minut veţi putea vedea insula Pulpit. Vreţi să facem mai întâi o tură prin aer înainte să aterizăm ?

— Nu cred că va fi necesar, spuse Morgan calm. Unde aterizăm ? Într-un port ?

— Oh, în apele Golfului Charlotte, răspunse Joe, chicotind iar în timp ce îndrepta

hidroavionul spre întinderea albastră. Doamne, ce frumos merge !

Morgan își propti bărbia pe mâna sa suplă și bronzată, privind pe fereastră puțin trist. Spera ca Holly să fi primit telegrama tatălui ei. Lucrurile ar fi fost cu mult mai dificile dacă ea nu știa de venirea lui. Și în afară de asta, nu ar fi prevenită în legătură cu ceea ce tatăl ei voia ca ea să facă.

Mișcându-și nerăbdător picioarele lungi, el își dori, nu pentru prima oară, ca Andrew să nu-l fi implicat în afacerile lui personale. Era ceva să fii asistentul personal a lui Andrew Forsyth, să știi mai multe decât oricare angajat despre mersul de zi cu zi al corporației Forsyth și să participi la extinderea imperiului lui de afaceri. Dar era cu totul altceva să ți se ceară să-i convingi unica fiică, în vârstă de douăzeci de ani, să se întoarcă la Londra pentru un simplu capriciu al tatălui ei, mai ales că ea știa probabil mai bine ca oricine că trebuie să fie vorba de mai mult decât de o bruscă dorință de a-și asuma rolul patern.

Era prea târziu acum să pretinzi că tatăl ei ar avea o reală afecțiune pentru ea. Din ziua în care se născuse — iar Morgan își amintea foarte limpede acea zi — ea fusese o povară nedorită pentru el, o ființă care-i

amintea mereu de mama ei, a cărei viață fusese sacrificată pentru a o proteja pe a ei. Iar asta, Andrew Forsyth nu i-o iertase niciodată.

Desigur, pe atunci Morgan nu era asistentul lui Andrew, încă. Era doar un nou și foarte tânăr executant, proaspăt absolvent al universității, cu diplome în economie și drept și nimic mai mult. Fusese prima lui zi de angajat al companiei și atunci problemele personale ale șefului său i se păreau foarte departe.

Oricum, în douăzeci de ani se schimbaseră foarte multe. Cu timpul, abilitatea și priceperea lui în afaceri precum și puterea lui de muncă fuseseră recunoscute și fusese cooptat în personalul care lucra direct cu Andrew iar Hollỳ nu i se mai părea atât de departe de el. Nu fiindcă ar fi cunoscut-o prea bine. După o serie de dădace, a urmat o școală preparatorie și, după un scurt răgaz o școală cu internat, iar dacă existaseră probleme, nimeni nu se așteptase să le rezolve el. De fapt, prima dată când o văzuse cu adevărat pe Holly în carne și oase fusese cu mai puțin de cinci ani în urmă, când Andrew îi ceruse să o ia de la un prieten din Woking și să o ducă cu mașina la aeroportul din Londra ca să prindă avionul de Zurich. Iar atunci, și pentru că ea nu

era prea coumnicativă şi din cauza prezenţei şoferului, schimbaseră foarte puţine cuvinte. La început se gândise că ar fi timidă, şi având şi el copii, se străduise să o facă să se simtă în largul ei. Dar ochii ei reci, de culoare indigo, îi priviseră cu dispreţ eforturile iar el realizase imediat că Holly Forsyth ştia exact ce încerca el să facă. De atunci, întâlnirile lor fuseseră la fel de scurte. Odată, la Londra, puţin după întoarcerea ei de la şcoala din Elveţia unde fusese trimisă, o întâlnise în timp ce ieşea din biroul tatălui ei, dar cu acea ocazie ea privise drept prin el. Bănuise atunci că ochii ei strălucitori şi obrajii îmbujoraţi reflectează un zbucium interior şi, de altfel, în acea zi Andrew fusese cu totul imprevizibil. Atunci învăţase că Andrew devenea întotdeauna imprevizibil când era vorba de Holly şi Morgan se îndoia că ceva spus sau făcut de ea ar fi putut primi aprobarea tatălui ei.

Ultima oară când o văzuse fusese cu doi ani în urmă, doar cu puţină vreme înainte ca ea să părăsească Anglia. Fusese chemat la casa lui Andrew din Hampstead să predea nişte hârtii de care uitase la birou şi o întâlnise pe Holly venind acasă cu un grup de tineri gălăgioşi. Erau cu toţii ameţiţi de băutură sau de marijuana sau de amândouă

la un loc, iar scandalul care a urmat după ce Andrew a ieşit val-vârtej din biroul lui, n-a fost deloc plăcut.

Morgan încercase să nu se amestece, dar chiar Holly în persoană îl amestecase. Îşi strecurase braţul pe sub al lui într-un mod vădit provocator, folosindu-se de puterea lui atunci când mânia tatălui ei se revărsase asupra ei. Era o fată înaltă cu părul blond şi ondulat prins într-o eşarfă şi un corp adolescentin încă neformat. Cu toate astea îşi înfruntase cu curaj tatăl, neobservând însă că acesta nici măcar nu o asculta. Biata Holly, îşi aminti acum Morgan, culoarea îi pierise din obraji iar fardul aplicat cu grijă îi rămăsese vizibil ca masca unui clown. N-ar fi trebuit să încerce să lupte împotriva lui Andrew Forsyth. Bărbaţi fără scrupule încercaseră şi eşuaseră iar Holly n-avea deloc armele necesare.

Dacă n-ar fi semănat atât de bine cu mama ei, poate Andew ar fi reuşit să uite. Dar, văzând fotografii ale primei doamne Forsyth, Morgan înţelegea perfect de ce patronul lui găsea prezenţa fiicei sale atât de intolerabilă. Mama lui Holly fusese singura femeie pe care el o iubise, alţi copii nu mai avusese, nici măcar un fiu care să-i calce pe urme.

Din nefericire Morgan nu fusese în stare să facă nimic care s-o ajute, așa că atunci când ea realizase asta se îndepărtase și de el. În timp ce prietenii ei plecau pe șapte cărări, nefiind în stare sau nedorind să asiste la umilirea ei, Andrew îi dăduse acel ultimatum. Dacă dorea ca el să o mai întrețină, trebuia să renunțe la prietenia cu acel grup de indivizi dubioși și trăsniți sau să plece.

Șase săptămâni mai târziu, Morgan aflase că ea se retrăsese la vechea reședință a mamei ei de pe insula Pulpit, la o sută cincizeci de mile de St. Thomas, în insulele Virgine. Sara Gantry, mama lui Holly, se născuse în Indiile de Vest iar familia ei avusese acolo o prosperă plantație de trestie de zahăr. Dar odată cu scăderea prețului zahărului și cu creșterea cheltuielilor pentru forța de muncă, proprietatea fusese abandonată încă înainte de moartea bunicilor lui Holly. Oricum, casa mai există și, conform spuselor lui Andrew, Holly fusese întotdeauna fericită acolo.

„Obișnuia să meargă acolo în vacanțe, când era mai mică", îi spusese el lui Morgan într-o încercare de a-și împăca conștiința. „Îi place să înoate și să pescuiască și să mâzgălească cu creioane și acuarele", adău-

gase el văzând că asistentul lui nu făcea nici un comentariu. „Nu mă judeca, Morgan. A fost întotdeauna ca un ghimpe în inima mea."

Dar, oricum, cine era el să-l judece, reflectă Morgan trist. Propriii lui gemeni, în vârstă de şaisprezece ani, se dovedeau a fi chiar pentru el mai mult o datorie şi o piedică. Şi cum putea să-l condamne pe Andrew că-şi ignora fiica în timp ce el însuşi petrecea atât de puţin timp cu fiii lui ? După spusele lui Alison, fosta lui soţie, el era total răspunzător pentru comportamentul lor rău şi, adevărul era că fusese multă vreme plecat de acasă în timpul creşterii lor. Andrew era un patron pretenţios şi imperiul lui se întindea dintr-o parte în alta a lumii financiare, iar Morgan fusese când la Hong Kong, când la San Francisco atunci când de fapt ar fi trebuit să fie acasă.

Dar oare el era singurul vinovat ? La început, Alison fusese încântată când, curând după căsătoria lor, Morgan fusese recrutat să lucreze chiar în birourile lui Andrew Forsyth. Îl încurajase chiar să-i devină indispensabil superiorului său şi găsise repede întrebuinţare pentru salariul mai mare pe care i-l adusese avansarea.

Alison nu-i dorise pe gemeni, dar naşterea lor la mai puţin de doi ani de la căsătorie coincisese cu mutarea lor într-un apartament mai mare şi atunci se împăcase cu gândul că trebuie să-şi demonstreze abilităţile de casnică. În plus, descoperise că faptul că avea gemeni o deosebea de alte tinere mame, care aveau câte un singur copil şi o vreme se încălzise cu mândria aceasta de mamă glorioasă.

Cam în perioada când gemenii împliniseră doi ani, atitudinea maternă începuse să pălească iar Alison cerea mereu o grădină ca să mai poată scăpa de ei. Nu-i păsase că pentru a cumpăra o casă în Willesden, Morgan trebuia să muncească douăsprezece ore pe zi. Alesese casa pentru că era aproape de mama ei şi foarte curând doamna Stevens se ocupa de gemeni în timp ce Alison îşi petrecea timpul prin boutique-uri şi prin saloane de frumuseţe. Dar, curând, nici măcar noutatea de a avea o sursă de bani nelimitată n-o mai satisfăcu. Avansarea lui Morgan în postul de asistent personal al lui Andrew însemnase şi faptul că el şi soţia lui erau destul de des invitaţi la cină în Hampstead. Nu după multă vreme Alison deveni nemulţumită de casa lor „mică şi sărăcăcioasă". Nu vedea nici un motiv pentru care n-ar pu-

tea locui și ei într-o casă mare și pentru care n-ar putea avea și o menajeră, acum că Morgan avea o poziție cu atâta autoritate.

Se mutară iar, de data aceasta într-o vilă luxoasă în Wimbledon, care avea tot ce-și dorea Alison : cinci dormitoare, trei băi și chiar și saună. Era genul de cămin de lux de care oricine ar fi fost mândru. Doar că acum plictiseala luă locul invidiei, iar viața mai palpitantă a lui Morgan deveni izvorul tuturor necazurilor din viața lui Alison.

Morgan nu era în stare să o liniștească. Permanentele ei nemulțumiri și acuzații le făcuseră viața grea de multe ori, chiar cu ceva timp înainte ca gemenii să observe. Împăcându-și conștiința cu convingerea că băieții ar fi mai fericiți dacă n-ar mai fi martori la desele scandaluri dintre părinții lor, Morgan sugerase să fie dați la o școală cu internat. Dar atunci, pentru prima oară, Alison refuzase soluția cea mai simplă.

„Ți-ar conveni, nu-i așa ?“ strigase ea, într-o grimasă de insatisfacție. „Atunci n-ar mai trebui să te simți vinovat pentru că-ți neglijezi familia, nu ? Ai putea pleca mereu cu blestematul ăla de Andrew For-

syth de câte ori ai vrea şi încă cu conştiinţa împăcată !"

Morgan încerca să-i explice că dacă ar fi demisionat din funcţia de asistent al lui Andrew, atunci nu şi-ar mai fi putut permite să aibă nivelul de trai pe care îl aveau, dar ea nu-l ascultase. Din punctul de vedere al soţiei sale el era un ticălos egoist şi nepăsător a cărui unică plăcere consta în a câştiga bani pentru alţii.

Între timp, Alison îşi găsise o altă ocupaţie. Renunţând la pretinsa ei fidelitate, ea începuse să caute distracţie în alte case decât a ei iar relaţia dintre ea şi Morgan se stricase atunci complet.

Cu toate astea, însă, ea luptase pentru divorţul lor inevitabil. Acuzându-l pe Morgan de egoism şi neglijenţă, ea ceruse şi obţinuse pe cei doi băieţi iar Morgan se trezise cu obligaţia de a întreţine două gospodării în loc de una singură. Desigur că modestul apartament din Kensington pe care îl ocupa el nu era prea scump dar lupta împotriva influenţei lui Alison asupra gemenilor era destul de costisitoare.

Evident, fiind crescuţi într-o asemenea atmosferă, copiii fuseseră afectaţi de ea. La început doar în mică măsură : bătându-se cu prietenii de joacă, furând mici sume de bani din poşeta mamei lor şi luând

note atât de proaste la şcoală încât dirigintele îl chemase pe tatăl lor la o discuţie. Dar, treptat, pe măsură ce crescuseră, faptele lor deveniseră mult mai grave. Chiuleau des, iar când Morgan aflase de asta îi mutase la o altă şcoală de unde fuseseră repede exmatriculaţi pentru folosirea unui limbaj obscen. În sfârşit, mai recent, fuseseră prinşi împreună cu alţi câţiva băieţi furând dintr-un magazin de pe strada Oxford şi doar intervenţia avocatului lui Andrew îi salvase de la o pedeapsă grea.

Andrew nu alesese deloc momentul potrivit pentru a-l trimite pe Morgan în Indiile de Vest ca să o readucă pe Holly la Londra. Cu băieţii eliminaţi iar din şcoală şi cu Alison pe care o convinsese cu regret să le impună serioase restricţii, Morgan nu prea dorise să plece. Dar Andrew găsise o soluţie.

„Am să vorbesc cu ofiţerul comandant de pe Admiral Nelson", declarase el, menţionând numele unui faimos vas, folosit ca bază de antrenament pentru proaspeţii recruţi în marină. „Fawcett — ăsta-i căpitanul — este prieten cu mine, şi dacă va putea să-i ia în echipajul său, atunci cu siguranţă îi va lua. Trei săptămâni în condiţii austere de viaţă vor fi exact ceea ce le trebuie şi vor învăţa elemente de navi-

gaţie şi în acelaşi timp şi ceea ce înseamnă să lucrezi în echipă."

„Şi credeţi că Jeff şi Jon se vor supune regulilor de pe vas ?" întrebase Morgan cu îndoială în glas. „Oare Alison îi va lăsa să plece ?"

„Dacă o voi ruga eu", replică Andrew vicleán, schimbând un zâmbet cu asistentul său. „O să le facă foarte bine. Şi vor sta departe de mama lor o vreme, ceea ce nu-i rău."

Morgan se mişcă nerăbdător pe scaunul său şi Joe, observând mişcarea lui, se uită în jur.

— Aceea este insula Pulpit, domnule Kane, spuse el, indicând în jos o masă de verdeaţă care părea să plutească pe apă. Vedeţi curba în formă de seceră pe care o formează plaja ? Acolo este golful Charlotte.

— Oh, mulţumesc.

Morgan reuşi să zâmbească şi îşi forţă cu îndârjire mintea să se ocupe de lucruri mai puţin supărătoare. Când avionul se întoarse ca să faciliteze aterizarea, Morgan observă mormanul de stânci despre care Andrew îi povestise, şi care se înălţa mai mult de o mie de picioare peste nivelul lanţului muntos de pe insulă. Restul insulei era acoperit de o vegetaţie luxuriantă

de culoarea smaraldului, şi era înconjurată de corali de un alb strălucitor.

Insula era mai mare decât se aşteptase şi totuşi, când avionul se apropie mai mult, el nu observă prea multe urme de viaţă.

— Charlottesville — capitala — se află de cealaltă parte a insulei; explică pilotul ca şi când i-ar fi citit gândurile. Nu-i tocmai o capitală adevărată, ci numai câteva magazine şi depozite, plus o piaţă unde găseşti peşte şi fructe.

Morgan încercă să răspundă dar marea urca spre ei într-un ritm terifiant. Simţi descărcarea de adrenalină în vene şi apoi i se întoarse stomacul ; se ţinu strâns de mânerele avionului când acesta atinse suprafaţa apei.

— Hristoase, murmură el slab când plutitoarele avionului începură să lase dâre în apă. Aterizarea fusese cum fusese, dar acum trebuia să şi acosteze.

— Totul în regulă, domnule Kane ? întrebă Joe puţin îngrijorat în timp ce micşora viteza şi hidroavionul se îndrepta spre ţărm. Bănuiesc că n-aţi mai folosit un astfel de mijloc de transport până acum. Dar vă spun eu, e cel mai sigur pe aici şi vă puteţi baza pe el.

— Da ?

Tonul lui Morgan sună sec, dar n-avea ce face. Fusese o zi lungă și grea. Întâi zborul de nouă ore până la Miami, apoi patruzeci de minute de așteptare până la avionul de St. Thomas. Iar acum această bizară amfibie, care avea roțile scoase deja pentru ca odată ajunși la mal să o poată porni veselă pe plajă. Se uită la ceas. Era aproape șase și jumătate, ora locală, dar trupul lui îi spunea că este cu mult mai târziu. Îl durea coloana vertebrală de atâta stat jos, iar spaima pe care o trăise la aterizare îi umpluse corpul de un neplăcut val de căldură.

Ridicându-se în picioare, își desfăcu nodul de la cravată și privi obosit pe fereastră. Cu toate că era seara devreme, acum că aterizaseră, căldura era aproape palpabilă și Morgan își privi costumul gri închis cu vestă, cu oarecare neliniște. Trebuia să se fi schimbat la Miami, reflectă el. Avusese timp. Dar avusese nevoie și de ceva de băut și nu fusese timp pentru amândouă.

Hidroavionul urcă pe nisipul filtrat de generații succesive de corali și spălat de apele verzi și limpezi ale golfului Charlotte. În fața avionului, după întinderea albă de nisip se vedeau palmierii și pădurea pe care o văzuse din aer.

Pe plajă stătea un băiat, aşteptând probabil avionul iar Joe îi făcu cu mâna, recunoscându-l.

— Este Samuel, băiatul în casă al domnişoarei Holly, îi explică Joe pasagerului său. Se pare că ştia că venim.

— Aşa se pare, murmură Morgan sec, desfăcându-şi centura de siguranţă şi ridicându-se în picioare.

Din cauza înălţimii lui reduse, era imposibil să stai drept în interiorul avionului, dar Joe se descurcase repede şi deschisese uşile. Îl lăsă pe Morgan să treacă înainte şi să se strecoare prin uşa scundă.

Morgan se trezi cu tălpile pantofilor în nisip şi într-un val de căldură cu mult mai enervant decât fusese atmosfera încărcată de la bord. Hidroavionul păstrase o temperatură rezonabilă în timpul zborului, iar valurile care îl mângâiaseră îl ţinuseră rece până pe ţărm. Dar afară, în bătaia încă puternică a soarelui care apunea, temperatura era considerabil mai ridicată, iar haina de la costumul lui Morgan era deja udă sub braţ.

Cu un gest de nerăbdare îşi dezbrăcă haina destul de groasă şi şi-o aruncă pe umăr, conştient de privirea amuzată a băiatului care-i aşteptase, şi care purta nişte blugi decoloraţi şi un tricou larg. Faţa lui

bronzată strălucea de sănătate. Părea să aibă în jur de șaisprezece ani, ca și gemenii, gândi Morgan. Dar era mai înalt decât ei și nu așa îndesat.

— Domnul Kane ? întrebă el în timp ce chipul îi deveni brusc sobru. Domnișoara Forsyth m-a trimis să vă întâmpin. Vă așteaptă în casă.

— Oh, mulțumesc. Morgan încuviință din cap văzându-l pe Joe că-i scoate valiza din avion. Apoi întrebă E departe casa ?

— Doamne, nu ! Este... este acolo, exclamă Joe nelăsându-l pe băiat să răspundă și indicând cu degetul o direcție în care Morgan se sili să privească, cu soarele bătându-i enervant în ochi. Soarele apunea repede, scăldând insula într-o lumină nefirească ce se transforma apoi repede în umbre.

Casa Forsyth părea să fie construită pe un deal mai înalt de unde se putea vedea întreg golful. Veranda albă și mare era împodobită cu balcoane de fier forjat și chiar de la distanța atât de mare, Morgan putu vedea verdeața deasă care înconjura întreaga casă. Era mai mare decât se așteptase. Multe din ferestre aveau obloane, dar fereastra de la parter era luminată, arătând că Holly se afla acolo.

— Să mergem, spuse Samuel ignorând amestecul lui Joe în ceea ce el considera a fi teritoriul său. Luă valiza lui Morgan şi făcu câţiva paşi apăsaţi pe plajă. Veniţi, domnule Kane ?

— Da... Da, sigur. Morgan îşi dezlipi privirea de pe frumoasa casă şi se întoarse scurt spre pilot. Mulţumesc, spuse el, dând mâna cu Joe. Cum putem lua legătura când am să vreau să mă întorc ?

— Va aranja domnişoara Holly, răspunse Joe zâmbind. Vacanţă plăcută.

Morgan renunţă să mai repete că nu era vorba de o vacanţă şi îi răspunse la zâmbet.

— Bine, spuse el. Pe curând ! Şi după un ultim gest de rămas bun, îl urmă pe Samuel.

Când ajunseră la capătul plajei din dreptul casei, hidroavionul intrase deja în apă iar acum decola. Huruitul motoarelor era ca un nesuferit intrus în liniştea întreruptă doar de cântecul greierilor şi al păsărilor care acum se agitau în cuiburile lor, protestând indignate împotriva violării singurătăţii şi liniştii lor.

Samuel ducea valiza lui Morgan într-o mână şi o strânse puţin mai tare când începură să urce treptele înguste care duceau spre casă.

Trebuie să fie vreo cincizeci de trepte, decise Morgan simțind că i se taie răsuflarea în timp ce-l urma pe băiatul care urca într-un ritm lent și egal. Asta îl făcu să realizeze că gimnastica săptămânală la club nu compensa complet viața sedentară. Când ajunse la capătul scărilor gâfâia destul de urât.

Era întuneric acum dar aerul mirosea a caprifoi și alte plante delicate. Traversară grădina care fusese evident lăsată să se dezvolte în voie, împrejmuind un șir de statui. După încă două trepte ajunseră pe un gazon care la lumina ce venea din casă se dovedea a fi foarte bine îngrijit. Un scaun de răchită stătea la umbra unui salcâm, iar pe verandă se aflau două șezlonguri și o masă din lemn de bambus.

Abia când urcară treptele verandei, Morgan observă că cineva stătea acolo, în întuneric, urmărindu-le venirea. Ea nu se așezase pe nici unul din șezlongurile de lângă masa pe care se afla un ulcior cu suc rece care-i atrase lui Morgan privirea de om însetat. Ea stătea în umbră, lipită de zid și nu intră în conul de lumină decât atunci când fu obligată s-o facă.

Chiar și atunci, lui Morgan îi veni greu să recunoască în ființa aceea cu piele aurie pe Holly Forsyth așa cum și-o amin-

tea el. Își lăsă servieta jos și-și trecu mâna pe gât, simțindu-și pielea lipicioasă de transpirație. Transpira puternic acum și confruntarea cu o persoană calmă și stăpânită ca tânăra femeie din fața lui nu-l ajuta cu nimic.

Cu toate că era îmbrăcată cu un pantalon scurt și o vestă foarte subțire, haine care nu se comparau cu costumele scumpe pe care i le cumpăra tatăl ei, Holly avea un aer de eleganță al ei. Era ceva în felul natural în care se mișca, ceva ce la ultima lor întâlnire nu fusese evident. Era încă subțire, dar oasele ei ieșeau mult mai puțin în evidență și, cu toate că nu intenționase să se uite special, Morgan nu se putu abține să nu observe că sânii ei erau mai plini și mai fermi decât atunci când o văzuse ultima oară în Anglia. Își lăsase părul să crească și acum îi atârna puțin mai jos de umeri, ușor, mătăsos și puțin decolorat de soare. E ciudat, gândi el, că soarele decolorează părul dar închide la culoare pielea. Și pentru că Holly nu era fardată, pielea ei strălucea de sănătate.

— Vă salut, domnule Kane, spuse ea întinzându-i mâna. Ați călătorit bine ? Morgan își șterse mâna pe pantaloni înainte să-i răspundă la politicosul gest.

— Mă bucur că mă aflu aici, o informă el, trecându-şi degetele lungi prin păr. Mă simt de parcă am fost strâns într-un corset de oţel în ultimele douăsprezece ore. Morgan zâmbi. Cred că sunt prea bătrân ca să stau nemişcat atâtea ore. Coloana vertebrală mă doare cumplit.

Holly zâmbi dezvelindu-şi dinţii albi şi frumoşi.

— Nu sunteţi bătrân, domnule Kane, spuse ea cu ochii plini de sinceră admiraţie şi în timp ce stomacul lui Morgan zvâcnea, ea adăugă Acum ce doriţi mai întâi ? Ceva de băut sau un duş ?

Morgan trase adânc aer în piept.

— Aş părea necioplit dacă aş spune amândouă ? replică el sec, hotărând că privirea ei fusese provocatoare numai în imaginaţia lui. Ceva slab şi rece ar fi grozav. După care aş vrea să scap de hainele astea nepotrivite.

— Sigur. Holly se adresă apoi lui Samuel, spunându-i să ducă bagajele domnului Kane în camera lui. În timp ce băiatul se îndepărta cu valiza şi servieta lui Morgan, ea constată Nu v-aţi adus prea multe lucruri. Dar asta-i bine pentru că aici nu ne prea formalizăm.

Morgan își luă un scaun, prea obosit ca să mai explice de ce adusese așa puține lucruri, iar Holly încuviință din cap.

— Oh, vă rog, spuse ea luând de pe masă ulciorul. Sper că vă place daiquiri. Am pus-o pe Lucinda să-l pregătească mai devreme.

Morgan se așeză recunoscător în șezlong și ridică dintr-o sprânceană.

— Lucinda ?

— Mama lui Samuel, explică Holly punând gheață într-un pahar. Ea, Micah — soțul ei și Samuel sunt tot personalul pe care îl am aici acum.

Morgan își lăsă capul pe perne, lăsându-se invadat de o plăcută pace interioară. Nu știa exact de ce, dar se relaxa pentru prima dată în ultimele zile și în ciuda faptului că știa că nu e în vacanță, experimenta un sentiment neașteptat de bine.

Desigur, putea să fie ceva legat de faptul că știa că Alison nu-l putea găsi aici. Cu toate că divorțul însemnase ruperea tuturor legăturilor formale dintre ei, ea continua încă să joace un rol important în viața lui. Era deci o ușurare să fie liber de veșnicele ei lamentări. Gemenii tânjind după afecțiune din partea lui, Morgan nu se putea sustrage cererilor ei decât riscând s-i supere și pe ei. Locuind cu mama lor

ei o apărau întotdeauna, iar Morgan știa că ea nu pierdea nici o ocazie să dea vina pe el pentru distrugerea căsniciei lor. Chiar această călătorie în Caraibe o supărase, dar ea acceptase totuși planurile lui Andrew în privința băieților.

„Dar de ce nu poate fata să ia singură avionul ?“ exclamase ea când Morgan îi spusese ce avea de gând să facă. „Nu mai e un copil, nu-i așa ? Din câte am auzit, e departe de a fi o inocentă !“

„Așa ți-a spus Andrew ? replicase Morgan sec și cu mai mult cinism decât de obicei și chiar prin telefon ea îl auzise inspirând adânc.

„Nu mă provoca, Morgan“ strigase ea furioasă iar el înțelesese că ea încă mai era geloasă pe poziția lui sigură. Fusese întotdeauna geloasă pe prietenia lui cu Andrew și nici măcar perspectiva de a-și distruge propriul stil de viață nu o împiedicase să încerce să-l facă pe Morgan să-și piardă slujba după ce acesta o părăsise. „Numai pentru că tu ai face orice ți-ar cere el, nu înseamnă că eu nu pot avea propria mea părere despre familia Forsyth. Nu-ți imagina că Andrew te va lăsa să te apropii prea mult de scumpa lui fiică ! Poate că el nu prea are timp pentru ea, dar sunt si-

gură că apreciază la justa lui valoare potenţialul pe care ea îl oferă !"

Cuvintele ei îl atinseseră în cele din urmă pe Morgan iar răspunsul lui demonstrase asta.

„Are douăzeci de ani, Alison", îi spuse el pe un ton dispreţuitor. „E desul de tânără ca să-mi fie fiică ! Pentru numele lui Dumnezeu, drept cine mă iei ?"

Morgan alungă aceste gânduri acum când Holly îi adusese un pahar înalt. Ştiuse că Alison vorbise aşa doar din ură pentru el, dar se înfuriase totuşi pentru că o lăsase să-l lovească, cu toată apărarea lui. Desigur, ea încă nu putea accepta faptul că din punct de vedere fizic nu-l mai atrăgea deloc. Crezuse că în ciuda infidelităţii ei, Morgan va continua să-i dorească trupul, dar nu se întîmplase aşa. Descoperirea că în timpul absenţelor lui ea se culcase cu alţi bărbaţi îi distrusese lui Morgan orice urmă de sentiment pentru ea şi de când divorţaseră îşi satisfăcuse nevoile în alte părţi.

— E bun ?

Întrebarea lui Holly îl făcu să o privească trist, ducându-şi paharul la gură.

— Foarte bun, spuse el puţin răguşit peste câteva momente, când licoarea tare

îi alunecă pe gât. Dar cred că Lucinda pune din plin rom. Întotdeauna bei b uturi așa tari ?

Holly râse, emițând un sunet ușor și foarte feminin și se așeză pe celălalt șezlong. Făcând asta își ridică un picior pe perna de pe șezlong, dezvelindu-și partea interioară a coapsei, după care și-l trase și pe celălalt și își înconjură genunchii cu mâinile.

— Oh, eu nu beau, îl asigură ea cu chipul oval luminat de amuzament. Și în afară de asta, acum nici nu mi-e sete. Tocmai am făcut un duș.

— O perspectivă atrăgătoare, remarcă Morgan zăpăcit, turnându-și o nouă porție de băutură, setea fiind mai puternică decât discreția. Dar dacă mai beau mult n-am să mai fiu în stare să văd dușul și cu atât mai puțin robinetele.

— Ați prefera o bere ? întrebă Holly nevinovat, privind în direcția casei, dar Morgan clătină din cap.

— Nu, asta-i perfect acum, răspunse el lingându-se pe buze. Spune-mi ai primit telegrama tatălui tău ?... Știi de ce sunt aici ?

— Hai să nu discutăm afaceri în prima seară, răspunse Holly ușor, ridicându-se

în picioare. Haideţi. Am să vă arăt camera dumneavoastră. Vă este foame ? I-am spus Lucindei să pregătească ceva uşor pentru cină.

Morgan ezită, dar după ce-şi termină daiquiri-ul se ridică ascultător în picioare. Ea avea dreptate. Aveau destul timp mâine să discute despre invitaţia tatălui ei, iar alcoolul îi dăduse o stare de plăcută letargie.

Holly îl conduse în holul de la intrarea în casă. Acesta era o încăpere imensă şi foarte înaltă, cu stâlpi subţiri care susţineau o galerie şi cu plăci de marmură pe jos. Totul lăsa o impresie de măreţie şi vechi. Dar aplicele care luminau frumuseţea palidă a casei, luminau şi silueta lui Holly şi deci atenţia lui Morgan fu atrasă de ea. Pe verandă ea îi păruse extrem de atrăgătoare ; în lumina lămpilor era nespus de frumoasă cu ochii ei de un albastru indigo şi cu pometii delicaţi dând expresie unei guri destul de mari şi mobile. Dumnezeule, gândi el, nu e de mirare că Andrew gândeşte că ea are ceva de oferit. În hainele decolorate de plajă era ca o naiadă ; în haine croite de creatori de modă ar fi fost magnifică.

— S-a întâmplat ceva ?

Ochii ei indigo erau îndreptaţi spre el, şi spre mirarea lui, Morgan simţi că i se înroşesc obrajii.

— Nu, răspunse el repede. Nu, admiram decorul. Casa pare foarte veche. Este casa de pe vechea plantaţie ?

— Dumnezeule, nu. Aceea a ars complet cu ani în urmă, replică Holly după un moment. Străbunicul meu a construit casa aceasta pe la începutul secolului. E mult mai modestă decât vechea casă. Sau cel puţin aşa spunea bunicul meu.

— Adevărat ?

Morgan încercă să-şi concentreze atenţia asupra clădirii în timp ce o urma pe Holly pe scări. Casa scărilor cotea la un unghi de nouăzeci de grade înainte să ajungă la galeria de sus. Treptele de lemn erau mâncate de vreme în unele locuri, dar erau frumos lăcuite. Pe pereţi erau atârnate tablouri şi era o uşurare să te uiţi la ele şi nu la şoldurile lui Holly care se legănau uşor sau la picioarele ei lungi şi bronzate care se vedeau bine din pantalonii foarte scurţi. Era mult mai bine să admiri golful Charlotte la apusul soarelui, imagine bine întipărită în mintea lui, sau gloria trecută a grădinii acum neglijate pe

care cu toate că n-o văzuse prea bine, semăna perfect cu cea de lângă casă.

— Tu ai făcut astea ? întrebă el în sfârșit amintindu-și că Andrew menționase ceva, în treacăt, despre temperamentul ei artistic. Holly se opri.

— Da, spuse ea fără afectare. Vă plac ? Nu-s prea grozave, dar după cum spune tatăl meu, îmi dau o ocupație.

Morgan scutură din cap.

— Dar sunt reușite, o contrazise el neîncrezător. Nu sunt un expert, dar am participat la licitații și crede-mă, ai în mod evident talent.

Holly se strâmbă puțin.

— Hmm, spuse ea și clătină din cap după care își continuă drumul. Mă îndoiesc că tata ar putea fi de acord cu dumneavoastră. Din punctul lui de vedere, femeile sunt bune la un singur lucru. Ea îi aruncă o privire ușor ironică. Nu credeți ?

Gura lui Morgan își lăsă colțurile în jos.

— Nu cred că ai o dovadă pentru asta, comentă el sec, dar privirea lui Holly nu se plecă.

— A avut patru neveste, îi reaminti ea, cu prefăcută candoare. Și nu cred că s-a însurat cu ele pentru conversația lor.

Morgan își dori să nu fi deschis niciodată discuția aceasta dar înainte ca el să

poată schimba subiectul Holly se opri în dreptul unei uşi albe.

— Camera dumneavoastră, spuse ea apăsând pe clanţă şi deschizând uşa. Apoi, intrând înaintea lui în cameră ea aprinse o lampă de lângă pat. Este camera tatălui meu, adăugă ea nepăsătoare. N-am considerat necesar să îi cer Lucindei să pregătească altă cameră.

Morgan privi în jurul său cu viu interes. Camera era uriaşă şi mobilată mai degrabă spartan. În afară de cuvertura sobră de catifea de pe pat nu era nici urmă de luxul de care se bucura Andrew în casa lui din Londra. Se aflau acolo o toaletă cu multe sertare şi cu oglindă, un dulap, un scaun pe care se afla acum valiza lui şi o masă la fereastră care putea servi şi drept birou. Podeaua era goală, doar parchetată şi numai lângă pat era o micuţă carpetă de piele care dădea puţină culoare.

— Baia este acolo, spuse Holly indicându-i o uşă, dar mă tem că va trebui să o împărţiţi cu mine. După cum veţi putea observa, familia Fletcher şi cu mine ocupăm doar o mică parte a casei. Restul este încuiat — pentru a nu se munci în zadar. Înţelegeţi ?

Morgan dădu din cap.

— Înţeleg.

— Deci... Holly ridică din umerii ei înguşti şi apoi îi lăsă din nou în jos. Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi. Cina va fi gata în aproximativ o oră. Numai dacă nu o doriţi mai devreme.

— Peste o oră e perfect, o asigură Morgan ferm, desfăcându-şi butonii de la cămaşă şi apoi fără să se gândească îşi scoase cravata şi începu să se descheie la cămaşă, realizând că ea mai este încă în cadrul uşii abia când ridică privirea şi o întâlni pe a ei.

— Presupun că soţia dumneavoastră n-a vrut să veniţi aici, nu-i aşa ? murmură Holly, mângâind canatul uşii cu degetele. Întrebarea neaşteptat de personală îl prinse nepregătit.

— Eu... soţia mea şi cu mine suntem divorţaţi, spuse el scurt. Mâinile îi încremeniseră când devenise conştient de supărătoarea schimbare a relaţiei dintre ei. În trecut o privise întotdeauna ca pe un copil, nu cu mult mai mare decât gemenii lui şi oricum nu ca pe cineva cu care putea vorbi de la egal la egal. Dar toate astea se schimbaseră acum. Acum vorbea cu el ca o femeie. Şi, fără ca el să vrea, simţurile lui

Morgan se aprinseră sub privirea ei voalată și insolentă.

— Înțeleg, replică Holly blând, aparent nestingherită de reacția lui. Nu pot spune că mă surprinde.

Și, cu un zâmbet leneș, ea se retrase închizând ușa în urma ei și lăsându-l pe Morgan holbându-se la încrustațiile de pe ea.

ROMANELE COLECȚIILOR EL ȘI EA
și ROMANTIC

vă fac să vedeți fața frumoasă a vieții !

Ați deschis unul dintre aceste romane ?
Pagină cu pagină, purtată pe aripi de vis,
veți trăi întâmplări pasionante și timpul
va trece fără să știți cum.

Ați terminat de citit
unul dintre aceste romane ?
Iată că ochii v-au rămas plini de soare
și inima copleșită de tandrețe și dragoste.

CAPITOLUL II

Soarele abia trecuse de copacii de pe cealaltă parte a insulei când Holly se dădu jos din pat. Era puțin după ora șase, dar ea se trezise de câteva ore și privise perdelele de la balcon fluturând în vântul ușor și se gândise la evenimentele din seara precedentă și la reacțiile ei la ele.

Nu mai putea rămâne în pat. Se sculă deci și păși vioi pe podea, oprindu-se puțin atunci când trupul gol i se reflectă în oglinda toaletei. Nu putea ieși goală în balcon, oricât de atrăgătoare i s-ar fi părut această perspectivă, reflectă ea. Resemnându-se, îmbrăcă un capot subțire, de mătase albă și ieși.

Afară, aerul avea ceva magic, un amestec de miros sărat și miresmele florilor de pe verandă. Priveliștea era și ea neasemuită marea verde-albăstruie cuprinsă de pământ înlănțuind golful. În preajma casei, plaja era curată și neatinsă, iar urmele lăsate de musafirul ei fuseseră șterse

de flux dimineaţa devreme. Mai aproape, albinele bâzâiau deja deasupra florilor iar Micah pusese deja să stropească iarba, uscată de soarele puternic.

Odihnindu-şi braţele pe balustradă, Holly inspiră adânc, lăsând frumuseţea zilei să-i împrăştie anxietatea care-i tulburase somnul încă de când sosise telegrama tatălui ei. N-o putea forţa să se întoarcă, îşi spuse ea hotărât, întrebându-se dacă credea într-adevăr asta sau îşi spunea numai aşa, sperând să fie asta realitatea. Nu avusese nici măcar bunul simţ să vină să o roage singur, chiar dacă răspunsul ei ar fi fost acelaşi. Îl trimisese pe Morgan Kane, alter ego-ul său, omul pe care Holly îl ura cel mai mult.

Respiraţia i se acceleră când se gândi ce avea să-i facă lui Morgan Kane. Era ciudat dar până cu doi ani în urmă, el fusese bărbatul pe care-l admirase cel mai mult. Bineînţeles, el nu fusese conştient de asta. Pentru el, ea nu era decât un copil, fiica nedorită a lui Andrew Forsyth, crucea pe care patronul lui trebuia s-o poarte. Ea ştiuse asta, şi o acceptase, prea obişnuită să fie tratată ca o paria în casa tatălui ei ca să considere neobişnuit faptul că era ignorată.

Totuși, existaseră momente când Morgan nu o ignorase, momente în care ea crezuse că el face tot posibilul să compenseze neglijența tatălui ei. La început, ea nu avusese încredere în ofertele lui de prietenie, gândindu-se că totul era făcut la indicația tatălui ei. Dar, treptat, pe măsură ce trupul ei tânăr se maturizase, ea începuse să-l vadă pe Morgan într-o cu totul altă lumină. Începuse chiar să creadă că lui îi păsa de ea.

Dar încrederea ei fusese brusc zdruncinată într-o seară cam cu doi ani înainte. Îi ceruse lui Morgan ajutor, iar el nu-i răspunsese. În schimb fusese alături de tatăl ei când acesta o umilise în fața prietenilor ei. Nu încercase deloc s-o apere. Se dovedise a fi un nimic și ea înțelesese atunci că fusese o proastă să creadă vreodată în el.

După aceea, un timp nu-i mai păsase ce se întâmplă cu ea. Din cauza celor întâmplate pierduse legătura cu grupul de tineri de atunci și de fapt nici nu-i părea prea rău. Știuse că erau o adunătură de sălbatici și că mai devreme sau mai târziu se va despărți de ei. Dar îi era dor de compania lor veselă și de lucrurile, de cele mai multe ori trăznite, pe care le făceau împreună.

Sugestia făcută de ea de a merge la o şcoală de arte la Paris i se păruse o idee bună, dar, pentru a nu ştiu câta oară tatăl ei o refuzase. Fiica lui nu avea să-şi piardă niciodată timpul amestecând culori pe hârtie, spusese el, cu toate că amândoi ştiau că nu ocupaţia în sine îi displăcea lui. Nu voia ca ea să fie fericită. Nu voia decât să scape de ea iar ideea ei de a se retrage pe insulă îi convenise în sfârşit.

Insula Pulpit. Holly oftă, întrebându-se dacă Andrew Forsyth ar mai fi lăsat-o să vină aici dacă ar fi bănuit că ei nu-i va fi dor de viaţa din Anglia. Ea credea că el vedea plecarea ei ca pe un soi de pedeapsă, dar realitatea era că aceştia fuseseră cei mai fericiţi doi ani din viaţa ei.

Fusese întotdeauna fericită aici. Când era mică, cele mai frumoase amintiri ale ei erau din vacanţele petrecute cu bunicii pe insula Pulpit. Era singurl loc unde fusese acceptată pentru ea însăşi şi nu ca fiica tatălui ei, iar părinţii mamei ei nu o acuzaseră niciodată că ar fi cauza morţii fiicei lor. Moartea lor, la scurt timp unul după celălalt, când ea avea numai zece ani, lăsase un gol în viaţa ei pe care sperase că Morgan Kane îl va umple. Dar n-o făcuse. O părăsise tocmai când ea avea mai

multă nevoie de el, iar pentru asta nu-l mai putea ierta niciodată.

Nu era ceva pus la cale în ultimii doi ani. O parte din amărăciunea cu care venise pe insulă dispăruse şi ea nu reuşise să nu se mai gândească la el. Dar când primise telegrama tatălui ei, când aflase că îl trimitea pe Morgan Kane să-i facă munca neplăcută din nou, spiritul ei se revoltase. Era o femeie frumoasă şi ştia asta foarte bine şi mai ştia că bărbaţii o găseau atrăgătoare. Chiar şi aici pe insula Pulpit, unde cei mai mulţi bărbaţi erau ori bătrâni, ori căsătoriţi, era conştientă de popularitatea ei şi deodată o fulgerase ideea de a-i răni pe amândoi : pe Morgan şi pe tatăl ei. Ce furios ar fi Andrew Forsyth dacă asistentul lui fără cusur şi-ar păta caietul de notiţe ! Ce răzbunare ar fi să-l facă să-şi uite responsabilităţile.

Se încruntă pentru un moment, în care raţiunea îşi arătă urâtul cap. Bănuia că era mult prea romantică imaginându-şi că ar putea determina un bărbat că Morgan Kane să se îndrăgostească de ea. Era mult mai în vârstă şi în plus avea, evident, mai multă experienţă. În afară de asta, îşi petrecuse ultimii cincisprezece ani vizitând cele mai sofisticate capitale ale lumii şi cu toate că atunci era căsătorit, cunoscuse

probabil o mulțime de alte femei. Era mare păcat că divorțase, dar asta nu mai putea fi schimbat. Tatăl ei ar fi oricum furios dacă Morgan s-ar face de râs.

Acum, ea aruncă o privire gânditoare de-a lungul balconului. Balconul de la camera tatălui ei — în care acum locuia Morgan — fusese și el deschis. Dar nu era încă vizibil nici un semn de viață.

Și asta era foarte bine, decise ea întorcându-se în dormitor. Voia să meargă să înoate, să ia micul dejun și să plece înainte ca el să se trezească. Ar fi fost interesant să-i observe reacția când ar fi descoperit că ea urma să fie plecată toată ziua, dar din nefericire ea nu putea să fie de față ca să vadă. Oricum, era clar că urma să suporte consecințele când avea să se întoarcă și pe Lucinda te puteai baza ca să-ți redea totul cuvânt cu cuvânt.

Două minute mai târziu, cu un prosop înfășurat ca un sarong pe trupul ei subțire, Holly alerga pe treptele care duceau spre plajă. La acea oră a dimineții apa era cea mai rece și o înlănțui plăcut după ce-și dădu jos prosopul și se scufundă în ea. Înotatul fără serviciile costumului de baie era încă un lucru pe care știa că tatăl ei l-ar fi detestat, iar Holly nu-i putea înțelege decât rar punctul de vedere. Dar golful era

izolat ; înafară de ea și de servitori nu mai existau alți locuitori, iar ea și Samuel înotaseră împreună de când erau copii, încă. Familia Fletcher nu-i tulbura niciodată singurătatea. Cu toate că erau ca niște părinți adevărați pentru ea, ei nu profitau niciodată de asta. Din punctul ei de vedere, era un aranjament ideal, iar dacă Morgan intenționa să-l modifice atunci urma să afle că ea nu mai era școlărița tăcută de altă dată.

Cincisprezece minute mai târziu, ea își stoarse apa din păr și înfășurându-se iar în prosop, se întoarse acasă.

— Doar pâine prăjită și cafea, Luci, ceru ea, băgând capul pe ușa bucătăriei, iar menajera se întoarse și o privi dezaprobator.

— Ai fost să înoți așa ? exclamă ea observând prosopul, iar Holly se strâmbă.

— Întotdeauna fac așa.

— Nu și când ai musafiri, replică Lucinda familiar. Știi că încăperea tatălui tău are vedere spre golf, la fel ca și camera ta. Vrei ca asistentul tatălui tău să te vadă dezbrăcată ?

— Dacă-l interesează să se uite, răspunse Holly nestăpânit, ridicând un umăr bronzat. Ai auzit ce-am spus ? Doar pâine prăjită și cafea. Vreau să iau micul dejun

o întind înainte ca domnul Morgan să și arate mutra.

Lucinda o privi cu și mai mult reproș.

— Doar nu te duci azi la Charlottesville ! protestă ea furioasă. Holly, știi că omul a bătut atâta drum ca să vină să te vadă. Nu poți să-l lași așa. Nu-în prima lui zi aici !

— Lasă-l pe Morgan Kane în grija mea ! Bine, Luci ? sugeră Holly degajată. După cum am mai spus, pâine prăjită și cafea...

— Am auzit ce-ai spus, replică Lucinda enervată. Apoi clătină din cap. Nu înțeleg. Aseară păreai să te înțelegi destul de bine cu el.

— Aseară ? Ei bine, da. Dar n-am prea vorbit la cină. Domnul Kane era prea obosit, și imediat ce am terminat de mâncat, am mers la culcare.

— Știam, pufni Lucinda. Bine, bine, presupun că știi ce faci. Dar tatălui tău nu-i vor place toate astea. Nu-i vor place deloc.

Holly zâmbi ușor și se retrase, dar zâmbetul îi dispăru în timp ce alerga sus pe scări. Slavă Domnului că Andrew Forsyth nu-și conectase telefonul cu casa. Insula Pulpit era liniștitor de retrasă și când Morgan urma să-și dea seama ce are ea de gând să facă, avea să fie prea târziu.

Cu toate că după ce înota făcea de obicei un duș, în dimineața aceasta se mulțumi să se spele numai pe față și pe mâini. Dușul făcea zgomot, și se afla imediat lângă camera lui Morgan, iar ea nu-și putea permite riscul. În afară de asta, oricum nu prea avea timp. În cincisprezece minute cobora din nou și se așeza la masa din bucătărie.

— Încă mai ai părul ud, spuse Lucinda pe un ton tot dezaprobator, și Holly își trecu nepăsătoare degetele prin părul strâns la repezeală într-o coadă de cal.

— O să se usuce, spuse ea punându-și unt și gem de piersici pe pâinea prăjită. A verificat Micah radiatorul mașinii ? Ieri se încălzise destul de tare.

— L-a verificat, răspunse Lucinda laconic, aparent hotărându-se că-și pierdea vremea. Dacă tot te duci acolo, îl salvezi pe Micah de un drum.

— Îl iau. Holly puse frișcă în cafea și luă o înghițitură zdravănă. Nu credea să fi uitat ceva. Adusese jos caietele de exerciții încă de cu seară și le ascunsese în geanta din hol. Cărțile de care putea să aibă nevoie erau deja acolo împreună cu termosul de ceai rece pe care Lucinda îl pregătea întotdeauna.

— La ce oră vei dori cina în seara asta ? întrebă acum menajera așezându-și brațele pe pieptul ei mare. Te întorci la cină, nu ? Sper că nu te gândești să-ți petreci seara la familia Brent !

— Sigur că nu. Ochii lui Holly scăpărară în timp ce-și îndesa în gură ultima bucățică de pâine prăjită și sărea în picioare. Acum ai tu grijă de domnul Kane în locul meu, da ? adăugă ea. Dacă întreabă unde sunt, spune-i adevărul.

— Oh, mersi, răspunse Lucinda ironică. Asta-i bună. Nici nu trebuie să mint.

— Ți-aș cere eu să faci așa ceva ? întrebă Holly repede mângâind-o cu afecțiune pe negresă și apoi ieși pe ușă.

Se întâlni cu Micah în curtea din spatele casei. În afară de îngrijitul casei, împărțea îndatoririle de grădinar cu Samuel și avea grijă de animale. În afară de găini și de cele două capre, Holly reușise să salveze și trei din caii bunicului ei. Lăsați să se sălbăticească după moartea bunicilor ei, cele două iepe și armăsarul nu fuseseră ușor de îmblânzit. Dar cu ajutorul lui Micah, reușise. Una dintre iepe fătase deja un mânz pe care Holly îl botezase Hummingbird și își putea imagina cu ușurință ce ar fi spus tatăl ei dacă ar fi aflat cum își cheltuiește ea alocația.

— Pleci ? întrebă Micah surprins când Holly îşi aruncă geanta în spatele micuţei maşini sport, parcate la umbra unui copac. Domnul Kane ştie unde pleci ?

— Nu, nu ştie, spuse Holly simplu, nedorind să înceapă o nouă discuţie. Ne vedem mai târziu, bine ? După ce trec pe la Parrish.

Nările lui Micah fremătară, dar el nu făcu nici un comentariu iar Holly îi zâmbi cu regret.

— Ai încredere în mine, îi spuse ea, atingându-i mâneca cu degetele iar omul îşi clătină capul resemnat înainte de a-i ura drum bun.

Călătoria la Charlottesville nu fu la fel de plăcută ca de obicei. Cu toate că trăia un sentiment de satisfacţie pentru că-l evitase pe Morgan Kane cu succes, Holly era stăpânită de neplăcute mustrări de conştiinţă. Nu-şi putea permite să aibă conştiinţă, îşi spuse ea, în timp ce maşina rula pe lângă liziera pădurii. Oamenii care voiau să reuşească trebuiau să renunţe la orice urmă de bun simţ. Numai faptul că familia Fletcher avea o noţiune greşită despre modul în care ea trebuia să se poarte cu musafirul nu era un motiv să renunţe să-şi atingă scopul.

Drumul spre Charlottesville trecea prin unele dintre cele mai frumoase privelişti din toată insula. Pentru o vreme, după ce părăsise plantaţia, drumul o purtă pe faleza cu vedere la stâncile ascuţite ale Capului Inger. Odată, când era mică, ea îl întrebase pe bunicul ei de ce locul cel mai periculos al coastei fusese numit Capul Inger iar el râsese.

„Ei bine, este de aşteptat ca bieţii oameni să se fi transformat în îngeri", remarcase el referindu-se la barca pescărească ce se scufundase cu puţine zile înainte. „Doar n-ai vrea să fi ajuns în iad ?"

Din acel punct, drumul se îndrepta din nou spre inima insulei, mărginind masa de lângă micul oraş-port. Cei mai mulţi din rezidenţii insulei locuiau pe o rază de maximum zece mile de Charlottesville, numai plantatorii mai importanţi ca familiile Turner şi Brent având proprietăţi mai mari şi mai departe de oraş.

Holly era obişnuită cu drumul care ar fi enervat chiar şi pe cel mai entuziast şofer şi ajungând la curbele mai line de deasupra portului începu să conducă mai calmă spre Şcoala Oraşului Charlottesville. Aici, ea preda arta şi gospodăria de trei ori pe săptămână, folosindu-se de cunoş-

tinţele dobândite la şcoala din Elveţia ca să-i înveţe pe băieţi şi fete să aprecieze subtilităţile artei culinare. Se întrebă din nou dacă tatăl ei ar fi aprobat asta, dar de fapt nici nu-i prea păsa. Predatul la şcoală îi redase încrederea în sine, o făcuse conştientă de propria ei valoare ca om şi o vindecase de nesiguranţa care îi tulburase primii ani de viaţă.

Şcoala din Charlottesville era sponsorizată de către departamentul local pentru educaţie şi de autorităţile bisericeşti şi ca toate şcolile de pe insulă, era foarte bună. Copiii învăţau arte şi meserii dar şi subiecte ceva mai academice, iar procentajul de copii care urmau mai departe alte şcoli, de pe insule mai mari, era destul de ridicat. Holly preda deja la şcoală de aproape optsprezece luni, de când Stephen Brent o vizitase la ea acasă şi-i văzuse picturile.

Familiile Brent şi Gantry erau cele mai vechi familii de pe insulă. Pe vremea când Holly era încă un copil, bunica ei obişnuia să o ia cu ea în vizită la familia Brent şi Stephen şi sora lui mai mică, Constance, fuseseră prieteni cu ea. Când Holly revenise mai târziu pe insulă, tatăl lui Stephen era mort iar el se căsătorise cu Verity Turner.

Cu toate acestea, ei rămăseseră prieteni şi Stephen fusese acela care îi sugerase lui Holly să-şi ofere serviciile autorităţilor locale. Chiar şi el îşi petrecea patru dimineţi pe săptămână la şcoală, predând istoria şi engleza iar prietenia lor fusese cimentată de preocupările lor comune.

Maşina lui Stephen era deja parcată pe locul plin de praf de lângă şcoală, iar Holly îşi lăsă maşina sport lângă a lui. Cu toate că nu era încă ora opt, şcoala începea devreme pe insulă şi în afara pauzei de cincisprezece minute de la mijlocul dimineţii, continua neîntrerupt până la ora două.

Coborând din maşină Holly se opri un moment ca să admire priveliştea. Făcea asta mereu, gândindu-se cât de bine era plasată şcoala ; deasupra portului cu palmieri în spate era un loc extraordinar de plăcut şi ea îşi dădea seama cât e de norocoasă. Hotărâtă să-şi scoată din minte toate gândurile legate de tatăl ei şi de Morgan Kane, îşi luă geanta din maşină şi traversă parcarea scăldată în soare şi urcă treptele clădirii cu inima puţin mai uşoară.

Îl găsi pe Stephen în clasă, stând sprijinit de catedra ei şi examinând nişte schiţe desenate de ea pentru piesa pe care copiii voiau s-o joace de Paşti. În vârstă de

douăzeci de ani, Stephen Brent era tot ce nu era Morgan Kane, gândi ea cu aversiune, dispreţuindu-se pe sine pentru faptul că lăsase imaginea lui Morgan s-o tulbure iar. Bine făcut şi cam de greutatea ei, cu părul inelat şi şaten şi cu ochii albaştri, era diferit din toate punctele de vedere de englezul brunet şi puternic care era Morgan. Morgan era mult mai înalt decât el şi deşi Stephen era musculos, Morgan părea ca un atlet pe lângă el. Cu toate acestea, avea o încăpăţânare şi o hotărâre uluitoare. Holly bănuia că era aşa din cauza vieţii pe care o avusese — cu veşnice mutări dintr-o zonă în alta, cu somn puţin, cu mese servite în grabă ; ravagiile alcoolului, mâncării proaste şi nopţile albe. Dar în orice caz, într-un concurs de frumuseţe, Morgan ar fi fost învingătorul, recunoscu ea supărată.

Ignorându-şi mustrările de conştiinţă cauzate de ceea ce gândise, Holly intră hotărâtă în clasă şi îşi aruncă geanta pe catedră.

— Bună dimineaţa, spuse ea iar Stephen privi spre ea.

— Bună, spuse el, cercetându-i aspectul cu evident amuzament. Pari pregătită pentru orice. Ce s-a întâmplat ? N-a venit musafirul ?

— Oh, a venit. Holly se trânti pe una din băncile copiilor și făcu o mutră amărâtă. Cum ai putut să crezi că ar putea fi altfel ? Doar este omul tatălui meu.

Stephen o privi cu înțelegere.

— Și ce te-ai hotărât să faci ? întrebă el încruntându-se. Doar nu vrei să pleci, nu ?

Holly oftă.

— Nu știu. Depinde...

— De ce ? Stephen puse schițele de o parte și se ridică de pe bancă. Cu siguranță că tatăl tău nu te poate obliga să faci ceva ce tu nu vrei. Ai trecut de optsprezece ani, Holly.

— Știu, spuse ea și făcu o grimasă. Dar nu-i chiar așa de simplu. Chiar dacă sunt la distanță de cinci mii de mile de Anglia, tot în casa tatălui meu locuiesc.

— Hm, mormăi Stephen. E atât de nedrept ! Sunt sigur că familia Gantry nu intenționa ca Andrew Forsyth să fie proprietarul terenului lor.

— Nu. Holly ridică din umeri. Poate că nu. Dar i l-au dat mamei mele înainte ca ea să moară, neimaginându-și că ea ar putea deceda înaintea lor.

— Iar tatăl tău a moștenit totul, bolborosi Stephen clătinând din cap. Este o barbarie !

— Da... bine... dar asta ţine deja de trecut. Casa aparţine tatălui meu şi nu spun că salariul meu de aici nu este tocmai suficient de mare ca să trăieşti din el.

— Bani ! se întărâtă Stephen. Totul se reduce până la urmă la bani, nu ? Pariez că viermele acela lipsit de şira spinării pe care ţi l-a trimis Forsyth primeşte mai mult decât tine !

— Eu... eu nu l-aş numi pe Morgan Kane vierme fără şira spinării, murmură Holly enervată. Zău, e destul de drăguţ.

Cuvântul aproape că i se opri în gât, dar îşi dădu seama că ar putea avea nevoie de ajutorul lui Stephen ca să-şi atingă scopul iar el n-ar fi fost niciodată de acord cu trucul pe care-l punea ea la cale.

— Drăguţ ! repetă el cu buzele ţuguiate. Holly, cum poţi spune că tipul e drăguţ ? E o marionetă ! Un om care spune mereu da ! Ai spus chiar tu că e sluga tatălui tău.

— Ei bine, este. Holly îşi muşcă buzele. Dar ce altceva poate să facă când totul este deja stabilit ? Tata este patronul lui, şi... şi el are de întreţinut o familie.

— Vorbeşti ca şi când l-ai apăra, spuse Stephen cu răceală. Vrei să spui că cinstea are preţ ?

Holly se ridică brusc în picioare.

— Nu vreau să spun decât că are de îndeplinit o sarcină și asta și face de fapt. Fii rezonabil, Steve. Presupun că nici tu nu ești mândru de tot ce-ai făcut în numele Marelui Zeu al Banilor. Mi se pare că-mi aduc aminte de cazul unei familii pe care tatăl tău a evacuat-o din casă numai ca să-i facă pe plac lui Horace Turner.

Stephen ridică din umeri.

— Atunci a fost altceva.

— Cum altceva ?

— Turner amenința atunci că ne întrerupe alimentarea cu apă ; știi asta. Dacă ar fi făcut-o, nenumărate alte familii ar fi fost afectate.

— Deci tu consideri că scopul scuză mijloacele ?

— În cazul acela, da.

— Oh, Steve ! Holly îl privi neliniștită. Nu înțelegi ? Pune familia lui Morgan în locul angajaților voștri, și ce obții ? O situație identică.

— Asta a fost demult, Holly.

— Știu. Holly zâmbi strâmb. De atunci, te-ai însurat cu Verity Turner și ți-ai asigurat drepturile la apă.

Stephen se înroși.

— Nu de asta m-am însurat cu Verity și tu știi asta.

— Nu la fel spuneai acum două săptămâni când m-ai condus acasă, îi reaminti Holly. Apoi, îmblânzindu-se, îşi trecu uşor degetele prin părul decolorat de soare de pe braţul lui.

— Oh, îmi pare rău, spuse ea, realizând că era crudă cu cineva care o tratase întotdeauna cu blândeţe şi afecţiune. N-am vrut să fiu rea, dar ai înţeles complet greşit. Nu-l judeca prea aspru pe Morgan. Îşi câştigă numai salariul.

— Vorbeai de parcă tipul te-ar atrage, bolborosi Stephen cu ciudă privind cu ochi posesivi pielea ei aurie care se vedea prin bluza decoltată de poplin. Dar de când îi spui pe numele mic ? Obişnuiai să te referi la el numindu-l domnul Kane.

Holly nu-şi dăduse seama că spusese Morgan, şi simţi că se înroşeşte.

— Vreau să spun... Morgan Kane, desigur, spuse ea scurt îndreptându-şi atenţia spre conţinutul genţii ei. Uite, eu chiar ar trebui să sortez lucrurile astea. Copiii trebuie să înceapă să apară.

Un grup de băieţi şi fete se adunase deja la locul de joacă, şi Stephen îi privi cu oarecare nelinişte.

— Bine, spuse el. Îmi dau seama că n-avem timp să discutăm acum, dar ori-

cum vreau să știi că e adevărat ceea ce ți-am spus.

Holly așeză pe masă un teanc de caiete.

— Steve...

— E adevărat. Mâinile lui se încleștară și ea înțelese că dacă discuția lor n-ar fi fost urmărită de o mulțime de ochi, el ar fi făcut mai mult decât atât. Oricât de amuzant ți s-ar părea, chiar țin la tine, Holly. Nu flirtam numai când te-am condus acasă cu mașina alaltăieri seară. Bine, poate că tata a avut o influență asupra căsătoriei mele cu Verity, dar eu atunci credeam că o iubesc. Dar când tu te-ai reîntors pe insulă... când te-am văzut din nou...

— Ce se întâmplă aici ?

Spre ușurarea lui Holly, izbucnirea pasionată a lui Stephen fu întreruptă de apariția unei a treia persoane. Paul Bergerac era și el profesor și în același timp un fost elev al ei care își continuase studiile în Statele Unite și care se întorsese cu un an în urmă ca să completeze personalul. El intră în clasă, cu chipul lui negricios plin de curiozitate, iar lui Holly îi veni foarte greu să găsească o scuză rezonabilă.

— Oh... Steve și cu mine discutam despre piesă, spuse ea ușor în cele din urmă, întrerupând tăcerea apăsătoare care se lă-

sase. Eu... am... am făcut nişte schiţe de costume de care cred că vom avea nevoie şi ne întrebam dacă vom putea găsi în Charlottesville cele necesare.

— Rahat !

Protestul furios al lui Stephen întrerupse explicaţia ei şi în timp ce Holly privea ruşinată chipul amuzat al lui Paul, celălalt părăsi încăperea.

— Oh, Doamne ! Paul fu primul care-şi reveni, iar zâmbetul lui ironic părea liniştitor. Marele bărbat a fost trimis la plimbare !

Holly clătină din cap.

— Nu-i de râs, Paul. Tu nu înţelegi.

— Înţeleg că este îndrăgostit de tine sau crede că este, replică el blând. De fapt toţi suntem, fetiţă nerușinată ! El râse. Aşa că, salvează-ne din mizerie pe care dintre noi îl vei alege ?

— Oh, Paul ! Un zâmbet şovăitor îi ridică lui Holly colţurile gurii. Ce m-aş face fără tine ?

— Plăcerea e de partea mea, domnişoară, răspunse el galant, făcând o plecăciune exagerată. Acum invităm copiii înăuntru ? După toată drama asta nu ştiu dacă am să mă pot concentra asupra unui lucru aşa banal ca munca !

În ciuda discuției rău prevestitoare pe care o avusese cu Stephen, dimineața se scurse fără incidente. Lecția ei de desen cu copiii mai mici și cea de desen în cărbune cu cei mai avansați îi ocupară timpul până la pauză, după care urmară două ore de gospodărie care îi completară programul. Apoi o ajută pe Hannah Dessai, profesoara de sport și făcu planurile pentru viitoarea producție. Așa era școala. Cu toate că personalul avea sarcinile împărțite, toți luau parte la întreaga viață a stabilimentului. Nu existau linii de demarcație. Toți voiau să facă tot ce era posibil pentru cei optzeci și ceva de copii.

Spre ușurarea ei, Stephen nu încercă să-i vorbească între patru ochi înainte ca ea să plece acasă. În pauză se purtase prietenos ca de obicei și ea sperase că-i arătase prin atitudinea ei că-i aprecia reținerea. Cu toată sinceritatea, până atunci nu-l luase niciodată în serios pe Stephen. Îi tratase crizele de afecțiune cu nepăsarea la care credea că el se aștepta și acum rămase uimită să constate că el îi luase remarcile prea în serios. Dar ipocrizia lui o enervase, și-și folosise toate mijloacele ca să-i sufle în lampă.

Directorul școlii, Gerald Frost, o prinse chiar când era gata să plece.

— Oh, domnișoară Forsyth, spuse el îndreptându-se spre ea în parcare cu sutana fluturându-i în vânt. Putem sta puțin de vorbă ? Este destul de important.

— Desigur, răspunse Holly, sperând să nu fie ceva legat de Stephen. Ar fi fost teribil de jenant să-i fi încredințat altcuiva secretul sentimentelor lui.

În afară de faptul că era director al micii școli, reverendul Frost era și preot al bisericii metodiste. Absolvent al colegiului Trinity, Oxford, ar fi putut îmbrățișa o carieră mai importantă, dar cu douăzeci de ani în urmă el venise pe insulă în vacanță și se hotărâse să n-o mai părăsească. Fiind un bărbat timid, nu se căsătorise niciodată, iar figura lui ascuțită era ceva familiar în Charlottesville. Paul spunea că-și purta roba ecleziastică la fel cum își poartă un actor costumul.

— Mă bucur că v-am mai prins, domnișoară Forsyth, spuse el. Mâine e una din zilele dumneavoastră libere și nu veniți la școală, nu-i așa ?

— Ba da, așa este, răspunse Holly încă puțin neliniștită. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Voiam să discutăm mai mult despre cu ce vă pot fi de folos, murmură directorul cu regret. Stephen mi-a spus că s-ar putea să plecați.

— Oh, ...oh ! își mușcă buzele. Ei bine, nu s-a decis încă nimic.

— Nu. Așa am înțeles și eu. Reverendul Frost trase adânc aer în piept. Dar, dacă aș vorbi cu tatăl dumneavoastră și i-aș explica ce muncă de valoare desfășurați aici, poate că ar privi mai favorabil dorința dumneavoastră de a rămâne.

Holly ezită.

— Ce v-a spus exact Stephen ?

— Oh,... numai că tatăl dumneavoastră este nerăbdător să vă întoarceți la Londra și că dumneavoastră nu vreți. El oftă. Eu înțeleg, desigur, ce simte el. Tatăl dumneavoastră, vreau să spun. Trebuie să-i fie teribil de dor de dumneavoastră. Știu că mie... nouă... ne-ar fi, dacă ați pleca.

— Vă mulțumesc. Holly îi dărui un zâmbet plin de recunoștință. Sugestia lui era bine intenționată, dar ea se îndoia că asta ar cântări prea mult în ochii lui Andrew Forsyth. Oricum, era foarte drăguț din partea lui s-o facă să se simtă dorită. Nu era o senzație pe care s-o fi trăit prea des în scurta ei viață. Privind chipul îngrijorat al directorului, ea se gândi la ironia că acest bărbat era probabil numai cu câțiva ani mai în vârstă ca Morgan Kane. Totuși ea nu se gândise niciodată la reverendul Frost ca la un egal. Cu toată sinceritatea, nu se

gândise niciodată la el ca la un bărbat. Nu pentru că ar fi fost efeminat, ci pur şi simplu pentru că sexul lui era mascat de imaginea pe care şi-o crease singur.

— Ei bine, oricum, adăugă el, dacă vă pot ajuta totuşi cu ceva, nu trebuie decât să mi-o cereţi. Faţa i se înroşi, scoţându-i în evidenţă pistruii de pe nas... Eu... noi toţi ţinem foarte mult la tine, draga mea. Într-un timp relativ scurt ai devenit o parte integrantă din comunitatea noastră.

Fiecare roman din colecțiile
EL ȘI EA și ROMANTIC

sunt o fermecătoare frântură de viață,
care vă va însoți ca un cântec
aducând înseninare în zilele înnorate
și făcând lumina să strălucească
și mai tare în zilele
în care totul vă zâmbește.

CAPITOLUL III

Era aproape ora patru când Holly ajunse înapoi acasă. Luatul uleiului de la băcănie durase mai mult decât se așteptase pentru că domnul Parrish insistase că ea nu putea pleca înainte de a servi un pahar din maubi-ul lui pregătit în casă. Cu toate că ar fi trebuit să fie nealcoolic, cocktail-ul se pregătea prin fierberea scoarței de copac cu nucșoară și scorțișoară. La fiertura astfel obținută se adăuga suc de struguri. Era destul de tare și Holly își simți capul greu când parcă mașina în curtea casei.

Cu toate astea, nu era o senzație neplăcută, reflectă ea agățându-și geanta grea pe umăr. În ciuda bravadei ei, nu se gândise că trebuia să dea ochii cu Morgan Kane la întoarcerea acasă. Oricum, acum se simțea plăcut, parcă anesteziată, iar dacă satelitul tatălui ei o aștepta, scuipând flăcări, atunci ea era destul de tare ca să-l înfrunte.

Dar spre surpriza și supărarea ei, Morgan nu era acolo.

— A găsit la debarcader vechea bărcuță, o informă Lucinda, nu fără o nuanță de încântare în glas. Știind că n-aveai de gând să te întorci repede, a ridicat ancora și a ieșit pe mare, în golf. I-am pregătit un prânz rece la pachet, desigur, ca să nu-i fie foame.

— Câtă bunăvoință, răspunse Holly sarcastic. Cine i-a spus unde se află debarcaderul ?

— Nimeni. Lucinda se strâmbă. E destul de mare ca să se vadă, nu ? Iar cu gaura aia din gard, lacătul pe care l-a pus tatăl tău nu-i prea util. Făcu o pauză. Sunt sigură că nu te superi, Holly. Pot să-ți spun că domnul Kane nu e omul care să stea pe aici o zi întreagă să aștepte o femeie.

— Așa crezi ? Holly își mușcă buzele nervoasă. Ei bine, sunt încântată să constat că ți-ai schimbat părerea despre el. Este exact ceea ce și-a dorit și el.

Lucinda se ridică de la masă cu ochii aruncând săgeți de indignare.

— N-ai nici un motiv să-mi vorbești așa, exclamă ea nervoasă. N-am spus că-mi place tipul, și Dumnezeu știe că nu vreau deloc să te ducă la Londra, și tu știi asta. Dar te-am prevenit că nu e înțelept să deveniți dușmani. Părea destul de supărat când i-am spus unde ești.

— Chiar așa ? Supărarea lui Holly se evaporă și cu un gest plin de regret o îmbrățișă și o mângâie pe Lucinda. Îmi pare rău că m-am purtat groaznic. Dar ori de câte ori tata se amestecă în viața mea, e un dezastru !

— Nu-l poți acuza pe tatăl tău pentru faptul că tu tragi concluzii greșite, insistă totuși Lucinda, îmbrățișând-o și ea cu drag și sărutând-o și ea pe obraz. Acum... te sfătuiesc să faci un duș și să te aranjezi puțin înainte să vină domnul Kane. Poate dacă te fardezi puțin o să treacă cu vederea faptul că l-ai evitat în mod deliberat toată ziua.

Holly fu de acord, cu toate că din motive diferite și după ce-și aruncă geanta în biroul tatălui ei, urcă în camera ei. De obicei mai zăbovea pe drum, admirând casa cu ochi de îndrăgostită, dar azi nu făcu la fel. Pentru prima dată fu izbită de uzura zugrăvelii, de scările care aveau denivelări și de draperiile peticite care erau probabil mai bătrâne ca ea. Nu-i venea ușor să recunoască, dar realiză că acum vedea casa cu ochii lui Morgan Kane. Se disprețui pentru asta, dar nu mai putea ignora evidența. venirea lui o adusese înapoi în secolul douăzeci și acum o știa ; se gândea la renovare

și la decorațiuni interioare ; simțea insatisfacție din cauza casei neglijate și în același timp o dorință latentă s-o restaureze și să-i redea gloria cuvenită.

Nu că ar fi putut schimba ceva de una singură. Banii pe care îi trimitea tatăl ei, și pe care îi cheltuia cu atâta largheță cu caii, nu i-ar fi ajuns nici pe departe pentru reparațiile capitale care erau necesare. Restaurarea măcar a unei părți a casei ar fi costat mai mult decât toată alocația ei anuală și de mult se învățase să nu-i ceară ajutor tatălui ei. Dar asta n-o ajuta cu nimic acum când frustrarea înlocuise resemnarea. Blestemat să fie Morgan Kane, gândi ea. Blestemat să fie pentru că venise aici și o făcuse să vadă paragina în care se afla casa. Fusese destul de mulțumită până la apariția lui.

Camera ei fusese camera bunicii când Holly era mică. Ca și camera adiacentă, cea cu care împărțea baia, avea una din pozițiile cele mai bune. Soarele bătea numai târziu după-amiaza, când căldura nu mai era așa puternică. De acolo puteai admira și cele mai fantastice apusuri de soare și Holly își amintea că după ce bunicul ei murise, bunica stătea în balconaș în fiecare seară, privind apusul soarelui.

Apartamentul acesta fusese păstrat într-o stare cât de cât decentă. Tapetul roz-pal era încă în stare bună și înviorat puțin cu acuarelele lui Holly, care dădeau camerei un aer mai intim, cu tot stilul victorian al dulapului, toaletei și scrinului de modă veche.

Holly își descheie rochia, o lăsă să-i alunece de pe umeri și intră în baie. Se simțea încălzită și lipicioasă, dar în loc să intre sub duș, se aplecă și răsuci robinetele de la cadă. Ideea de a face o baie cu multă spumă era prea tentantă, chiar dacă Morgan ar fi putut să se întoarcă între timp. N-avea dreptul să se supere de vreme ce nu fusese acasă când venise ea.

În timp ce se umplea cada, Holly se spălă pe dinți și își examină profilul în oglinda de deasupra chiuvetei. Se întrebă ce gândea Morgan Kane despre ea. Se mai gândea încă la ea ca la o puștoaică, sau se convinsese că nu mai era un copil ? Indiferent de opinia lui însă, ea era hotărâtă să-și folosească frumusețea și chiar dacă avea să reușească sau nu, nimic n-o putea împiedica să încerce.

Dezbrăcând și petecul de mătase cu care mai era îmbrăcată, intră în cadă, scufundându-se în spuma albă. Apa era parfu-

mată şi norişorii de clăbuc de la suprafaţa ei umpleau încăperea cu un miros foarte plăcut. În sfârşit, Holly se relaxă complet. Pentru câteva clipe uită de tatăl ei şi de Morgan Kane şi-şi lăsă gândurile să zboare în altă direcţie.

Neaşteptata apariţie în uşa camerei de baie, o luă prin surprindere. Tocmai privea norişorii colorati de clăbuc alunecându-i pe curba lină a sânilor când deodată, îşi ridică ochii şi văzu chipul uluit al lui Morgan.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! bolborosi el retrăgându-se spre dormitorul lui. Nu puteai cel puţin să fi încuiat uşa?

Cu toate că Holly era la fel de şocată ca şi el din cauza situaţiei neaşteptate, ea realiză imediat oportunitatea ei. Era uluitor, cugetă ea. Crezuse că mintea ei doarme. Dar în clipa în care întâlnise ochii gri ai lui Morgan, celulele ei nervoase intraseră în acţiune.

— Dacă nu vă este cu supărare, de ce să mă încui ? şopti ea dulce, asigurându-se că sfârcurile sânilor ei erau bine ascunse sub spumă. De fapt, uşile astea nici n-au zăvoare. Camerele astea au fost ale bunicilor mei.

Morgan se încruntă.

— Ai spus că eu stau în camera tatălui tău.

— Ei bine, așa este, spuse Holly nepăsătoare. Este camera stăpânului. Dar nu prea o folosește.

— Chiar și așa...

— Chiar și așa, nimic, exclamă Holly, ridicând brațele ca să-și desfacă elasticul cu care îi era legat părul. Începuse să savureze scena și era încântată că era în avantaj. Nu fiți stupid, domnule Kane, îl ironiză ea. Sunt sigură că ați mai văzut până acum o femeie făcând baie.

Ochii lui Morgan, care cu un moment înainte se întunecaseră, scăpărară de furie acum. Era într-adevăr un animal atrăgător, gândi ea fără să vrea, forțată să conștientizeze masculinitatea lui puternică. Cu toate că avea patruzeci și unu sau patruzeci și doi de ani, nu era nimic dulce și blând la Morgan Kane. Avea trupul suplu și dur, iar talia nu i se îngroșase deloc. Spre deosebire de seara trecută când purtase un costum mai potrivit într-un salon englezesc decât pe o insulă la tropice, acum purta pantaloni albi, strâmți și o cămașă de bumbac cu mâneci scurte, ambele ude încă de apa de mare. Părul lui de obicei bine pieptănat și mătăsos era ciufulit iar pielea îi lucea de transpirație. Cu toate că

nu era un bărbat excesiv de păros, avea totuși păr negru pe brațe, păr care se întorsese peste cureaua de piele de la ceas care îi înconjura încheietura mâinii cu insistență de îndrăgostită. Cămașa îi era descheiată, dezvăluind umbra neagră de păr de pe pieptul lui puternic.

Holly îl privea cu insistență, dar nu se putea abține. Un frison ciudat, jumătate plăcere, jumătate durere îi scutură stomacul. În timp ce privirea îi aluneca pe mușchii reliefați de pantalonii lui strâmți, ea uită tot ce era în afara nepermisei plăceri pe care o obținea doar uitându-se la el, și înjurătura estompată pe care el i-o aruncă înainte de a ieși și de a trânti ușa ajunse la ea doar câteva clipe mai târziu.

Când în sfârșit o recepționă, Holly descoperi, spre surprinderea ei, că mâinile îi tremurau. Încercând să ia săpunul, acesta îi alunecă dintre degete și fu nevoită să-l caute prin apă dislocând o parte din spuma care plutea la suprafața ei. La naiba, gândi ea nervoasă, găsind în sfârșit săpunul ; nu era în planul ei ca să fie atrasă de el. Pasiunea disperată și lipsită de speranță pe care o nutrise în anii de liceu era moartă și îngropată și acum nu-și putea permite să fie influențată de aspectul lui fizic. Era

foarte atrăgător, era adevărat, dar ea mai cunoscuse bărbaţi atrăgători şi nu murise de admiraţie pentru ei. Ideea era că el ar fi trebuit să fie atras de ea, iar din punctul acesta de vedere fusese un început promiţător. Fusese admiraţie în prima privire pe care el i-o aruncase şi cu siguranţă că ea reuşise să-i demonstreze că nu mai era un copil.

Decizând că era mai sigur să-l întâlnească iar jos, Holly se înfăşură într-un prosop şi se întoarse în dormitorul ei. Ideea de-a schimba rolurile era tentantă, mai ales că îl auzi pe Morgan intrând în baie, dar ea îi rezistă. Îşi spuse că asta se întâmplă pentru că nu voia să precipite evenimentele, dar nu era chiar adevărat. De fapt, avea nevoie de puţin timp ca să se liniştească şi nu avea de gând să-şi strice planurile încercând să pară indiferentă.

Era prea devreme pentru cină şi voia să-i dea lui Morgan timp să se gândească la cele întâmplate. Aşa că Holly îşi petrecu un timp uscându-şi părul şi aplicându-şi pe unghii un lac perlat. Îşi mai pierdu puţin vremea cu machiatul, dându-şi cu fard de culoarea bronzului pe arcade şi cu un fard ceva mai închis pe pleoape. Cu părul ei blond, contrastul era foarte reuşit. Se

asorta bine cu cămașa cu mâneci lungi și cu pantalonii strânși pe talie făcute din mătase de culoarea cafelei cu lapte.

Sandalele cu tocul jos îi completară ținuta și Holly coborî cam în jur de ora șapte fără un sfert. Mișcându-se cu grație desăvârșită prin hol, simți că sângele îi pulsă mai repede în vine la gândul că-l va revedea pe Morgan și se autocertă pentru faptul că lăsase emoția să-i tulbure judecata.

Cu toate că ea crezuse că ar putea fi pe verandă, el nu se afla acolo și Holly se întoarse în mica sufragerie unde mâncaseră cu o seară înainte. Dar el nu era nici acolo, iar ea devenise deja neliniștită când apăru în cadrul ușii de la biroul tatălui ei.

În afară de sufragerie și de camera de zi, biroul lui Andrew Forsyth era singura cameră folosită cu oarecare frecvență la parter, dar ea nu fu de acord cu părerea lui că avea dreptul s-o folosească.

— Mă căutai ? întrebă el, cu voce joasă și lipsită de expresie. Ea se abținu să nu-i arunce vorbele impertinente care-i veniră pe buze.

— Eu... mă întrebam unde sunteți, îl corectă ea blând, băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor ei strâmți pe talie. Văd că v-ați găsit repede rostul pe aici, domnule Kane.

— Am avut timp din belşug, răspunse el proptindu-şi umărul în tocul uşii. Presupun că nu te superi că folosesc biroul tatălui tău. Mi-a dat procură să acţionez în numele lui.

— De ce m-aş supăra ? Holly reuşi să se controleze iar când se apropie, el se dădu înapoi ca să-i permită să intre în cameră. Ea observă tava cu băuturi de pe birou şi-şi permise un zâmbet uşor. Văd că Lucinda a avut grijă de dumneavoastră. Sper că v-aţi simţit ca acasă.

— M-am simţit. Morgan se depărtă de uşă iar ea observă că avea un pahar pe jumătate golit în mână. Vrei ceva de băut ? Se pare că avem de toate.

Holly ezită un moment, izbită de tonul lui, după care se relaxă.

— De ce nu ? acceptă ea deschizând uşile verandei şi realizând că el o văzuse căutându-l. Se întoarse şi se aşeză pe un fotoliu îmbrăcat în piele. Am să iau nişte vin.

— Alb, bineînţeles. spuse Morgan, examinând sticlele de pe tavă. Fosta mea soţie bea vin alb. E la modă.

Holly îşi înălţă capul.

— Şi soţia dumneavoastră este modernă, domnule Kane ? întrebă ea, ghi-

cind că el vorbise despre ea intenţionat, ca s-o pună la punct. Ea se simţi satisfăcută de grimasa pe care el o făcu trăgând aer în piept din cauza enervării provocate de insolenţa ei. Apoi îi întinse paharul şi îi răspunse pe un ton egal.

— Aşa cred. Acum, n-am putea sări peste discuţiile neînsemnate şi să trecem la afaceri ? N-am venit aici ca să discut problemele mele personale.

— Dumneavoastră aţi adus vorba despre ea, îi reaminti Holly dulce, atingând cu limba marginea paharului. Morgan oftă şi se îndreptă spre birou, pe care se sprijini cu toată greutatea. Apoi, cu un gest de resemnare, bău tot ceea ce mai rămăsese în pahar.

În această seară revenise la costumul elegant pe care îl purtase cu o seară înainte, dar fără vestă. Probabil că Lucinda îl călcase, pentru că sacoul care-i venea pe umeri ca o mănuşă nu era deloc şifonat. O cămaşă de mătase gri şi o cravată asortată îi completau ţinuta, iar Holly observă cât de bine stăteau hainele pe el. Dar, în definitiv arăta bine în orice. Se gândi că ar fi arătat la fel de bine şi fără haine şi obrajii i se înroşiră. Se bucură că era destul de departe ca să nu observe.

— Unde ai fost azi ? întrebă el privind-o cu asprime, iar ea ridică din umeri.

— Credeam că v-a spus Lucinda.

— Eu pe tine te întreb.

— Oh..., se poticni ea și se ridică repede în picioare. Am fost la Charlottesville. Era ceva aranjat dinainte. N-am putut contramanda.

— Ce era aranjat dinainte ?

— Nu știți ?

Morgan îi susținu privirea întrebătoare fără să clipească.

— Spune-mi tu.

Holly oftă.

— Foarte bine. Predau la școala de acolo.

Morgan își înclină capul.

— Foarte lăudabil.

— Nu mă luați pe mine de sus '

Cuvintele îi scăpară fără ca ea să le poată opri și i se păru că observă un zâmbet ușor pe buzele lui frumoase. Blestematul ! gândi ea din nou, detestând aparentul lui ascendent în conversația lor. Ea fusese cea care avusese avantajul. Dar unde dispăruse acesta ?

— Vorbesc serios, spuse el, punându-și paharul gol de o parte. N-am știut că ai o slujbă.

— Nu e o slujbă, spuse Holly sec, luând o înghițitură de vin. Cel puțin,... ei bine, îmi place. Îmi place să lucrez cu copiii. Sunt așa de... necomplicați.

— Și viața ta e așa de complicată ? întrebă Morgan privind-o în ochi. Eu n-aș fi zis.

— Dar dumneavoastră nici nu știți cum e viața mea, replică Holly repede. Sau poate știți ?

Morgan zâmbi vag.

— Cred că nu.

— Știți numai ce vă spune tata, nu ?

— Ba da, spuse el pe un ton conciliant. Dar eu îi citesc corespondența și interpretez totul în felul meu.

— În scriu foarte rar tatălui meu, spuse Holly deodată și el întoarse capul într-o parte.

— Știu asta.

— Așa că știți foarte puțin despre mine.

— Eu îți plătesc alocația — sau, mai degrabă eu aranjez să fie plătită, continuă el cu blândețe, în timp ce ea îl privea necăjită.

— Dumneavoastră îmi plătiți notele ?

— Ți-ar plăcea mai mult s-o facă altcineva ?

Holly oftă din greu.

— Credeam că... tatăl meu...

— Pentru asta a angajat contabili, remarcă Morgan calm. Liniștește-te. Totul e destul de normal, te asigur.

Buzele lui Holly se strânseră.

— Sigur. Așa spuneți dumneavoastră. Presupun că tot dumneavoastră vă plătiți și salariul propriu.

— Da, spuse Morgan egal. Dar cred că am discutat suficient probleme financiare până acum. Aș vrea să vorbim despre altceva.

Holly își puse paharul jos și îi aruncă o privire prudentă.

— Știu, spuse ea forțându-se să rămână pe loc, doar la distanță de un braț de el. Nu mi-am imaginat că ați venit până aici numai ca să beneficiați de compania mea. N-ați face asta, nu, domnule Kane ? Nu pentru asta v-a trimis tata.

— Holly...

— Dacă tu-mi spui Holly, pot să-ți spun Morgan ? îl întrerupse ea repede, întorcându-se cu fața la el. Vreau să spun... că e ca și când am fi prieteni vechi, nu ? Am simțit că te cunosc înainte să te văd în carne și oase.

El strânse din dinți.

— Dacă-ți face plăcere...

— Îmi face. Holly simți că are din nou ascendentul asupra lui Morgan. Ea zâmbi. E un nume bine cunoscut în aceste insule... chiar dacă nu e prea iubit, trebuie să recunosc.

Morgan oftă.

— De ce faci asta ?

— Fac asta ? Ce fac ? Holly îl privi cu inocență iar el se ridică în picioare.

— Asta, spuse el scurt, neîncercând să se îndepărteze de ea, iar pulsul lui Holly bătu mai repede din cauza apropierii lui tulburătoare. N-ar trebui să începi lucruri pe care nu le poți termina, Holly. N-ai experiența necesară.

— Iar tu o ai, murmură ea cu răsuflarea tăiată, făcând tot posibilul să pară degajată.

El o privi obosit.

— Să spunem că eu înțeleg situația mai bine decât tine, spuse el clar. Acum... ai de gând s-o iei de la capăt ?

Ea se văzu silită să-l privească în ochi iar ochii lui cercetători îi tulburară simțurile. Nu mai fusese niciodată așa de aproape de el și descoperi acum că era destul de descurajant. Nu numai că avea asupra ei o influență puternică, dar era de asemenea conștientă de cine era el și ce

i-ar fi putut face dacă relata conversaţia lor tatălui ei. Şi în acelaşi timp era cu mult mai matur decât ea, spre deosebire de ceilalţi bărbaţi de care fusese cât de cât apropiată.

— Eşti un bărbat foarte... atrăgător, reuşi ea să spună în cele din urmă, băgându-şi din nou mânile în buzunare ca să le ascundă tremurul. Întotdeauna am fost conştientă de asta.

— Adevărat ? Morgan nu păru prea convins. Dar în acelaşi timp sunt cu douăzeci de ani mai bătrân decât tine şi cam tot cu atât mai înţelept.

Holly îşi ridică mândră capul.

— Ei şi ?

— Şi nu te mai juca cu mine, fetiţo, spuse el încetişor, spulberându-i speranţele. Şi oricum, nu cred o iotă din tot ce spui. Cred că este doar un nou mod de a evita discuţia despre motivul vizitei mele aici, dar dacă eşti în căutare disperată de activitate sexuală, te sfătuiesc să cauţi pe cineva de vârsta ta ca să exersezi.

Holly îşi ieşi din fire, dar înainte ca ea să poată găsi replica potrivită, Lucinda îşi vârî capul pe uşă. Pe chipul ei apăru o expresie de uluire când văzu cât de aproape stăteau unul de altul, iar Morgan făcu un

gest de nerăbdare înainte de a o împinge la o parte pe Holly.

— Da ?

— E... mâncarea e pusă pe masă, spuse menajera fără să se formalizeze, ca de obicei. Şi v-am mai pus o sticlă la rece, domnule Kane, aşa cum mi-aţi spus.

— Mulţumesc. Vocea lui Morgan este cam linguşitoare, gândi Holly supărată. Venim acum, adăugă el la fel de dulce. Holly, vrei s-o iei înainte ?

Lucinda se străduise mult cu masa. Pusese cele mai bune feţe de masă şi lustruise perfect tacâmurile. Pe masă se mai afla şi un desăvârşit aranjament floral. Primul fel era compus din papaia tăiaţi în două şi umpluţi cu un cocktail de ţelină, ananas şi portocale. Totul era aşezat pe cele mai bune farfurii, dar Holly abia observă. Nu se putea gândi decât la cât de proastă fusese să-şi subestimeze adversarul. Ar fi trebuit să ştie că cineva în care tatăl ei avea încredere era implicit un om care nu se lasă zăpăcit de avansurile ei de amatoare. Dacă voia ca Morgan s-o ia în serios, trebuia să fie mai subtilă. Dar cum putea ea să fie subtilă, când avea aşa de puţin timp la dispoziţie ?

Abia se atinse de cocktail și lăsă în farfurie mai toată carnea care urmă. Ea observă că nici lui Morgan nu părea să-i fie prea foame dar el părea să aprecieze vinul și ea făcu la fel. Asta o făcu să-și folosească într-un fel mâinile în lungile intervale dintre felurile de mâncare care reprezentau o fragilă barieră între nesiguranța ei și nerăbdarea lui Morgan.

— Ai de gând să vorbești cu mine ? întrebă el în cele din urmă, după ce Lucinda strânsese farfuriile cu un aer vădit ofensat. Nici măcar nu m-ai întrebat ce mai face tatăl tău. Nu-ți pasă ?

Holly ridică din umeri.

— Lui îi pasă de mine ?

— Asta e o întrebare stupidă.

— Așa crezi ? Ea ridică din sprâncene. De când figurez eu atât de sus în planul lui de activitate ?

— Tatăl tău este un om ocupat.

— Oh, da, știu. Holly făcu o grimasă. Este ocupat să facă bani, să se însoare și să încerce să producă un moștenitor ! Oh, da, adăugă ea plină de amărăciune, știu tot despre eforturile lui în direcția asta. Ultima lui soție... cum o chema... ? Cherry ?

Da, așa. Cherry m-a pus în temă. Ce păcat că n-a reușit ! Nici pe ea n-a reușit să o lase însărcinată.

— Ajunge ! Nu găsesc acest tip de conversație amuzant.

— Nici eu. Holly îl privi în ochi cu o expresie defensivă. Dar când o fată nu cu mult mai mare ca mine îmi explică ce va face ca să mă scoată din schemă, și apoi nu reușește, am tot dreptul să mă simt puțin mulțumită.

Morgan oftă.

— Nu despre asta voiam să discut cu tine.

— Știu. Dar tu n-ai avut nici o greutate să ai moștenitori, nu, Morgan ? De fapt, ai doi.

Morgan o privi resemnat.

— Nu vrei să renunți la asta, nu ?

— Asta vrei ? Holly nu putu să nu fie ironică.

— Știi bine că da.

— Bine. Hai să discutăm despre altceva. Vrei să-ți fac rezumatul activităților mele de când am venit pe insulă ? Așa ca să-i raportezi tatălui meu ?

— Poți să-i raportezi chiar tu, spuse Morgan sec. Ai primit telegrama lui, nu ?

Holly se ridică în picioare.

— Da. Te deranjează dacă torn cafeaua ? M-a apucat deodată o durere de cap supărătoare...

Degetele lui îi cuprinseră încheietura mâinii exact când era gata să cadă. Mâna lui i se încolăci puternică pe piele. Degetele lui îi găsiră pulsul care bătea neregulat sub carnea care proteja rețeaua de vene.

— Mă deranjează, spuse el privind-o cu ochii lui negri plini de nerăbdare. Holly, asta n-o să țină. El oftă din greu și respirația lui caldă cu miros de vin ajunse până la ea. Am ajuns aici de mai mult de douăzeci și patru de ore și nici măcar nu ne-am apropiat de motivele venirii mele.

— Sunt obosită, spuse Holly făcând un efort formal de a se elibera. Și... și chiar mă doare capul. Azi după-amiază era foarte cald la Charlottesville iar maubi-ul făcut de David Parrish nu m-a ajutat.

Morgan se încruntă.

— Maubi ?

— Este o băutură tradițională pe insulă. Nu se presupune că ar fi alcoolică, dar eu cred că este.

Nările lui Morgan fremătară.

— Și cine e David Parrish ? Un amorez ?

— Un amorez ? Holly emise un sunet care-i exprima amuzamentul. Ideea că David Parrish care avea șaizeci de ani și era destul de corpolent ar putea fi considerat amorez, era prea caraghioasă.

— Atunci cine este ? întrebă în continuare Morgan. O strânse mai tare de mână demonstrându-i astfel că umorul ei nu era deloc amuzant pentru el.

— Nu-i așa că ai vrea să afli ? replică ea privindu-și mâna care devenea din ce în ce mai albă. Să știi, că dacă nu-mi dai drumul curând, s-ar putea să rămân fără degete.

Ochii lui Morgan se îndreptară spre mâna ei și observand roșeața degetelor lui pe mâna ei golită de sânge slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul. Simțind că sângele începe să-i pulseze iar în vine, ea se văzu nevoită să rămână lângă el.

— Povestește-mi despre David Parrish, spuse el masându-i absent dosul mâinii cu degetul mare. Înțeleg și sper că nu el este motivul pentru care nu vrei să părăsești

insula. Cine este ? Unul din profesorii de la școală ?

— Are un magazin la Charlottesville, murmură Holly silită, puțin speriată că dacă nu va răspunde el îi va strânge iar mâna. Deja știa că mâine urma să aibă o vânătaie pe mână și nu mai avea nevoie de o nouă demonstrație de forță din partea lui. E bătrân și gras și... însurat.

Morgan putu să-și dea seama că-i mângâia mâna și o eliberă.

— Bătrân și gras și însurat, repetă el ca un trist ecou. O acuzație cumplită ! E cumva o aluzie ceva mai personală ?

Holly ezită, masându-și încheietura mâinii. Acum că era liberă, dorința de a-l părăsi nu mai era așa puternică.

— Știi bine că nu asta am vrut să spun, murmură ea morocănoasă.

— Crezi că știu ? Morgan se lăsă mai moale pe scaun privind-o cu neașteptată indulgență. Presupun că și eu sunt supraponderal. Bărbații de vârstă mijlocie așa sunt de obicei.

Holly oftă.

— Tu nu pari de vârstă mijlocie și știi asta.

— Dar sunt de vârstă mijlocie, replică Morgan, privind-o în ochi. Am patruzeci și unu de ani, Holly ; aproape patruzeci și doi ! Asta ar trebui să însemne ceva pentru tine. Sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată, prea destul ! Și, crede-mă, nu ți-ar place deloc dacă aș începe să te iau în serios.

— Semeni mult cu tata, nu, domnule Kane ? răspunse ea suspect de răgușită. Nici el nu are emoții. Mă întreb ce părere ai despre sentimente ? Le consideri o slăbiciune inutilă ?'

— Oh, Doamne ! Morgan se ridică de pe scaun și o privi. Greșești amarnic ! Am sentimente sigur am. Dacă n-aș avea, nu te-aș lăsa să te joci așa cu mine.

— Să mă joc ? repetă ea, iar el aprobă din cap.

— Bine, spuse el obosit. Nu vom discuta despre dorința tatălui tău în seara asta. Mai bine du-te la culcare. Dacă te doare capul, nu vreau să fiu eu vinovat că te va durea mai tare.

Holly se cutremură, dorindu-și să-și poată retrage cuvintele nechibzuite. Nu o durea cu adevărat capul ; iar dacă Morgan era de acord să amâne problema cu tatăl ei

până a doua zi, ea era dispusă să rămână pe loc și să stea de vorbă cu el oricât.

Dar nu putea spune asta fără să riște să fie făcută mincinoasă. Deci nu putea decât să se arate recunoscătoare pentru amânare și să plece la culcare și să încerce să înțeleagă tot ce spusese el în acea seară.

Colecția **ROMANTIC** vă propune
să uitați pentru o clipă cotidianul.
Ea vă oferă tandrețe, pasiune,
seducție, gelozie, vă antrenează
într-o lume fermecată în care
vă veți trăi viscle și vi se
vor confirma cele mai luminoase speranțe.

CAPITOLUL IV

Morgan își scoase tenișii și porni încet pe malul apei. Era devreme, foarte devreme și aerul era dulce și înviorător ca vinul bun. La orizont norii aveau culori de la albastru închis până la cel mai deschis galben, iar oceanul reflecta fidel culorile cerului.

Mai aproape, crabii își vedeau de treaba lor și un stol de pescărușI se ciondăneau pe rămășițele unei broaște țestoase aduse la mal de flux. Gunoierii ! gândi el. Erau pe toate continentele și nu numai printre animale, reflectă el amintindu-și de lupta acerbă pentru acțiuni de la Bursă.

Oftând își trecu degetele lungi prin păr, îndepărtându-l astfel de pe tâmple. Nu voia să se gândească chiar acum la ordinele lui Andrew. Era prea de dimineață ca să înceapă să se gândească cum să o facă pe Holly să accepte situația. Aproape că-și do-

rea ca azi să fi fost ieri și să mai aibă parte o dată de relaxare.

Trebuia să-și fi adus costumul de baie, cugetă el plin de regret privindu-și pantalonii albi care fuseseră singura concesie făcută destinației călătoriei lui. Dar nu se așteptase să rămână aici mai mult de două zile și pentru că se așteptase la o primire ostilă își adusese minimum de îmbrăcăminte.

Ziua precedentă nu fusese prea rea. Navigase cu bărcuța spre larg și acolo se dezbrăcase și făcuse baie. Apa îi dăduse o senzație plăcută pielii lui încinse și fusese prima lui experiență de a înota dezbrăcat.

Își privi preocupat ceasul. Nu era decât șase și jumătate. Se îndoia că Holly avea să apară înainte de zece, știind că azi era ziua când el n-o va mai lăsa să amâne discuția sub nici un fel de motiv. În locul în care se afla, faleza înaltă proteja de priviri indiscrete o fâșie îngustă de plajă. Dacă se dezbrăca acolo, cine putea să-l vadă ?

Fără să se gândească de două ori, Morgan își scoase tricoul de bumbac și-l aruncă pe nisip. Apoi se descheie la pantaloni, îi lăsă să alunece de pe el după care își scoase și chiloții aruncându-i peste mica grămadă de haine. Apoi alergă în apă, scu-

fundându-se întâi cu capul în valuri. Înotă repede îndepărtându-se de plajă, oprindu-se numai când se consideră suficient de sigur că nu putea fi văzut. Se putea totuși să fie văzut de vreun servitor și nu voia ca Holly să afle că a fost surprins într-o situație jenantă.

Se întoarse pe spate și simți căldura soarelui încălzindu-i trupul răcorit plăcut de apă. Era o plăcere să te lași în voia curentului și el nu se gândi la nici un posibil pericol până când nu auzi un plescăit în apă, foarte aproape de el.

Realizând brusc faptul că puteau fi rechini în acele ape sudice, se întoarse și începu să calce apa. Privind în jur, se convinse că nu erau aripioare suspecte care să-l pândească și era gata să renunțe la cercetare când un cap ud și lucios ieși la suprafață chiar lângă el.

— Holly ! exclamă el pălind, când ea își scoase mâna din apă ca să-și îndepărteze părul din ochi, râzând.

— Te-am speriat ? îl luă ea peste picior, mișcându-și brațele leneș ca să se mențină la suprafață. Scuză-mă. Am crezut că e Samuel.

Morgan făcu un efort să-și revină observând că și ea era goală, la fel ca el. Curba

sânilor ei albi se profila sub apa verde-albăstruie. Acea parte a trupului ei era mai albă decât restul pielii acoperite de bronz.

— De obicei înoți cu Samuel ? întrebă el scurt, conștient de mirarea lui de altfel complet nejustificată. Ea ridică din umeri.

— Uneori. Dar el nu înoată fără costum... dacă te interesează.

Morgan se încordă.

— De ce m-ar interesa ?

— Nu știu. Buzele ei se întredeschiseră provocator. Dar tu n-ai costum de baie, nu-i așa ?

Morgan se căzni să-i susțină privirea sfidătoare.

— Dacă mă îngrijorează este pentru că nu știu ce ar zice tatăl tău dacă ar ști, replică el aspru. Vrei să te tratez ca pe un om mare dar continui să te comporți ca un copil.

— De ce ? Ochii lui Holly se măriră de indignare. Pentru că înot așa cum sunt ? Ea făcu o pauză, după care adăugă insistent La fel ca tine, dealtfel.

Petele mai brune care-i marcau sfârcurile se reliefară clar când ea se întoarse și începu să înoate spre mal. Și spre enervarea lui. Morgan reacționă involuntar la vederea lor. „Pentru numele lui Dumne-

zeu" se apostrofă el furios, scufundându-se mai adânc în apă ca să-şi răcorească trupul înfierbântat. Fata încerca să-l provoace în mod deliberat, iar el ştia asta. Şi el făcuse jocul cedând unui impuls de moment, fapt cu totul neobişnuit pentru el.

Cu toate astea el nu-şi putu întoarce privirea de la ea când ea ajunse la mal. Verifica numai dacă nu i se întâmplă ceva, îşi spuse el nervos, când ea ieşi din apă, păşind mândră, dar asta nu era tocmai adevărat. Chiar şi de la distanţă pieptul ei şi curba lină a şoldurilor erau foarte tulburătoare, iar el n-ar fi fost om dacă nu i-ar fi făcut plăcere să le privească.

Ea îşi lăsase prosopul pe mal. Acum îl ridică şi şi-l înfăşură pe trup. Apoi se întoarse şi privi spre el dându-i astfel de înţeles că se ştiuse urmărită.

— N-ai prosop ? îi strigă ea după ce observase grămada de haine iar Morgan se întrebă dacă nu cumva avea de gând să-i confişte lucrurile şi să le lase în loc pe ale ei.

— Nu, strigă el drept răspuns, dorindu-şi să se fi întors el primul la mal. Nu-i nimic. nici nu-mi trebuie.

— Nu fi prost, replică ea. Ai să-ţi uzi hainele. Uite cum facem mă îmbrac eu cu hainele tale şi-ţi las prosopul.

— Nu...

Dar refuzul prompt al lui Morgan fu ignorat. El privi neputincios la Holly care-şi scoase de pe ea prosopul mare şi se îmbrăcă cu pantalonii lui, strângând bine cureaua pe talia ei subţire înainte de a se apleca după tricou.

— Ce zici ? întrebă ea, făcând o piruetă pentru el, iar Morgan strânse din dinţi.

— Ne vedem mai târziu, mormăi el, nu destul de tare ca să fie auzit de ea şi cu un zâmbet amuzat şi încântat Holly porni spre treptele vilei.

Morgan nu o întâlni pe Holly în drum spre camera lui. Spre bucuria lui, nu întâlni pe nimeni şi respiră uşurat numai când uşa dormitorului se închise în urma lui. Chiar şi atunci, nu-şi dădu jos prosopul decât după ce se convinse că baia era goală. Apoi se strecură sub duş şi dădu drumul la robinet.

Era plăcut să scapi de toată sarea de pe corp, iar el rămase mult timp sub duş lăsând jetul puternic de apă să-i maseze pielea. Dușul avu un efect liniştitor şi revigorant, iar când îşi înfăşură coapsele într-un prosop curat se simţi mai puţin nervos pe Holly.

Ea nu-i returnase hainele iar el tocmai se gândea că va fi nevoit să-şi pună pan-

talonii de la costum, când observă pe pat o pereche de pantaloni trei-sferturi. Lângă ei se afla un bilet cu următorul conținut „Pantalonii sunt ai lui Samuel dar el spune că ți-i poate împrumuta. Cel puțin până ai să-ți cumperi alții din oraș. Ți-aș fi împrumutat niște haine de ale tatălui meu, dar sunt sigură că nu ți-ar place să-ți alunece de pe șolduri.

Gura lui Morgan se strâmbă sardonic la referirea ei intenționată la talia tatălui ei. Andrew era supraponderal, asta nu se putea nega, dar oricum nu era frumos să compare talia tatălui ei cu talia lui. Și cum să poarte pantalonii lui Samuel ? se întrebă el nervos. Ca mărime păreau să fie destul de apropiați. Dar el venise aici cu afaceri iar pantalonii trei-sferturi nu erau ținuta potrivită pentru cineva care dorea să fie luat în serios. Ce naiba făcuse cu pantalonii lui ? De ce nu-i dăduse pur și simplu hainele înapoi ? Nu părea să aibă nevoie de ele. Judecând după toaleta ei din seara precedentă, avea destule haine din care să aleagă.

Enervat, se îndreptă spre dulap să-și ia costumul după care se mai gândi o dată la pantalonii trei-sferturi. Ideea de a purta hainele altcuiva nu-l prea încânta, dar

pantalonii erau proaspăt spălați iar el nu era deloc atras de propriile haine. Oftând, aruncă prosopul și își trase pantalonii peste șoldurile lui înguste. Doamne Sfinte, gândi el, văzându-și mușchii puternici reliefați de pantalonii bine mulați. Nu-i putea purta ; erau aproape indecenți.

Oftă din nou, cercetându-se în oglinda de pe ușa dulapului. Pantalonii abia îi ajungeau până la talie, dezvăluindu-i începutul părului de pe burtă. În rest, Morgan fu ușurat să nu observe nici o depunere de grăsime în zona șoldurilor. Din cauza pielii lui închise la culoare nu părea anemic, gândi el, știind că frecventele sale călătorii în țări cu climă caldă îi asigurau un bronz permanent.

În orice caz, ideea de a apărea în public într-o asemenea ținută era jignitoare. Nu putea da vina pe Holly pentru această situație, pentru că el era singurul adevărat vinovat. Oricum, trecuseră deja două zile de când părăsise Londra și era timpul să se aplece asupra scopului vizitei sale. Costumația lui era mai potrivită cu o vacanță în Caraibe și cu toate că era mai comodă, el știa că nu era felul în care își dorea Andrew ca el să-i conducă afacerile.

Un ciocănit în ușă îi făcu mâinile să încremenească înainte de a putea descheia

nasturele de metal din talie. Crezând că c Holly care voia să-și vadă isprava, Morgan nu se bucură deloc și spuse pe un ton foarte aspru, lipsit total de amabilitate

— Ce vrei ?

— Vreți să vă aduc micul dejun sus, domnule Kane ? se auzi vocea mâhnită a Lucindei iar Morgan înjură în gând. Se repezi la ușă, o deschise, iar când menajera emise un „Oh" realiză că uitase cu ce era îmbrăcat.

— Lucinda, eu...

— Ei bine, nu-i așa că vă stă bine ? exclamă negresa întrerupându-l. Sunt pantalonii lui Samuel. nu-i așa ? Holly spunea că o să vă vină perfect și uite că așa e.

— N-aș zice, spuse Morgan amărât, conștient că obrajii i se înroșiseră. Eu... eu cred că sunt prea strâmți. Dumneavoastră, nu ? Dar a fost drăguț din partea fiului dumneavoastră să...

— Nu sunt prea strâmți, protestă Lucinda. Așa sunt blugii. Imediat după spălat trebuie purtați puțin ca să se mai lase. Ea făcu o pauză. Sigur, dacă nu credeți că sunt destul de buni...

Morgan zâmbi forțat, dar în sinea lui fierbea de ciudă. Probabil că Holly nu aranjase ea toate astea dar cu siguranță că

profita de situație, gândi el. Altfel de ce ar fi venit Lucinda la șapte și jumătate dimineața când în ziua precedentă nu-și luase micul dejun decât cu câteva ore mai târziu ?

— Ei bine, spuse el slab, dacă crezi că arată bine...

— Așa cred. Lucinda încuviință și din cap. Știți cum se spune „dacă îi ai, atunci poartă-i", glumi ea. Clătitele vor fi gata în cincisprezece minute.

Morgan închise ușa în urma ei străduindu-se să n-o trântească. Dacă ar fi întâlnit-o în acel moment pe Holly, cu siguranță că ar fi șocat-o. Acum era condamnat să poarte vestimentația asta blestemată ! gândi el exasperat. Și era clar că Lucinda nu mai era aliata lui.

Nu rămase surprins să o găsească pe Holly așteptându-l la masă. Era clar că făcuse și ea un duș, pentru că fața ei ovală strălucea de sănătate iar părul nu-i era îmbâcsit cu apă sărată. Își schimbase hainele lui cu o pereche de bermude albe și o bluză fără mâneci. Îl privi destul de amuzată când intră în cameră.

— Îți vin perfect, spuse ea, cercetându-l satisfăcută. Cel puțin pantalonii trei-

sferturi. Nu sunt tocmai mulţumită cu partea de sus.

— Părerea ta n-are nici o importanţă pentru mine, replică Morgan scurt, aşezându-se la masă. După cum ai putut constata, n-am venit pregătit pentru o şedere mai îndelungată. Iar tu se pare că mi-ai şterpelit singurul costum mai puţin oficial.

— Lucinda îl spală, spuse Holly nepăsătoare, sprijinindu-şi bărbia în palmă şi privindu-l gânditoare. Nu puteai renunţa la cămaşă ? Mulţi oameni fac asta.

— Numai bărbaţii, sper, remarcă Morgan sec, incapabil să nege insinuarea nelalocul ei.

Holly zâmbi.

— De obicei, recunoscu ea, cu toate că există o plajă pe insulă unde oamenii chiar nu poartă nimic în partea de sus, nu sunt încurajaţi, dar ce pot face autorităţile ?

Morgan îşi îndreptă atenţia asupra şervetelului, despăturindu-l şi întinzându-şi-l în poală ca să evite să răspundă. Lucinda apăru cu un platou imens de clătite. Mirosul de căpşuni proaspete, ulciorul cu sirop de arţar şi crema apetisantă cereau o laudă şi Holly îşi linse buzele anticipat.

— Pe mine sau pe domnul Kane încerci să-l îngraşi ? întrebă ea, în timp ce mena-

jera îi așeza la îndemână o cafetieră aburindă. Știi că ador clătitele, dar îngrașă foarte tare.

— Cred că amândoi ați putea să mai puneți ceva carne pe oase, replică Lucinda hotărâtă. Domnule Kane, dacă mai doriți ceva, chemați-mă.

Morgan zâmbi, dar nu putu să nu se întrebe ce-ar fi spus Andrew dacă l-ar fi văzut. Era clar că acesta devenea din ce în ce mai neliniștit pentru că Morgan nu luase încă legătura cu el. Se întrebă dacă exista vreun oficiu poștal pe insulă ca să-i poată trimite o telegramă despre ce se întâmplase până în prezent.

— Una sau două ? întrebă Holly, iar Morgan își readuse gândurile în prezent.

— Numai una pentru început, acceptă el, privind clătitele cu regret. Dacă o s-o știe așa, o să se îngrașe, fie că voia sau nu.

Holly îl servi cu clătite, iar pe ale ei le stropi cu sirop, după un moment de ezitare.

— Așa e obiceiul, spuse ea, întinzându-i farfuria. În Anglia nu se fac asemenea clătite.

Morgan fu de acord. Clătitele pe care i le făcea mama lui când era copil erau mult mai modeste, iar Alison făcuse o singură

dată clătite franțuzești care erau destul de crocante. Dar cele pregătite de Lucinda erau delicioase, iar Morgan se trezi acceptând a doua clătită cu toate că știa că n-ar fi trebuit s-o mănânce nici pe prima.

— Bune, nu ? întrebă Holly, iar el încuviință din cap realizând în același timp că nu voia să ia legătura cu Andrew azi. Conștiința pur și simplu nu-l lăsa să accepte ca mânia tatălui ei să se abată asupra ei, cel puțin nu înainte de a întoarce situația în favoarea ei. Va vorbi mâine cu Andrew, hotărî el, când va ști precis când urmau să se întoarcă.

Tocmai termina a treia ceașcă de cafea și se simțea ghiftuit, când Holly întrebă

— Călărești ?

— Să călăresc ? Morgan puse ceașca de o parte. Presupun că te referi la cai.

— Altceva nu avem pe aici, răspunse Holly cu regret. Călărești ?

Morgan ridică din umeri.

— De ce întrebi ?

— Răspunde-mi și am să-ți spun.

— Ei bine, spuse Morgan făcând o grimasă. Am călărit odată pe un poney, cam cu douăzeci de ani în urmă. Dar... n-am înregistrat vreun succes răsunător.

— De ce ? Nu ți-a plăcut ?

Morgan ezită, gândindu-se dacă să-i spună sau nu adevărul.

— Prietenul meu... cel cu care eram... lui nu-i plăcea, recunoscu el. Mi-am petrecut mai tot timpul pescuind... pescuindu-l pe el din șanțuri.

— Pe el ? Holly îl privi printre pleoapele întredeschise iar Morgan oftă.

— Bine, pe ea, atunci. Oricum, nu e o vacanță de care mi-amintesc cu plăcere.

Holly își mușcă buza de jos.

— Era soția ta ? întrebă ea cu grijă iar Morgan lăsă capul în jos.

— Nu, spuse el în sfârșit privind-o din nou. Era doar o prietenă. Cineva cu care lucram.

— La firma Forsyth ?

— Da. Morgan începu să se impacienteze. M-ai întrebat dacă știu să călăresc și ți-am răspuns. Nu știu.

— Călăritul odată învățat, nu-l mai uiți.

— Nu cred că e și cazul meu, remarcă Morgan. Oricum, acum că am stabilit asta, de ce m-ai întrebat ?

— Vino să-mi vezi caii, spuse Holly, ridicându-se în picioare.

— Caii tăi ? întrebă Morgan încruntându-se. Am înțeles că tatăl tău a dat drumul cailor când au murit bunicii tăi.

Holly își țuguie buzele.

— Așa a fost. Dar eu i-am salvat. Te rog, vino să-i vezi. Una dintre iepe are un mânz.

Morgan se ridică în picioare puțin șovăitor.

— Dar cum ai reușit să întreții doi cai ? protestă el, iar ea zâmbi.

— Nu doi, ci patru, îl corectă ea veselă. Haide. Am să-ți arăt unde îi țin. Micah și Samuel mă ajută să-i îngrijesc.

Grajdul se afla în spatele unei curți vechi. Curtea era lipită de un zid înconjurat de pomi fructiferi. Găinile ciuguleau grăunțele de jos, din jurul unui stejar uriaș iar în aer plutea un miros de pământ reavăn.

Cele două iepe și armăsarul despre care Holly îi spuse că se numea Trader ocupau fiecare staulul lui. Toate dădeau într-un culoar de trecere. Alături se afla o curte mai mare pentru exercițiile cailor, dar Holly îi spuse lui Morgan că ea și cu Samuel îi scoteau la plimbări mai lungi de două ori pe săptămână.

— Ar trebui mai des, știu, spuse ea deschizând un staul, pe cel mai mare unde se aflau Bonnie și mânzul. Hm, cine e băiat frumos ? continuă ea când mânzul îi în-

ghionti buzunarul. Poftim. Îi dădu un cub de zahăr. Și ție, Bonnie. Holly mângâie capul iepei și îl privi pe Morgan peste umăr. Nu-i așa că sunt frumoși ? Ai putea să-i părăsești ?

Morgan veni să se împrietenească cu iapa, întinzându-i zahărul oferit de Holly. Presupun că tatăl tău nu știe nimic, remarcă el, simțindu-se ca și când ar fi refuzat s-o ajute. Chipul lui Holly deveni sobru.

— Nu, spuse ea. Nu, nu știe. Sau, mai exact, nu știa. Înțeleg că ai de gând să-i spui tu.

— N-am spus asta, murmură Morgan blând, dar știu că trebuie s-o fac. Cât costă să hrănești un cal de mărimea asta ? Și de unde iei banii ?

Holly ieși din staul și încuie poarta.

— Nu-i fur, dacă asta voiai să insinuezi, replică ea, puțin răstit. Ce fac cu alocația este treaba mea.

Morgan lăsă capul în jos.

— Tatăl tău se întreba de ce ai cerut mai mult acum șase luni. Cred că-și închipuia că-ți cumperi foarte multe haine.

— N-am nevoie de multe haine aici, replică ea, îndreptându-se spre staulul alăturat. Și primesc o mică sumă și pentru munca de la școală.

Morgan auzi agitație în staulul alăturat.

— Ea e Athena, spuse ea, scoțând zahăr din buzunar. Este cea mai blândă. Făcu o pauză după care adăugă încet Crezi că poți s-o călărești ?

— Eu ? icni Morgan. Holly, dacă la asta voiai să ajungi...

— De ce nu ? Ea îl privi implorator, cu obrazul mătăsos lipit de capul frumos al iepei. Doar o oră, se rugă ea. Ți-aș arăta plantația. N-a mai rămas mare lucru din ea acum, dar ai putea totuși s-o găsești interesantă.

— Holly...

— Te rog, Morgan !

Ochii ei indigo erau calzi și ademenitori și cu toate că era împotriva voinței lui, el se trezi acceptând.

— Bine, spuse el, uitându-se la ceas. Dar numai o oră. Dacă după aceea ești de acord să vorbim despre motivul pentru care tatăl tău m-a trimis aici.

Holly răsuflă ușurată.

— E-n regulă, spuse ea dezarmată. Îi spun Lucindei unde mergem. El este Samuel și ne va înșeua caii. Pentru mine, pe Trader, Sam. Și pe Athena pentru domnul Kane.

Băiatul îl privi pe noul venit cu ostilitate.

Morgan bănui că lui Samuel nu-i convenea faptul că el urma să călărească cu stăpâna lui, în locul lui, şi fu tentat să sugereze să meargă băiatul în locul lui. Numai teama că în această situaţie Holly nu-şi va mai respecta angajamentul îl opri să nu-i facă această propunere şi îl privi pe băiat zâmbindu-i împăciuitor.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru că mi-ai împrumutat blugii, îndrăzni Morgan să-i spună în timp ce Samuel scotea armăsarul din grajd.

— E-n regulă, răspunse Samuel strângând chingile cu mâini pricepute. Aşa a spus domnişoara Holly. A spus că nu v-aţi imaginat că veţi sta aşa de mult.

— Nu. Aşa este. Ei bine, am să am grijă de ei, poţi fi sgur. Şi dacă aş putea să-ţi cumpăr încă o pereche...

— Nu-i nevoie, replică Samuel nerecunoscător, trecând zăbala printre dinţii lui Trader. Veţi călări pe Athena, nu ? E calul domnişoarei Holly. Eu de obicei îl iau pe Trader.

— Adevărat ? Morgan privi armăsarul cu aversiune. Era mult mai mare decât iapa dar din punctul lui de vedere chiar şi

iapa constituia un risc. Ei, mă tem că au trecut foarte mulți ani de când n-am mai călărit și sincer să fiu, nu sunt nerăbdător s-o fac acum.

Samuel îl privi disprețuitor, dar din fericire Holly reapăru tocmai atunci, cu mâinile în buzunare și cu pieptul umflat provocator.

— Ești gata ?

— Pe cât se poate, răspunse Morgan, luând hățurile întinse de Samuel, și încălecând iapa. Ești sigură că ai să te descurci ?

— Pe Trader ? Holly îi zâmbi lui Samuel și se ridică în șa fără pic de efort. Bănuiesc că Sam ți-a spus că de obicei îl călărește el. Așa e. Dar asta numai pentru că are picioare mai lungi.

Morgan ridică din umeri, așezându-se mai bine în șa. Numai simplul efort de a se urca în șa și de a ține calul sub control îl făcu să transpire tot. Se gândi că va trebui să renunțe la cămașa de mătase pe care se încăpățânase s-o îmbrace.

După ce se convinse că nu era chiar un novice, Holly îi arătă cum să iasă din curte. Ținând armăsarul bine în frâu, ea impuse un ritm de galop ușor, privind din când în când în urmă ca să se asigure că însoțitorul ei nu avea probleme. Morgan nu prea

savura starea de dezavantajat, iar când Athena deveni nervoasă și începu să muște zăbala nu fu deloc mai fericit.

— Ții hățurile prea strâns, spuse Holly peste umăr iar Morgan strânse din dinți. N-o să fugă cu tine. O conduci ca pe un cal nedomesticit.

Tonul ei era condescendent iar Morgan înțelese că ea își savura clipa de glorie. Era în mod cert mai pricepută decât el, și Morgan se întrebă dacă fusese înțelept să accepte excursia.

Intraseră acum pe un culoar tăiat între pereți masivi de vegetație. Copitele cailor tropăiau pe vreascuri uscate și tot ceea ce-i înconjura amintea de prospera plantație acum părăsită. Bambuși care se înălțaseră odată spre cer își împrăștiaseră semințele iar acum buruienile care creșteau printre ei formaseră un hățiș des.

— Deprimat, nu-i așa ? spuse Holly, întorcându-se spre el. Poți să-ți imaginezi că sute de sclavi au muncit aici ? Întotdeauna am simțit atmosferă de atunci, când treceam pe aici. Un fel de angoasă, de disperare. Disperarea de a ști că nu poți scăpa.

Morgan lăsă capul în jos.

— Ai multă fantezie.

— Poate, răspunse Holly defensiv. Dar nu mi-ar place să călăresc pe aici noaptea.

— Nici mie, fu Morgan de acord. Chiar dacă nu din aceleași motive, îndrăznesc să spun, adăugă el, în timp ce Athena execută o manevră neașteptată.

Holly întoarse brusc capul, crezând evident că el râde de ea. Morgan oftă. Nu intenționase să-i rănească sentimentele. Voia cu adevărat să cunoască insula. Dar ar fi preferat să o viziteze cu mașina aceea cu care Holly fusese la Charlottesville în ziua precedentă.

Holly ajunsese la o poartă și descălecase ca să o descuie, conducându-l astfel într-o curte înconjurată de bucăți de lemn înnegrite de funingine și de barăci în aceeași stare.

— Acestea erau locuințele sclavilor, spuse ea, în timp ce Morgan i se alătură. Au fost distruse de stră-stră-stră-străbunicul meu, cred. Holly se strâmbă. Niciodată nu sunt sigură câți de „stră" trebuie să pun.

— Oricum, era un strămoș de-al tău, murmură Morgan blând, privind în jur.

— Al mamei mele, punctă ea iar Morgan o înțelese. Apoi descălecă și el.

Chiar și numai după cincisprezece minute în șa îl durea coloana și el își încordă mușchii abdominali. Șezutul îl durea ca și când ar fi fost bătut în mod sistematic. Se strâmbă gândindu-se că urma să fie pedepsit în felul acesta în continuare. Una sau două barăci mai stăteau în picioare, poate fără acoperiș, dar în stare să dezvăluie condițiile cumplite în care trăiseră ocupanții lor. Părăsind-o puțin pe Holly, Morgan intră într-una din barăci și strâmbă din nas din cauza mirosului puternic de putreziciune.

Avea dreptate, gândi el, stând în mijlocul camerei de zi care fusese în același timp și dormitor. Era o atmosferă ciudată aici. Era influența disperată a oamenilor nenorociți, durerea și umilința lungilor ani de opresiune.

Stând acolo, absorbit de gânduri, auzi sunetul unui fluier. Era un sunet sinistru, iar rezonanța lui bizară în clădirile goale îi evocă necunoscute imagini din trecut. Sunetele obsedante nu erau de origine europeană. Era genul de muzică cu rezonanță africană, și cu o sclipire de intuiție, Morgan ghici cine cânta.

Nu fu deloc surprins că Holly și Trader, calul ei, dispăruseră. Se întrebă dacă pe

Athena i-o lăsase ca să-l încurajeze. Întrucât intenţia ei evidentă era să-l sperie, putea la fel de bine să fi ascuns şi iapa.

Dar gândindu-se mai bine, îşi schimbă părerea. Era clar că ea nu dorea să fie prinsă, iar dacă ar fi luat şi iapa cu ea, cum ar fi putut să-i motiveze absenţa ? Aşa, putea să pretindă că o luase înainte şi când descoperise că el nu o urmează, se întorsese să-l caute. Cunoscând zona mult mai bine decât el, era foarte uşor să dea ocol câmpului de bambus şi apoi să se întoarcă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Fluieratul încetase când el ieşise din baracă iar Morgan înţelese că nu avea mult timp la dispoziţie ca s-o păcălească. Cea mai simplă soluţie era să se ascundă, aşa încât atunci când ea s-ar fi întors, n-ar fi fost în stare să-l găsească. El zâmbi încântat la perspectiva dezorientării ei.

Athena nu fu extraordinar de încântată când fu priponită în spatele unei alte barăci şi necheză drept protest când o scândură putrezită îi răni piciorul.

— Scuză-mă, fetiţo, murmură Morgan impresionat. Dar vrei să fii de partea învingătorului, nu ? Chiar dacă Holly e stăpâna ta.

Morgan își reluă poziția într-una din barăcile arse și atunci îi mai veni o idee. O pată neagră care îi apăruse pe braț îi sugeră un nou mod în care puteau fi inversate rolurile și zâmbind ca un copil începu să-și mânjească fața cu cărbune.

După cum se așteptase, Holly reapăru după câteva minute și intră în curte cu mutra unei persoane foarte mulțumite de sine. Morgan îi urmări apropierea printr-o gaură din peretele barăcii și văzu cum încrederea ei se clătină puțin când constată că Athena dispăruse. Ea descălecă și privi mirată prin curte.

— Morgan, spuse ea, mângâindu-l pe Trader. Domnule Kane ! Unde ești ? Te-ai rătăcit ?

Morgan nu răspunse. Planul lui nu era să iasă la lumină unde Holly îl putea identifica foarte ușor. Vroia s-o facă să vină să-l caute. Atunci s-ar fi văzut dacă situația era amuzantă sau nu.

Se zgârie cu umărul de peretele barăcii și îngheță. Își dezbrăcase cămașa pentru că albeața ei era prea bătătoare la ochi. Dar zgomotul făcut i se păru la fel de puternic ca fluieratul de adineauri.

— Morgan ? Holly își umezi buzele și privi în direcția lui. Morgan, ești acolo ? Ce-ai făcut cu Athena ?

Știa că ea nu-l putea vedea după nesiguranța cu care pășea și era sigur că l-ar fi luat pe Trader cu ea dacă ar fi fost convinsă că-l poate face să intre în baracă. Avea fața roșie și șuvițe de păr auriu îi scăpaseră de sub bentița cu care își prinsese părul. Părea la fel de speriată cum probabil că și era, iar Morgan fu tentat să abandoneze jocul ca să o scutească de un moment jenant și penibil.

— Morgan, mă auzi ? Când se apropie de baracă ea vorbi din nou, dar dorința lui Morgan de a-și desconspira ascunzătoarea dispăruse din cauza cuvintelor ei. Morgan, pe cuvând că am crezut că ești în urma mea. Numai după jumătate de milă m-am uitat în spate și am observat că nu ești cu mine. Credeam că vii după mine.

Chiar și așa, el se gândi că era doar pe jumătate convinsă că el se ascunde. Era clar că se hotărâse să se asigure că baraca era goală dar atenția îi era îndreptată de fapt în altă direcție. Probabil că ea se gândea că el se speriase și plecase înainte spre casă. Poate că asta și fusese intenția ei. Dacă el ar fi abandonat plimbarea, n-ar fi putut-o învinui după aceea că a pierdut restul zilei căutând-o.

Ea intră în umbra barăcii și ochii ei nu se obișnuiseră complet cu întunericul când

el apăru în fața ei. Dacă i-ar fi dat timp să se adapteze, poate că planul lui n-ar fi reușit atât de bine. Așa însă, funinginea de pe trupul lui combinată cu nesiguranța ei făcură să crească senzația de supranatural și creară o atmosferă în care orice părea posibil.

Strigătul ei îngrozit nu fu simulat iar Morgan regretă imediat ce făcuse. El dorise să facă o glumă și atât căutase o cale să-i plătească încercarea de a-l păcăli, dar reacția ei îl făcu să se simtă josnic. Înainte ca el să-i poată spune ceva, ea fugi iar el înțelese imediat că trebuia să o prindă din urmă înainte ca ea să ajungă la armăsar.

Ieși în lumina soarelui, o apariție nefirească doar în blugii tăiați ai lui Samuel și cu trupul negru de funingine.

— Holly ! urlă el disperat, în timp ce alerga prin curte, iar agitația din vocea lui aproape că-l făcu pe armăsar să intre în panică. Dar cel puțin strigătul lui avu efectul scontat. Holly se opri și se întoarse neîncrezătoare spre el iar Morgan se opri și el, zâmbindu-i necăjit.

— Tu ! spuse ea, la început nevenindu-i să creadă iar apoi, după ce realiză că fusese

păcălită, expresia i se schimbă. Tu, ticălosule ! se înecă ea, strângând din pumni. Ticălos împuțit și jegos !

— Ei bine, jegos poate, fu Morgan de acord, privindu-și murdăria de pe brațe. Atunci ea se repezi la el, agitându-și pumnii furioasă. Un val de cuvinte urâte îi ieșiră pe gură în timp ce încerca să-l lovească folosindu-și și mâinile și picioarele. Când un pumn bine țintit al lui Holly îl lovi în plin, Morgan protestă.

— Tu ai început ! îi spuse el în timp ce încerca să se apere. Văzând că ea continuă să-l lovească cu pumnii el adăugă înfuriat Și de unde și până unde vocabularul ăsta ? Credeam că domnișoarele bine crescute nu cunosc asemenea cuvinte.

— Porcule !

— Asta-i-ceva mai bine !

— Te urăsc !

— Urăști faptul că ai fost păcălită, o corectă Morgan reușind să-i imobilizeze pumnii la spate. Mi-am dat imediat seama ce pui la cale. Ar fi trebuit să fii muzician. Mi-a plăcut recitalul.

Holly se năpusti iar asupra lui.

— Te crezi deștept, nu ? mârâi ca. Morgan îi simți sânii împingându-se în pieptul lui. Sfârcurile erau tari, prea puțin ascunse de bluza de bumbac pe care o purta și neintenționat provocatoare.

Mușchii stomacului lui Morgan se încordară. Tot zbuciumându-se, jumătatea inferioară a trupului ei intră în contact cu coapsele lui. El o ținea în continuare imobilizată și simți un val de căldură inundându-i mijlocul.

În ciuda a tot ce spusese Alison, el nu-și imaginase niciodată că ar putea fi afectat într-un asemenea fel de o fată care avea jumătate din vârsta lui. Dar asta se întâmpla și primul lui instinct fu să o îndepărteze de el, și el să se îndepărteze de tentație. Dar ca și când i-ar fi simțit reacția, Holly îl privi un moment și ochii ei strălucitori îi susținură privirea nehotărâtă.

Ea încetă imediat să se zbată și brațele lui care o imobilizaseră până atunci o înlănțuiau acum inutil. Dar el nu-i dădu drumul. Când îi eliberă mâinile o făcu numai pentru a și le pune pe ale lui pe șoldurile ei înguste și cu toate că știa că va regreta asta mai târziu, o lipi complet de el.

— Morgan, șopti ea cu respirația întretăiată în timp ce-i mângâia brațele cu neașteptată senzualitate și pentru prima oară în viața lui el își pierdu capul. Fără să se gândească la consecințele faptelor sale, fără să se gândească la rezultatele nesăbuinței lui, Morgan își lăsă capul în jos și îi acoperi gura cu gura lui.

În colecția EL și EA
veți regăsi forța emoțiilor,
farmecul peisajelor, diversitatea
situațiilor pe care le oferă viața,
universul de neuitat al întâlnirii
dragostei...

CAPITOLUL V

Holly stătea pe terasă cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor și mușcându-și speriată buzele. Era trei și jumătate și tot nu primise nici un semn de la Morgan. Trebuia să se fi întors deja. Chiar admițând faptul că nu cunoștea zona, nu era posibil să nu găsească drumul în atâta timp. Și în afară de asta, Trader cunoștea drumul spre casă. Dacă ar fi avut loc un accident, armăsarul s-ar fi întors până acum. Dar nu se întorsese, deci ce putea să însemne asta ?

Samuel plecase să-l caute. Holly dorise să se ducă ea, dar Lucinda n-o lăsase. „Băiatul cunoaște fiecare centimetru al plantației", declarase ea severă la protestele lui Holly. „Și dacă, ferească Dumnezeu, s-a întâmplat ceva, cum ai putea tu să-l aduci pe domnul Kane până aici ?"

Holly știa că ea are dreptate, dar asta nu-i făcea mai ușoară așteptarea. Samuel

plecase deja de o oră și nervii ei începuseră să cedeze. Nu putea scăpa de teama că furia îl făcuse pe Morgan să se poarte nechibzuit. Iar el fusese furios când o părăsise. Știa asta prea bine.

Ea clătină din cap. Ar fi trebuit să se simtă mulțumită de modul în care evoluaseră lucrurile dar această eventualitate nu fusese prevăzută de ea. Când Morgan o luase în brațe, ea trăise un sentiment copleșitor de împlinire. Dar desfășurarea ulterioară a evenimentelor îi umbrise succesul.

Oftă. Atunci nu se gândise prea mult nici la succes, nici la insucces. De fapt, atunci când gura lui Morgan o atinsese pe a ei, ea fusese asaltată de alte emoții, iar răzbunarea nu era una dintre ele.

Gura lui fusese atât de tulburătoare și de senzuală și mâinile lui atât de excitant posesive ! Se trezise lipită de trupul lui suplu și puternic și îi simțise pielea umedă de transpirație în mâini. Ea își dorise atunci ca el să o sărute în continuare nu numai pentru că asta i-ar fi întărit victoria ci și fiindcă îi făcea plăcere. Nu era prima oară când era sărutată, dar era prima dată când toate simțurile ei fuseseră răvășite. Când mâinile lui îi cuprinseseră fesele ca

un căuș și o lipiseră complet de trupul lui încordat, ea nu-și dorise decât ca el să continue ceea ce începuse.

Dar nu se întâmplase asta, ceea ce de fapt era mai bine, se gândi ea necăjită. Dacă el ar fi făcut dragoste cu ea, nu era prea sigură că atunci ar mai fi putut continua să se prefacă indiferentă față de el. El nu era ca ceilalți bărbați pe care ea îi cunoscuse până atunci ; nici unul dintre ei nici măcar nu o tentase să-și abandoneze principiile. Dar Morgan era altfel. Cu el, ea simțise că-și pierde controlul. Iar când el își băgase limba puternică în gura ei, Holly aflase ce pericole puteau apărea dacă te jucai cu focul.

Holly tresări, devenind conștientă de o supărătoare durere între coapse. El nu făcuse dragoste cu ea ; minunea nu se întâmplase dar atunci de ce se simțea așa tulburată ? Spre norocul ei, și cu siguranță și al lui, el își amintise de datoria față de tatăl ei și atunci o îndepărtase cu forța de el într-un mod cu totul nemăgulitor. Înainte ca ea să-și fi recăpătat echilibrul, Morgan încălecase pe armăsarul nervos. Și cu toate că ea își revenise suficient ca să poată vorbi, chipul lui sălbatic o făcuse să renunțe la o pledoarie în favoarea ei.

Când ea se mobilizase suficient ca să aibă destul curaj ca să o caute pe Athena printre ruinele barăcilor, Morgan dispăruse și dându-și seama că iapa nu era în stare să se ia la întrecere cu sălbaticul armăsar, se întorsese acasă.

Asta se întâmplase cu mai mult de patru ore în urmă, estimă ea, privindu-și ceasul. Desigur, la început nu se alarmase cu toate că știa că Trader nu era tocmai blând. Morgan păruse destul de priceput când călărise pe Athena și deci ea nu avea motive să creadă că el nu se va întoarce pentru dejun. Dar se făcuse ora unu, apoi unu și jumătate și apoi două. Atunci Holly începuse să devină neliniștită și Lucinda observase, cu obișnuita ei candoare, că ceva nu era în regulă.

Holly patrula acum pe verandă, pentru prima oară negăsind nici o consolare în priveliștea ce i se oferea. Era încordată și îngrijorată, mult mai îngrijorată decât voia să pară. Se rugă din tot sufletul ca Lucinda să nu aibă dreptate.

Incapabilă să mai suporte să stea singură, Holly intră în casă și se îndreptă amărâtă spre bucătărie. Evitase compania menajerei din două motive unul, pentru că nu voia să asculte prezicerile de nenorociri ale Lucindei ; și doi, pentru că până

atunci reușise să evite întrebările legate de motivul pentru care Morgan fugise cu armăsarul când de acasă plecase călare pe iapă.

— Nici o veste ? murmură Holly, prăbușindu-se pe băncuța din dreptul mesei. Lucinda o privi cu ochi severi.

— Oh, ba da, spuse ea sardonic. A venit acum un sfert de oră și l-am trimis sus să facă un duș ! Ochii ei negri scăpărau de indignare. Drept cine mă iei tu, fetițo ? Crezi că dacă aș fi auzit ceva nu ți-aș fi spus ?

Holly făcu o grimasă.

— Nu-i nevoie să-mi tai capul pentru asta.

— Nu ? pufni Lucinda. Mie mi se pare că e mare nevoie. Omul nu dispare așa, fără nici un motiv. Iar tu vii acasă plină de funingine !

Holly simți că se înroșește.

— Ți-am mai spus. Am fost în vechiul sat de sclavi. Trebuie să mă fi atins de vreunul din pereți.

— Trebuie să te fi și așezat pe el, replică Lucinda scurt. Tot fundul pantalonilor era murdar. Dacă aș fi o femeie bănuitoare, ceea ce nu e cazul, m-aș întreba dacă nu e vreo legătură între felul în care arăți tu și dispariția domnului Kane !

Holly oftă.

— Nu fi proastă, Luci.

— Bine. Menajera deschise frigiderul şi scoase un ulcior cu suc de portocale. Dar sper pentru tine că n-a păţit nimic. N-aş vrea să fiu în locul tău în cazul în care tatăl tău ar trebui să afle că asistentul lui a dispărut.

— Oh, Luci ! Cum să fi dispărut ? Insula nu e destul de mare ca să dispari.

— Calul pe care-l călăreşte nu e de încredere, replică Lucinda deprimant. Şi cine ştie de ce-i în stare cu un călăreţ nepriceput în şa ?

— Luci !

— Bine. Menajera ridică din umeri. Stânca aia de la Capul Inger nu e aşa departe...

— Luci, încetează !

Holly îşi duse mâinile la urechi ca să nu mai audă cuvintele negresei, când auzi zgomot de copite de cal în curte.

— Iată-i ! exclamă ea, sărind în picioare.

Dar când năvăli afară din casă nu-l văzu decât pe Samuel care descăleca de pe iapă, cu toate că şi armăsarul apăruse în curte şi acum necheza zăpăcit.

Brusc, Holly se simţi ca şi când tocmai ar fi primit un pumn în stomac. Se în-

toarse fără grai spre băiat, cu chipul exprimându-i destul de elocvent sentimentele.

— L-am găsit, spuse Samuel direct, privind pe lângă Holly, spre mama lui. Unde-i tata ? O să am nevoie de el.

Holly înghiți în sec.

— Doar nu e..., doar nu e...

— Rănit, da. Mort, nu, răspunse Samuel scurt. Uite ce e, n-am timp să stau aici la taclale. Totul va fi bine dacă reușesc să-l aduc până aici.

Holly se luă cu mâinile de cap.

— Oh, Doamne ! Trader l-a aruncat din șa !

— Nu-i vina lui Trader, replică băiatul nervos. Domnișoară Holly, nu-l ajutați deloc stând aici și punându-mi întrebări. Omul are dureri. Trebuie să ne ocupăm de el.

— Vin cu tine, imediat, spuse Holly, dar Lucinda interveni.

— N-are nici un rost să mergi cu Samuel. exclamă ea nerăbdătoare. Nu știi nimic despre primul-ajutor. Sau știi ?

— Nu sunt neajutorată, replică Holly apărându-se. Unde este, Sam ? Pot ajunge cu mașina până la el ? O privi pe Lucinda. Știi că Micah a plecat pentru toată ziua

la pescuit. Durează prea mult până se întoarce.

Samuel ezită.

— Poate poți trage mașina destul de aproape pentru ca eu să-l târăsc până la ea, murmură el gânditor. Uitasem că tata nu-i aici. Se pare că tu și cu mine trebuie să ne descurcăm.

— Stai puțin. Lucinda se băgă între ei. Cum poți să știi că n-ai să-l rănești mai tare pe domnul Kane târându-l pe pământ ? Cred că mai bine ar fi să-l vadă un doctor, mai întâi. Samuel, unde este ? Poți să-i explici lui Holly cum să-l găsească ?

— Ei bine, da...

— Atunci dă-i drumul. Haide ! Holly poate să se ducă după doctorul Harding și tu și cu mine mergem între timp să vedem cu ce-l putem ajuta pe domnul Kane.

— Dar, Luci... bâigui Holly încercând să-și stăpânească emoția. Casa doctorului Harding e la zece mile distanță !

— Cu atât mai mult nu trebuie să mai pierdem vremea, răspunse Lucinda. Samuel și cu mine mergem cu mașina sport. Tu iei cealaltă mașină.

— Oh, Luci !

— Pierzi timp, îi reaminti negresa cu asprime. Și s-ar putea să nu mai avem

prea mult timp de pierdut într-o asemenea situaţie.

— O asemenea situaţie ! icni Holly şi i se adresă lui Samuel Pentru Dumnezeu ! Şi-a pierdut cunoştinţa ?

Samuel ridică din umeri.

— Da, aşa cred, murmură el. Se pare că s-a lovit la cap când a căzut.

— Căzut ? Holly ştia că ar fi trebuit să fie deja pe drum, dar frica o ţinea pe loc. Parcă ai spus că n-a fost vina lui Trader.

— Domnul Kane n-ar fi trebuit să-l încalece, spuse Samuel enervat. Şi dacă Trader ar fi făcut ceva rău n-ar fi rămas acolo, aşteptându-l pe domnul Kane să-şi revină. Cred că domnul Kane a călărit prea repede printre copaci şi s-a lovit de o creangă mai joasă. Sunt foarte multe pe acolo, şi asta ar explica lovitura de la cap.

Holly se holbă la el.

— E lovit la cap ?

— Puţin. Samuel părea jenat. Uite... nu vreţi să plecăm odată ? Pământul acolo e umed.

Lui Holly i se făcu rău.

— Care pământ ? Unde este ?

— Tocmai la golful Stumper, spuse Samuel forţat, numind astfel o zonă izolată din nordul plantaţiei unde pâlcuri de

copaci făceau călăritul foarte periculos. Cred că a luat-o pe vechiul drum pe care erau aduși sclavii în sat.

— Oh, Doamne ! Holly observă că Lucinda o privea fix, și se înroși. El ar putea... ar putea să moară, iar noi pierdem vremea discutând.

— Am să iau niște pături, spuse Lucinda, îndreptându-se spre casă. Tu pleacă acum, Holly. Așa cum ai spus, ar putea să și moară.

Îi luă numai câteva minute să scoată vechea mașină din garaj. Cu toate că bătrânul Packard văzuse și zile mai bune, Micah avea grijă întotdeauna să fie în stare de funcționare. El și Lucinda îl foloseau des când mergeau după cumpărături la Charlottesville. Holly îl lua foarte rar. Prefera mașina sport care era mai ușor manevrabilă. Acum îi fură necesare câteva minute bune să se obișnuiască cu mecanismul mașinii.

Casa doctorului Harding se afla la jumătatea drumului dintre plantație și Charlottesville și în timp ce conducea, Holly se ruga ca doctorul să fie acasă. Avea un cabinet în oraș și de când îi murise soția cu doi ani în urmă, începuse să-și petreacă din ce în ce mai puțin timp acasă.

Holly știa că se bucură de reputația de beţiv şi adesea putea fi găsit la Hotelul Planter de pe strada Broad, înecându-şi necazurile şi îndemânarea în băutura lui favorită.

Casa părea goală iar când Holly se apropie de poartă i se făcu inima cât un purice. Locul se părăginise în ultima vreme şi ea se întrebă cum s-ar fi simțit doamna Harding dacă ar fi putut vedea acum tencuiala căzută şi pereții scorojiți. Nu-ți puteai permite să-ți neglijezi proprietatea în clima aceea, iar Holly știa asta din experiență.

Holly parcă Packard-ul lângă casă şi o ocoli ca să ajungă în spatele ei. Dacă doctorul Harding era acasă, era mai mult ca sigur pe veranda din spatele casei decât într-una din camerele pe care doamna Harding le mobilase cu atât gust. De când îi murise soția, părea să sufere de claustrofobie în propria lui casă iar Holly auzise că uneori chiar doarme afară.

Bella, mulatra pe care doctorul o angajase menajeră, era singura persoană de pe verandă pe care o văzu Holly. Moţăia într-un balansoar de bambus iar Holly ghici că nesupravegheată, Bella nu arăta prea mult entuziasm pentru muncă.

Sandalele lui Holly făcură zgomot şi Bella deschise ochii alarmată.

— Domnişoara Forsyth, nu-i aşa ? exclamă ea. M-aţi speriat de moarte ! Am crezut că s-a întors deja domnul Simon.

— Domnul Simon ? Vrei să spui doctorul Harding ?

— Nu. Domnul Simon, spuse Bella ridicându-se în picioare, şi întinzându-se fără ruşine. Sigur, şi el este doctorul Harding. Dar nu-i pot spune aşa, nu ? Nu când există doi.

Holly îşi scutură capul.

— Mă tem că nu înţeleg, dar să lăsăm asta acum. Unde este doctorul ? Trebuie să-l văd imediat.

— Nu v-am spus ? Bella o porni încet spre bucătărie. Domnul Simon s-a dus să-l caute. A plecat cam acum jumătate de oră. Trebuie să vină repede, totuşi. Vreţi puţină limonadă cât aşteptaţi ?

Holly oftă.

— Cine este domnul Simon ?

— Am crezut că ştiţi. Bella făcu o pauză şi clătină din cap. Dar uite că vin. Ei trebuie să fie. Mai bine mă duc să fac o cafea tare pentru doctor. Cred că va avea nevoie.

Holly se enervă şi era gata să plece, dar se opri totuşi când auzi o maşină apropi-

indu-se. Era cineva pe bancheta din spate și Holly nu putea decât să spere că doctorul va fi în stare să audă ce avea ea să-i spună.

Scrâșnetul frânelor și trântitul ușilor o făcură să se apropie de marginea verandei tocmai la timp ca să poată vedea doi bărbați apropiindu-se pe partea acoperită cu pietriș. Unul dintre ei era evident doctorul Harding, dar era la fel de evident că ceva îl supăra teribil. Se sprijinea cu toată greutatea pe celălalt bărbat. Holly putea auzi cuvintele pe care doctorul încerca să le rostească.

— Nu era nevoie să vii după mine, bolborosea el, plin de indignare. Veneam eu acasă... la timp. Nici n-aveam de ce să viu. Nu te-am rugat niciodată să fii paznicul meu.

Însoțitorul lui ar fi răspuns cu siguranță dacă n-ar fi văzut-o pe Holly pe verandă. Expresia i se schimbă. Încruntarea care îi schimonosise chipul palid și frumos dispăru și își trase ochelarii cu rame la modă pe nas. Apoi îi adresă lui Holly o privire uluită, dar prietenoasă.

— Cu ce vă pot ajuta ? întrebă el și bătrânul clipi și se uită la ea.

— E... Holly, spuse el căznindu-se să

stea în picioare. Pe mine mă aşteptai, Holly ? S-a întâmplat ceva ?

Holly le făcu loc ca să urce pe verandă. Doctorul Harding se agăţă de balustradă ca să nu se mai sprijine de braţul cel tânăr. Cu toate că se străduia să pară că-şi controlează mişcările, era evident că doctorul era prea beat iar Holly îl privi neajutorată, neştiind ce să răspundă.

— Eu cred că musafirul tău a venit să te caute pentru calitatea ta de doctor, unchiule, remarcă sec tânărul. Cu ce vă pot ajuta, domnişoară... Holly ? Şi eu sunt doctor. Ca şi doctorul Harding, din păcate.

Holly aştepta în uşa bucătăriei când maşina de serviciu a doctorului apăru în curte. Era urmată îndeaproape de maşina doctorului, iar genunchii începură să-i tremure puternic când ieşi din casă.

— Să nu ne stai în cale, Holly, ordonă Lucinda, dându-se repede jos din maşina doctorului. Samuel şi doctorul sunt perfect capabili să-l ducă pe domnul Kane în casă. I-ai făcut patul ? Bine. Acum du-te şi pune ibricul pe foc. S-ar putea să avem nevoie de câteva sticle cu apă fierbinte.

— Sticle cu apă fierbinte ? repetă Holly, încercând să-l zărească pe Morgan peste umărul neclintit al Lucindei. E bine ? Şi-a

recăpătat cunoștința ? Luci... trebuie să-mi spui ! Aproape c-am înnebunit...

— Se va face bine, îi răspunse tânărul doctor Harding, deschizând ușile mașinii. Dar e înghețat până în măduva oaselor și există pericolul să facă pneumonie. Eu aș zice să faci ce a spus doamna Fletcher și să-l lași deocamdată în grija noastră.

Holly își reprimă indignarea și făcu un gest de neajutorare. Dar în definitiv, ce putea să facă ? reflectă ea. Nu se pregătise ca să acorde primul ajutor. Asta era un lucru pe care nu-l învățase la școlile atât de scumpe pe care le urmase.

În orice caz, fu recunoscătoare zâmbetului liniștitor pe care i-l aruncă Simon Harding. El se dovedise a fi într-adevăr un munte de putere și Holly nu știa ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui. Unchiul lui n-ar fi fost în stare să facă nimic, iar Holly îi fusese profund recunoscătoare când Simon își oferise serviciile. Ea află că și el obișnuia să-și petreacă vacanțele pe insulă. Era cu câțiva ani mai în vârstă ca Holly și probabil de aceea nu se cunoscuseră până atunci. Oricum, el cunoștea golful Stumper la fel de bine ca și ea și el fusese cel care sugerase ca ea să se întoarcă direct acasă și să pregătească sosirea pacientului.

Aşteptarea i se păruse fără sfârşit şi odată cu lăsarea întunericului Holly începuse să se teamă mai tare. Dar acum se întorseseră, îşi spuse ea, încercând să nu se mai gândească la cât timp zăcuse Morgan acolo fără cunoştinţă. Se străduí să se controleze când Samuel şi Simon Harding îl duseră, întins pe o targă, în casă.

Spre uşurarea ei, avea acum ochii deschişi cu toate că era foarte palid şi avea capul bandajat. El îşi strâmbă buzele când văzu faţa disperată a lui Holly.

— Ţi-am spus că nu prea mă pricep la cai, murmură el cu ochii lui gri obosiţi. Ea se mai linişti constatând că el părea să fi uitat motivul pentru care încălecase pe Trader.

— Eşti... eşti bine ? murmură ea cu greu, dar înainte ca el să poată răspunde îl şi duseseră în casă.

— Aí pus ceainicul pe foc ? întrebă Lucinda cu asprime. Holly se înroşi.

— Da, spuse Holly apărându-se şi arătând spre aragaz. Lucinda dădu din cap.

— Mă întorc în câteva minute, după ce văd de cc e nevoie, o avertiză ea grăbindu-se să-i ajungă pe bărbaţi iar Holly se trânti pe un scaun în bucătărie simţindu-se complet nefolositoare.

Apariţia lui Samuel în cadrul uşii o mai alină, iar ea ridică capul şi îl privi.

— Se va face bine ? întrebă ea, incapabilă să aştepte ca Lucinda să o poată lămuri. Băiatul ridică din umeri.

— Nu cred că e ceva grav, replică el după o clipă. Doctorul spune că are o umflătură la baza şirei spinării dar se pare că nu e paralizat.

— Paralizat ! Holly se sperie. Vrei să spui că ar fi putut fi ?

— Nu. Samuel ridică din umeri. Nu mă asculţi, domnişoară Holly ? Am spus că nu e paralizat. Poate să-şi mişte picioarele. Doctorul a verificat.

Holly înghiţi în sec.

— Şi era conştient... când aţi ajuns la el ?

— Aşa şi aşa. Samuel se strâmbă. Cred că era încă în stare de şoc. Îţi dai seama... s-a gândit că o să moară.

— Hm. Holly îşi sprijini bărbia în palme şi emise un oftat puternic. Oh, Doamne ! Este numai vina mea ! Dacă are ceva grav, tata o să se abată asupra mea ca un trăznet !

— Şi asta-i tot ce contează pentru tine, tânără domnişoară ? Ce va spune tatăl tău ? Lucinda reapăru, ducând pătura cu care îl înveliseră pe Morgan cât zăcuse pe

pământ. Ea o privi defensiv pe menajeră, sperând ca Lucinda să nu fi auzit tot ce spusese.

— Norocul tău că domnul Kane nu e grav rănit, declară ea, băgând pătura murdară în mașina de spălat. Să-l încurajezi tu să încalece pe animalul acela ! Pentru Dumnezeu, ce sperai, să-și frângă gâtul ?

— Nu, răspunse Holly necăjită. Nu l-am încurajat să-l călărească pe Trader. Pur și simplu a plecat cu el. Ea făcu o pauză, după care adăugă obosită : cred... cred că a vrut să vadă de ce e capabil.

— Și tu vrei ca eu să cred asta ? Lucinda avea un aer sever. Ce s-a întâmplat de fapt ? Asta aș vrea eu să știu. Avea el ceva de a încălecat și te-a lăsat acolo !

Holly ridică din umeri.

— Am... avut o divergență de opinii, murmură ea cu greu, evitând privirea menajerei. Cum și era de așteptat. Nu Nu l-am invitat eu aici, nu ?

Lucinda o privi câteva secunde lungi, după care renunță. Pentru moment avea destul de multe pe cap, să facă față cererilor doctorului, dar Holly înțelese că Lucinda își formase deja părerea ei.

În următoarea jumătate de oră, menajera fu foarte ocupată, alergând sus pe

scări și înapoi cu cești de ceai și sticle cu apă fierbinte, ajutându-l pe Simon Harding să-l facă pe pacient să se simtă mai bine. Rana urâtă de pe fruntea lui Morgan trebuia curățată și pansată iar ; câteva alte zgârieturi și julituri trebuiau îngrijite ; trebuiau schimbate și hainele iar instrumentele chirurgicale trebuiau sterilizate ; o mie și una de treburi mărunte care însă trebuiau îndeplinite înainte ca doctorul să coboare.

Când apăru Simon Harding, Holly era încordată și speriată. Nu era încă sigură că Morgan urma să se facă bine. Când auzi pașii lui grei pe scări, ea ieși în ușa biroului tatălui ei, unde așteptase până atunci. Fără ezitare, Harding intră în încăpere.

Lămpile fuseseră aprinse și chiar în lumina lor caldă fața lui Holly arăta palidă. Ochii ei mari erau încă speriați și buzele îi tremurau neliniștite. Spaima pe care încercase s-o gonească o stăpânea încă și tânărul bărbat se lăsă impresionat de inconștienta ei vulnerabilitate.

— Se va face bine ?

Cu toate că le pusese aceeași întrebare și lui Samuel și Lucindei, Holly nu-și putu înfrâna cuvintele. Trebuia să obțină asigurarea lui, asigurarea cuiva care avea in-

formaţii precise despre starea lui Morgan. Simon îi zâmbi blând înainte să intre în birou.

— Crezi că aş putea obţine ceva de băut ? sugeră el, arătând cu capul spre tava care se afla încă pe birou. Holly se adună repede.

— Sigur, spuse ea traversând repede camera. Ce-ai dori ? Rom ? Whisky ? Sherry ?

— Doar o Coca-Cola, dacă nu te superi, îi răspunse Simon. Da. Perfect. N-are importanţă că nu-i rece.

Băutura părea neplăcut de caldă, dar lui Simon nu-i păsa. Bău jumătate din conţinut dintr-o înghiţitură, se şterse la gură cu dosul mâinii după care o privi cu un calm studiat.

— E bine, spuse el invitând-o să ia loc, dar Holly era prea încordată ca să se calmeze.

— Bine ? repetă ea. Ce înseamnă asta ? Se va face bine sau nu ? Samuel a spus că aţi fi îngrijorat să nu paralizeze. Nu mai e nici un pericol, nu ?

Simon se gândi o clipă, după care spuse

— Nu. Nu, sunt absolut sigur că nu ne vom confrunta cu o asemenea problemă. Bănuiesc că Samuel se referea la umflătu-

rile din zona şirei spinării. Deocamdată cred că nu sunt decât nişte simple umflături. Un efect normal al căzăturii, nu ? Golful acela e ca un fagure de rădăcini. Părerea mea e că s-a lovit la cap şi la spate, căzând pe ele.

— Şi când veţi şti sigur ?

Holly aprobă cu capul.

— Dacă umflăturile pot duce la ceva mai grav ? El ridică din umeri. Cam într-o săptămână, cred.

— O săptămână ! icni Holly. Domnului Kane i-ai... i-ai comunicat asta ?

— Cred că ştie, remarcă Simon rece. E destul de ţeapăn. Mă îndoiesc că se va putea da jos din pat în următoarele câteva zile. Dar imediat ce va putea îl vom duce la Charlottesville să facă nişte raze.

Holly îşi ţinu respiraţia.

— Înţeleg.

Simon se încruntă.

— Îţi dai seama că domnul Kane nu va putea pleca în următoarele zece zile ? Am înţeles că lucrează pentru tatăl tău. Cred că ar fi bine să-l informezi şi pe el.

— Da. Şi eu cred.

— Ei bine,... Simon zâmbi. Misiunea lui fiind încheiată, el se simţi în stare să devină mai expansiv. Sper că v-am fost de oarecare ajutor.

— Oh... Holly își înălță capul. Știți bine că așa este. Nu știu... nu știu ce ne-am fi făcut cu... cu unchiul dumneavoastră...

Holly asculta, încercând să pară interesată de problemele familiei Harding, în timp ce mintea ei era ocupată să înțeleagă ceea ce Simon îi spusese mai înainte. Morgan urma să rămână acolo cel puțin zece zile. Și chiar dacă asta se potrivea cu planurile ei, își putea imagina cu ușurință modul în care va reacționa tatăl ei.

— Întotdeauna mi-a plăcut insula, spunea Simon, iar Holly făcu un efort să se concentreze asupra vorbelor lui. S-ar putea să mă hotărăsc să rămân, până la urmă. Știu că și tatăl meu ar vrea asta. Dar poate numai pentru că mama speră să se retragă aici cam peste cinci ani.

— Holly clipi.

— Vă... vă gândiți să preluați cabinetul unchiului dumneavoastră ? îndrăzni ea să întrebe, realizând că nu fusese deloc atentă. Simon încuviință din cap.

— Asta am spus, remarcă el cu regret. Cred că nu mă ascultai. Ce se întâmplă ? Te supără un musafir nepoftit ?

— Oh, nu. Holly făcu un gest de neajutorare, dându-și seama că reacțiile ei ar putea fi înțelese greșit. Eu... doar că.. știi că domnul Kane este așteptat la Londra. Este

asistentul personal al tatălui meu și... înțelegi, tatăl meu... nu va fi prea încântat.

— Oh, înțeleg, chicoti Simon. Te gândești că tatăl tău te va învinui pe tine. Eu nu mi-aș face griji din pricina asta. Domnul Kane este destul de mare ca să facă singur greșeli. Îndrăznesc să spun că el e mai îngrijorat de ce va spune soția lui. E căsătorit, nu ? Parcă a spus ceva despre fiii lui.

— E... e divorțat, răspunse ea repede. Este ceva anume de făcut ca să-l ajutăm ? Vreau să spun... presupun că trebuie să-l facem să stea în pat.

— Asta nu va fi chiar o problemă, răspunde doctorul liniștit. Oricum, nu în viitorul apropiat. Și nu-ți face griji. Mă întorc să-l văd mâine dimineață. Acum i-am dat un sedativ așa că ar trebui să doarmă. Menajera a primit indicațiile mele. Nu cred că se vor ivi probleme. Doamna Fletcher pare perfect capabilă să se descurce.

Holly fu de acord cu el, dar după ce doctorul plecă, ea nu putu rezista tentației de a-l vedea pe Morgan. În definitiv, ea era cauza accidentului, oricâte scuze ar fi încercat să-și găsească.

Morgan era culcat pe spate când ea intră în cameră în vârful picioarelor. Avea ochii

închiși și lumina lămpii arunca umbre pe obrajii lui. Bandajul de la cap părea foarte alb în comparație cu părul lui, dar nu și cu pielea. Bronzul parcă se retrăsese și chiar și buzele lui aveau o tentă albăstruie. Lucinda aranjase așternutul în așa fel încât să-i acopere pieptul, dar el îl împinsese în jos, până în talie. În consecință, pielea se făcuse ca de găină iar transpirația de pe trupul lui nu se potrivea deloc cu asta. Transpira, cu toate că în același timp tremura, iar mâinile lui Holly tremurară și ele înainte ca ea să și le ascundă în buzunarele pantalonilor.

— Ce vrei ?

Întrebarea lui Morgan îi întinse iar nervii. Ea văzu că acum avea ochii deschiși. Ironia din ei dispărea, lăsând loc oboselii care lui Holly i se păru aproape palpabilă.

— Eu... eu am venit... să văd dacă pot face ceva pentru tine... murmură ea stângaci, îndreptându-se spre pat. Cum te simți ? Ai... ai dureri ? Pot să-ți aduc ceva ?

— Poate un telefon ? întrebă Morgan cu răutate. Gura lui se strâmbă. Cât timp trebuie să rămân aici ?

— Credeam că ți-a spus doctorul Harding.

— Nu. Mi-a spus că trebuie să mă odihnesc câteva zile. Din păcate, el nu-l cunoaște pe tatăl tău. După părerea lui Andrew Forsyth, spinări luxate nu există.

Holly se simțea groaznic.

— E numai vina mea.

— Poți s-o mai spui o dată, spuse Morgan scurt. Oricum, nu ești tot tu vinovată pentru prostia mea. Închise o clipă ochii, după care îi deschise iar. Trebuie să fi fost nebun !

Holly își linse buzele.

— Vrei să spui... vrei să spui... pentru că ai încălecat pe Trader ?

— Și pentru asta, spuse Morgan cu asprime. Dar acum mă gândeam la altceva.

Holly oftă.

— N-are importanță.

— Oh, sunt de acord ! accentuă Morgan. Oricum, s-a întâmplat, și eu trebuie să mă descurc. M-am comportat prosteşte și n-am nici o scuză pentru asta. Te rog să mă ierți.

Holly ridică privirea.

— Nu contează.

— Ba da. Pleoapele lui Morgan se lăsară o clipă după care se ridicară iar. Blestematul de Harding ! murmură el. Nu știu ce mi-a dat, dar parcă aș avea capul greu. Clipi rapid apoi adăugă Înainte să adorm,

va trebui să-mi promiți că vei lua legătura cu tatăl tău. Voiam să-i trimit chiar eu mâine o telegramă, dar acum cred că ar fi mai bine să-i telefonezi. Îmi imaginez că există telefoane în Charlottesville, pe care le poți folosi.

Holly ridică din umeri.

— Așa cred.

— Cum adică, crezi ? Morgan închise ochii o clipă și părea foarte obosit, iar ea observă asta.

— Vreau să spun că vom vorbi mâine dimineață, spuse Holly în timp ce teama care o stăpânise în ultimele ore era înlocuită de un sentiment nesigur de ușurare. Morgan urma să se facă bine. Și, cu toate că trebuia să se confrunte cu mânia tatălui ei, era cel puțin liniștită pentru că obținuse o amânare a discuției.

CAPITOLUL VI

Holly se întoarse acasă cu mașina de la Charlottesville, cu inima grea. Pentru prima oară nu găsise consolare în munca ei de la școală și nici măcar glumele lui Paul Bergerac nu fuseseră în stare să-i alunge deprimarea. Stephen fusese plin de înțelegere, dar ea nu putea să-i împărtășească problemele ei. De fapt, tot personalul școlii își exprimase mila și înțelegerea pentru Morgan, iar ea nu se putea plânge de prelungirea șederii lui pe insulă odată ce nu era vina lui.

Nu, ceea ce o necăjea pe Holly era faptul că începea să-și dea seama că ceea ce începuse ca o înscenare a ei menită să abată mânia tatălui ei asupra lui Morgan, se transformase în altceva. Din acea dimineață fatală în satul sclavilor, ea își înțelegea din ce în ce mai greu propriile sentimente și în timp ce continua să-și spună că nimic nu s-a schimbat, știa că realitatea era alta

Nu că Morgan i-ar fi împărtășit dilema. Din contră, de când venise pe insulă, atitudinea lui față de ea trecuse de la toleranța studiată la dispreţul total, totul culminând cu ceea ce se petrecuse cu două zile în urmă.

Sigur, fusese vina ei, nu făcuse ceea ce-i ceruse el, și știuse că mai devreme sau mai târziu avea să dea socoteală pentru asta. Chiar și așa, dacă Lucinda nu s-ar fi amestecat, ea ar fi putut amâna cumplita zi.

— Nu crezi că ar trebui să te duci să vorbești cu el ? o certase ea a doua zi după ce se presupunea că vorbise la telefon cu tatăl ei. Cred că ești datoare să-i spui exact ce a spus tatăl tău. Tu nu crezi ?

Holly se afla pe verandă, cu un picior pe trepte, ca să-și poată rezema blocul de desen. Fusese atentă la tema ei, cărbunele mișcându-se repede și sigur pe hârtie, și izolând-o până atunci de vocea insistentă a conștiinței ei. Dar intervenţia Lucindei fusese aspră și neașteptată și Holly tresări puternic când vocea nervoasă o întrerupse.

Ridicându-și capul rebel și resimțind lovitura surprinzătoare a menajerei, Holly se străduí să-și păstreze independența.

— Am să-i vorbesc mai târziu, răspunse ea nepăsătoare, fără să o privească pe Luci. Oh, nu-mi pregăti nimic pentru dejun,

da ? Am să iau un sandvici când termin, mai târziu.

— Da ? Tonul Lucindei era dezaprobator iar Holly se simţi atinsă. Şi dacă îmi dai voie să întreb, ce înseamnă mai târziu ? Se pare că-l eviţi încă de când te-ai întors din oraş.

Lui Holly i se opri respiraţia din cauza nervilor.

— Nu e treaba ta, Luci, replică ea sperând că menajera va pleca, dar Lucinda nu se potoli.

— Te-ai gândit vreodată că el s-ar putea să se întrebe dacă eu îţi transmit sau nu mesajele lui ? exclamă ea furioasă. A cerut să te vadă de când i-am dus micul dejun azi-dimineaţă. Ai făcut ce ti-a cerut, da ? I-ai spus tatălui tău despre accidentul domnului Kane, da ?

— Bineînţeles. În cele din urmă Holly fu nevoită să întâlnească privirea acuzatoare a menajerei. Am luat legătura cu tata, aşa cum mi-ai cerut. Acum vrei să mă laşi să-mi văd de treabă ?

— Treabă ! Pentru prima oară Lucinda vorbea cu asprime despre talentul ei. Nu-ţi pasă că omul ăla stă acolo în pat, îngrijorat de moarte din cauza timpului pe care îl pierde ? Tu l-ai putea linişti. Dar nu vrei.

— Luci, eu...

— Nu-mi spune mie Luci ! Sunt momente când îmi vine să plec de lângă tine, Holly Forsyth, și ăsta-i unul dintre ele !

— Oh, e-n regulă ! Gemând de ciudă, Holly își puse blocul de desen și cărbunele de o parte și se ridică în picioare. Bine, bine, am să vorbesc cu el. Dar să nu dai vina pe mine dacă pacientului tău n-o să-i placă ceea ce am să-i spun !

Camera lui Morgan era plăcută și răcoroasă când Holly intră la el, câteva minute mai târziu. Ea intră prin balconul de la etaj, știind că procedând așa avea un mic avantaj asupra lui. Soarele din spate îi punea fața în umbră și pentru un moment putea să-l privească fără ca el să o poată vedea.

Stătea întins pe spate, la fel ca ultima oară când îl văzuse. Ca și atunci, avea pieptul descoperit, dar partea de jos îi era acoperită de niște pantaloni de pijama de bumbac alb. Holly ghici că erau ai tatălui ei. Cutele din talie arătau că pantalonii erau cu câteva numere prea mari pentru el. Despicătura din față era puțin desfăcută, dar el remedie repede asta când văzu cine era musafirul lui.

— Holly, o salută el rece, ridicându-se în coate și întinzându-se după cearșaf, ca

să se acopere. Deci te-ai întors de la Charlottesville. Începusem să fiu îngrijorat.

Holly își umezi buzele uscate și se apropie repede de pat, așezându-i pernele pentru ca el să se poată sprijini de ele. Crezuse că exagerase atracția sexuală pe care el o exercita asupra ei, dar nu era așa. Doar făcând pentru el aceste nevinovate treburi, mâinile îi tremurau. Holly se întrebă dacă și el se mai gândea încă la cele întâmplate între ei.

Evident, ea se înșela. După ce se ridică în pat, mâna lui se întinse brusc și o prinse pe a ei ca într-un clește, dar fără nici o urmă de afecțiune. Degetele lui puternice îi intraseră aproape cu cruzime în carne, iar tonul lui era furios când i se adresă.

— Ai făcut ce ți-am spus ? întrebă el, cu ochii aproape negri, privind-o fix. Ai vorbit cu tatăl tău ? Sau brusca ta dorință de izolare și singurătate este felul tău de a ascunde faptul că n-ai avut curajul ?

Holly își ținu respirația.

— Dă-mi drumul !

— Nu înainte de a-mi spune ceea ce vreau să știu. Gura lui Morgan semăna acum cu o linie dreaptă. Dacă nu i-ai spus tatălui tău ce s-a întâmplat, s-ar putea să-ți dorești să nu fi venit aici !

Holly făcu o încercare zadarnică să se elibereze, după care îl privi speriată.

— Şi dacă nu i-am spus ? replică ea, refuzând să arate că o durea mâna. Ce poţi să faci, domnule Kane ? Nu prea eşti într-o situaţie care să-ţi permită să-mi forţezi mâna.

— Crezi că nu ? Fără să-i dea drumul, Morgan îşi coborî picioarele din pat şi se târî până când ajunse să şadă. Ignorând broboanele de transpiraţie care-i apăruseră pe frunte el folosi braţul lui Holly ca pivot care să-l ajute să se ridice în picioare. Dar cu toate că reuşise să se ridice în picioare, efortul fusese prea mare pentru că el mormăi furios câteva cuvinte destul de urâte, după care se prăbuşi iar în pat strângând din dinţi. În timp ce încerca să-şi regleze respiraţia, el nu era conştient de o anumită deficienţă a pijamalei şi Holly privi rapid inelele de păr negru acum destul de expuse.

— Doamne ! icni Morgan mânios. Ce naiba mi-a făcut prostul ăla de Harding ?

— Ţi-ai făcut singur, spuse Holly încetişor. Morgan observă că ceva era în neregulă cu el şi o eliberă pe ea ca să-şi îndrepte mâinile nervoase spre deschizătura pantalonilor.

O ușoară roșeață îi coloră obrajii când descoperi ce se întâmplase, dar tonul lui rămase la fel ca mai înainte și el nu-și ceru scuze pentru neatenția lui.

— Să înțeleg că n-ai vorbit cu tatăl tău ? întrebă el, lăsându-se din nou pe perne cu un evident efort, iar Holly oftă.

— Nu, n-am vorbit cu el, admise ea, îndepărtându-se de pat pentru cazul în care el ar fi încercat să-și verse nervii pe ea. Apoi, înainte ca el să poată da drumul blestemelor care cu siguranță că-i stăteau pe limbă, ea adăugă repede Dar i-am trimis o telegramă. Deci acum știe ce s-a întâmplat.

Morgan se încordă tot, și spuse

— Te-am rugat să telefonezi.

— Știu asta. Holly ridică din umeri. Dar eu n-am vrut.

— De ce ? Morgan era exasperat.

Holly își umezi buzele.

— Pur și simplu n-am vrut. Nu-i important.

— Nu e ? Morgan își trase cearșaful peste coapse. Eu cred că este important. Cred că motivul pentru care n-ai vorbit cu tatăl tău este foarte clar : știi de ce sunt aici, și te temi că dacă ai vorbi cu tatăl tău, el n-ar fi la fel de ușor de fraierit ca mine !

— Nu te-am fraierit.

— Nu ? Buzele lui Morgan se schimonosiră. Dispari o zi întreagă imediat după sosirea mea...

— Știi bine de ce. Am o slujbă.

— ...vii beată seara în așa fel încât eu să fiu nevoit să amân discuția pentru a doua zi dimineață...

— N-am venit beată !

— ...îmi furi hainele...

— Ți-am lăsat prosopul !

— ...și în cele din urmă creezi o situație pentru care tatăl tău te-ar lua pe genunchi și te-ar bate !

Holly îl privi supărată.

— Nu e drept !

— Ce nu e drept ? Morgan se uită la ea cu ură. Că de când am ajuns aici, ai făcut tot ce-ai putut ca să-mi faci viața grea ?

Fălcile lui Holly tremurau.

— M-ai sărutat, îți mai amintești ? îi aduse ea aminte plină de indignare, folosind ultima armă care-i mai rămăsese, iar Morgan făcu o grimasă.

— Chiar mă întrebam când o să ajungem și la asta ! spuse el disprețuitor. Da, te-am sărutat, Holly, așa cum ar fi făcut orice bărbat normal în fața unei nimfe pe jumătate dezbrăcată care i s-ar fi aruncat de gât cu atâta insistență !

Acum, Holly coti drumul care ducea spre plantație. Venea acasă mai devreme ca de obicei. Stephen se oferise să-i țină locul la ultima oră, așa încât ea să poată pleca. Îi fusese recunoscătoare. Nu avusese nici un pic de entuziasm pentru muncă și cu toate că avea la fel de puțin și față de ideea de a se întoarce acasă, n-avea unde să se ducă în altă parte.

De la acel urât schimb de cuvinte, nu-l mai văzuse pe Morgan și nici nu se așteptase la asta. La început, nu dorise să-l vadă din cauza umilinței pe care o îndurase din pricina ultimelor lui cuvinte. Dar, treptat, durerea cedase și odată cu ea și resentimentele ei, lăsând în urmă o stupidă apatie din cauza zădărniciei încercărilor ei de a se juca cu sentimentele lui.

În ziua ultimei lor confruntări sosise o telegramă de la tatăl ei, dar Lucinda fusese cea care i-o dăduse lui Morgan. Micah o luase de la Oficiul poștal din Charlottesville, deci Holly nu-i cunoștea conținutul. Refuzase s-o întrebe pe menajeră. Dacă Morgan ar fi vrut ca ea să-l afle, atunci i-ar fi spus el. Dar, până atunci, ea rămase complet nelămurită și se consolă cu gândul că ceea ce nu știa, n-o putea răni.

Când ajunse acasă, ea parcă mașina în curte, ca de obicei, înainte de a intra în

bucătărie. Nu era nimeni acolo şi, după ce îşi aruncă geanta într-un colţ, se autoservi cu un suc de fructe din frigider. Se simţea transpirată şi lipicioasă şi se gândi la duşul pe care avea să-l facă, de fapt singura plăcere care-i mai rămăsese într-un viitor care se anunţa lugubru. Îşi dorea ca Morgan să nu fi venit niciodată acolo iar tatăl ei să-i fi trimis pur şi simplu avionul şi să-i fi ordonat să se întoarcă la Londra la fel cum făcuse întotdeauna. Atunci nu i-ar fi venit niciodată ideea de a-l seduce pe Morgan şi propriile ei sentimnete n-ar fi fost implicate.

Ghicind că menajera moţăia pe verandă, Holly îşi lăsă geanta în bucătărie şi traversă holul ca să ajungă la scări. Lucinda urma să vadă geanta şi îşi va da seama că stăpâna ei a sosit acasă. După ce va face duşul, îşi va face un ceai în caz că menajera ar fi dormit încă. Poate că dacă făcea un efort mai susţinut putea să scape de deprimarea care o stăpânea, odată pentru totdeauna.

Era tentată să arunce o privire în camera lui Morgan înainte de a face duş, dar amintirea ultimei întâlniri cu el nu era prea încurajatoare. De altfel, Lucinda îi spusese că Morgan îşi petrecuse câteva ore în ziua precedentă în sufrageria de jos, în timp ce

Holly era plecată. Părea să fi vrut s-o evite în continuare. Era posibil şi ca el să se odihnească pe verandă în acel moment, pentru că ea nu era aşteptată acasă în următoarea oră. Dar perspectiva de a se lămuri şi de a crea probabil alte animozităţi nu era prea atrăgătoare. Holly avea neplăcuta bănuială că Morgan aştepta să se refacă suficient ca să fie în stare să călătorească, înainte de a-i comunica şi ei planurile lui, ca apoi să anunţe plecarea lor imediată, nelăsându-i lui Holly timp de a mai crea alte obstacole.

Holly îşi scoase cămaşa şi pantalonii, închizând ochii în momentul în care aerul cald îi învălui trupul. Apoi, ridicând din umeri, intră în baie şi se opri brusc văzându-l pe Morgan în cadă.

De data asta ea rămase la fel de uluită cum fusese şi el atunci când o găsise pe ea în aceeaşi situaţie. Ultimul loc în care se aşteptase să fie Morgan era acela. Holly nu era pregătită pentru emoţia care o făcu să roşească. Slavă Domnului că avea încă pe ea chiloţii şi sutienul, gândi ea repede, cu toate că lenjeria ei de corp din dantelă nu era tocmai ţinuta potrivită. Oricum, pentru privirea lui pătrunzătoare erau o barieră prea şubredă.

La rândul său, Morgan era destul de puțin acoperit de apa cu ușoare urme de săpun. Era clar că-și spălase părul pentru că-i stătea lipit de cap și stropii de apă alunecau cu senzualitate pe mușchii puternici ai pieptului lui. O subțire perdea de apă îi acoperea cârlionții de păr din jurul buricului, atrăgând privirea lui Holly mai jos. Cu toate că știa că în felul acesta putea să atragă asupra ei unele critici, ea nu se putu abține să nu-l privească în continuare.

— Ce cauți aici ? întrebă Morgan obosit, întrerupându-i șirul gândurilor și atrăgându-i din nou atenția spre fața lui. Dar cu toate că-i anticipase întrebarea și mânia care o însoțea, vocea lui Morgan nu era decât foarte puțin iritată, de parcă el ar fi acceptat dreptul ei de a-i tulbura singurătatea.

— Eu...

— Te-a trimis Lucinda ? întrebă el, întinzându-se după prosopul gros și albastru de pe suportul din dreptul căzii. Credeam că are mai multă minte. I-am spus ce intenționam să fac.

Holly clipi neînțelegând nimic.

— Lucinda ? Ea clătină din cap. Cred că Lucinda moțăie pe verandă.

— Se potrivește. Morgan își șterse fața cu prosopul. Avea colțurile gurii lăsate în

jos. Și probabil tu te-ai gândit să încerci să mă mai șochezi o dată. Ei bine, las-o baltă, Holly. Te-am mai văzut goală, mai ții minte ?

Fața lui Holly se aprinse.

— Mă tem că nu știu...

— Oh, haide, las-o baltă ! spuse Morgan cu asprime. Altfel de ce ai purta ceva așa decoltat ? Sperai să iasă o scenă, nu ? Poate te gândeai s-o folosești pe menajeră ca martoră. Ceva despre care să-i scrii tatălui tău. Tentativă de viol ? La asta te-ai gândit ?

Holly se sufoca de furie.

— Cum... cum îndrăznești ?

— Nu-i adevărat ?

— Sigur că nu-i adevărat ! Holly încercă să se stăpânească în timp ce se îndrepta spre ușă. Ai o minte murdară, domnule Kane ! Nu-i de mirare că tu și tata vă înțelegeți așa de bine...

— Așteaptă ! Când Holly ajunse la ușa dormitorului ei, vocea lui o opri. Holly ! Nu pleca !

Ea nu se întoarse.

— De ce nu ?

— Pentru că... ei bine, pentru că n-am vrut să spun asta. El oftă. Poate că te-am judecat greșit. Poate că nu m-ai auzit.

— Să te aud ? Holly îl privi peste umăr. N-am auzit că eşti în baie, dacă la asta te referi.

Umerii lui Morgan se prăbuşiră.

— De când eşti aici ?

— Adică... acasă ?

— Da.

— Nu ştiu exact. Zece minute. Cincisprezece, poate. Dar ce importanţă are ?

— Are... pentru că eu strig după ajutor de trei sferturi de oră, replică Morgan obosit. Am încercat să atrag atenţia cuiva. Am nevoie de Sam sau Micah să mă ajute să ies din cadă.

Holly se agăţă cu ambele mâini de cadrul uşii în timp ce se uita la el.

— Adică... nu poţi să te ridici ?

— Evident că nu. Lui Morgan era clar că nu-i plăcu să recunoască asta. S-a blocat ceva. Când încerc să mă mişc, ei bine, nu pot. Am nevoie de cineva numai să mă ajute să mă ridic.

Holly îşi muşcă buza de jos. Tentaţia de a-l trata la fel cum îi vorbise el era destul de mare, dar de fapt el nu fusese chiar aşa răutăcios. Numai că ea nu se gândise niciodată să o folosească pe Lucinda ca martor, ceea ce demonstra că ea nu era aşa vicleană cum crezuse.

— Se spune că apa fierbinte te slăbește, remarcă ea acum și văzu cum mușchii obrazului lui se încordară.

— Nu prea îmi pasă mie acum de ce „se spune", răspunse el sumbru. Fă-mi plăcerea și roagă pe unul din angajații tăi să vină sus. M-am convins acum că prietenul tău Harding s-ar putea să știe ce spune.

Holly se încruntă.

— Simon te-a sfătuit să nu faci baie ?

Morgan oftă enervat.

— Nu în atâtea cuvinte. A spus că trebuie să evit efortul prea mare, atâta tot. N-am știut că ridicatul din cadă necesită atâta efort.

Holly încuviință din cap.

— Înțeleg. Un nejustificat amuzament îi înlocui ușor supărarea de mai înainte. Nu-i de mirare că ești așa țâfnos. Trebuie să fie o experiență inedită să te trezești stând așa în apă fierbinte.

— Foarte amuzant. Dar zâmbetul lui Morgan nu părea tocmai vesel. Acum, ai de gând să faci ce te-am rugat și să-l chemi pe Sam sau pe domnul Fletcher ?

Holly ezită un moment. După care spuse direct.

— Nu pot.

— De ce nu poți ? Morgan era la limita răbdării.

— Pentru că nu sunt aici, replică Holly rezonabilă. Azi e joi. De obicei, Micah merge la Charlottesville joia.

— Și Sam ? întrebă Morgan printre dinți.

— Nu știu unde este Sam, răspunse Holly. Cred că e posibil să fie la pescuit. Nu prea e nimic de făcut pe aici după ce ți-ai terminat treburile.

Morgan o privi întunecat.

— Și ce vrei să spui ?

Holly ridică din umeri.

— Vreau să spun că nu e nimeni pe aici pe care să-l pot ruga să te ajute. Cel puțin nu în următoarele una-două ore. Ea se îndreptă din nou spre dormitorul ei. Cred că va trebui să fac duș mai târziu. Nu cred că Lucinda va fi de acord să facem baie împreună.

— Holly ! După ce ajunsese deja în cameră, vocea disperată a lui Morgan îi atrase din nou atenția. Holly, pentru numele lui Dumnezeu ! murmură el. Nu poți să pleci și să mă lași aici !

Holly ezită o clipă după care băgă capul pe ușă.

— Ce-ai vrea să fac ? se miră ea, luându-și un aer nevinovat. Ochii lui se întunecară când realiză că ea savura disconfortul lui.

— Trebuie să mă ajuți, scrâșni el, făcând iar o încercare nereușită de a se ridica. Ce Dumnezeu, Holly, trebuie să mai fi văzut un bărbat dezbrăcat până acum. Ajută-mă doar să mă ridic în picioare. După aceea mă descurc singur.

Holly își umezi buzele.

— Și dacă vine Lucinda și ne vede ? sugeră ea dulce. Nu ți-e teamă de modul în care ar interpreta ea scena ? Adică... ar putea să creadă că m-ai ademenit în baie.

— Bine, Holly, te-ai distrat destul. Morgan abia își mai stăpânea nervii. Du-te acum și îmbracă-te, bine ? Dacă ai fi umblat îmbrăcată decent ca toată lumea. problema asta nu s-ar fi ivit.

Holly își arcui o sprânceană ca să-și arate indignarea.

— Pentru cineva în situația ta, ești remarcabil de arogant...

— Holly !

— Oh, bine. Ea capitulă și ducându-se repede în dormitor se îmbrăcă cu hainele de care abia se dezbrăcase. Își legă capetele cămășii sub sâni ca să termine mai repede și se năpusti în baie, încetinind instinctiv pasul când se apropie.

Morgan oftă ușurat și îi întinse mâna.

— Dacă mă ajuți să mă ridic în picioare, după aceea mă descurc, spuse el. Am să în-

cerc să nu mă las cu toată greutatea. Doamne ! Mă simt așa de neajutorat ! Cine ar fi crezut că o cădere de pe cal ar putea crea asemenea ravagii ?

— Oricine cunoaște caii, replică Holly evitând să-l privească. Strânsoarea brațului lui sprijinit pe umerii ei îi accelerase deja pulsul, iar când trupul lui viril ieși din apă, tentația de a-l vedea deveni aproape irezistibilă.

Morgan gâfâi puțin când se ridică în picioare iar Holly se întinse după prosop și i-l dădu.

— Mulțumesc, spuse el învăluindu-se cu prosopul. Și mulțumesc și pentru ajutor. Eram destul de disperat.

— Încă n-ai ieșit din cadă, subliniie Holly răgușită și conștientă că tremura. Vrei să mai stau cu tine ?

— Nu cred că va fi nevoie, răspunse el, puhându-și o mână pe șale și încordându-și mușchii de probă. Cred că pot să mă târăsc de aici. Dar nu știu dacă am să reușesc să ajung jos, cum am promis.

Holly se încruntă.

— Promis ? Cui i-ai promis ?

— Menajerei tale, replică Morgan rece, folosind capetele prosopului ca să-și șteargă părul. Acum te deranjează dacă te rog să

dispari ? Nu vreau să mă vezi în continuare aşa umilit.

Holly ezită.

— Ai... ai idee... când... când s-ar putea să pleci ?

— Holly ! Morgan o privi enervat. Nu e aici locul, nici timpul potrivit să discutăm aşa ceva.

— Ştiu. Ea ridică din umeri. Dar tu nu vorbeşti cu mine.

— A cui e vina ?

Holly se strâmbă.

— Îmi imaginez că tu crezi că e vina mea.

Morgan oftă, şi apoi, controlându-şi expresia feţei, ridică un picior pe marginea căzii. Era evident că îl doare, dar el reuşi să termine operaţia. După ce ieşi complet din cadă, o privi oarecum resemnat.

— Harding spune că probabil am să pot pleca în trei sau patru zile, îi spuse el direct. I-am trimis o telegramă în sensul ăsta tatălui tău.

Holly îşi umezi buzele.

— Şi... şi te aştepţi ca eu să... să vin cu tine ?

Morgan oftă.

— La asta se aşteaptă tatăl tău.

Holly își încreți buzele.

— Și dacă refuz ?

— N-ar trebui.

Holly pufni.

— Mă amenințI ?

— Nu. Morgan ezită o clipă după care porni greoi spre camera lui. Nimeni nu te poate sili să faci ce nu vrei tu să faci, Holly. Ai peste optsprezece ani. Nu mai ești minoră...

— Dar tu crezi că tata o să mă forțeze, nu ? îl întrerupse ea nemulțumită.

— Eu cred că n-o să-ți faci viața prea ușoară, recunoscu Morgan, ajungând la ușa lui și sprijinindu-se puțin de ea. Cred că până la urmă totul se reduce la bani. Poți să te descurci fără alocația pe care ți-o dă el ?

— Aici ? Holly își întinse mâinile. Cred că abia m-aș putea întreține cu ce câștig la școală.

— Și caii ? Și casa asta ? Ca să nu mai vorbim despre familia Fletcher, strecură Morgan cu abilitate, înăbușind în față dorul lui Holly de libertate.

— Oh, da, exclamă ea amar. Ar folosi toate astea, nu ? Ea își scutură capul. Nu știu cum poți să lucrezi pentru un om care

are atât de puțină milă pentru propriul lui copil !

Morgan deveni aspru.

— Eu nu lucrez cu sentimente, Holly. Eu lucrez cu fapte. Și acum, tatăl tău te vrea la Londra. Dacă te vei duce sau nu, depinde de tine.

Romantici ? Da, avem cu toții o latură romantică, de ce să ne ascundem ? În romanele colecției ROMANTIC veți găsi, în afară de aventuri pasionale, acest parfum de romantism care dă atâta frumusețe vieții...

CAPITOLUL VII

Până la urmă, Morgan coborî la cină. Când Holly se reculese suficient ca să-şi poată ascunde sentimentele, el şedea deja la biroul tatălui ei contemplând în tăcere o biblie deschisă, care se afla în faţa lui. Spre surprinderea ei era îmbrăcat cu o cămaşă de bumbac cu mâneci largi şi cu nişte pantaloni strâmţi tot de bumbac, pe care ea nu le mai văzuse până atunci. Ambele erau negre şi culoarea aceasta sobră se potrivea cu pielea lui bronzată atrăgând atenţia asupra strălucirii ochilor lui gri.

Ceva din nedumerirea ei trebuie să fi fost evident pentru că după ce o privi scurt, el explică de formă

— Micah mi-a adus câteva lucruri pe care le-am cerut de la Charlottesville. N-am avut de gând să stau aşa mult, după cum ştii.

Conştientă că în ciuda eforturilor ei avea ochii încă umflaţi din cauza lacrimilor văr-

sate mai devreme, Holly ridică dispreţuitoare din umeri.

— Asta nu mă priveşte. Dar ai putea să-mi spui ce faci cu cartea aceea. Nu cred că autoritatea cu care te-a investit tata îţi dă dreptul să-şi bagi nasul în arhivele familiei.

— Sigur că nu, răspunse Morgan nepăsător, dar nu schiţă gestul de a închide biblia. Oricum, după vizita noastră de ieri, la plantaţie, eram curios să aflu mai multe despre strămoşii tăi. Am mai auzit de astfel de arhive, dar până acum n-am văzut nici una. Ştiai că şi naşterea ta e trecută aici ? Şi a mamei tale ?

— Bunica-îl ţinea la zi, spuse Holly cu răceală, traversând camera şi închizând cartea voluminoasă. Dar eu nu cred că ea ţi-ar înţelege motivaţia, domnule Kane. După câte ştiu, ea a fost una dintre singurele două persoane din lume cărora le-a păsat vreodată de mine.

— Celălalt fiind... ?

— Bunicul meu, desigur. Holly luă volumul greu în braţe. Scuză-mă.

Morgan oftă.

— Tatăl tău te iubeşte, Holly, spuse el echilibrat. Trebuie să crezi asta.

— După cum ai spus mai devreme, domnule Kane, nu mai sunt un copil. Nu cred în basme.

— Nu e un basm. Cu evident efort, Morgan se ridică de pe scaun și o urmă în cealaltă parte a încăperii unde ea așeza la loc în raft biblia. Holly, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-ți mai fie milă de tine !

— Mie ? întrebă ea indignată. Să-mi fie milă de mine ?

— Ei bine, nu-ți este ? replică el sprijinindu-și mâinile de-o parte și de alta a ei.

— Nu, eu...

— Tu vrei ca tatăl tău să continue să te susțină financiar, dar tu nu vrei să dai nimic în schimb. Nu ăsta e adevărul ?

— Așa spune tatăl meu ?

— Nu, fir-ar să fie, asta spun eu, zise Morgan nervos. Când ai făcut tu ceva fără să ai un interes ?

Holly se înecă de furie.

— Tu... tu...

— O criză de cuvinte, domnișoară Forsyth ? Morgan râse scurt și ironic. Se pare că sunt un ticălos, nu ? Sau poate recunoști adevărul atunci când îl auzi ?

Holly se încordă.

— Dacă așa vrei tu să crezi, eu nu te pot opri, nu ?

— Oh, Holly ! strigă el cu asprime. Trebuie să scapi odată de ideea că nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu tine. Nu-i așa. Crede-mă !

— Ție-ți pasă ?

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte de a le putea opri, după care ea încercă să se autoconvingă că de fapt asta și intenționase. Sigur că Morgan n-o credea că motivele ei erau așa de serioase cum erau de fapt, dar în acel moment nici unul din ei nu era conștient de interpretarea celuilalt. Întrebarea care țâșnise așa de spontan și natural de pe buzele lui Holly cerea un răspuns imediat și reacția involuntară a lui Morgan le alungă orice gând din cap.

Cu un geamăt; jumătate de durere, jumătate în semn de protest, mâinile lui Morgan îi cuprinseră obrajii. Apoi, dezgustul pe care-l simți pentru propriile fapte îi apăru pe față împreună cu o grimasă de om frânt. Își puse degetele sub bărbia ei și îi întoarse fața spre el.

Gura lui era la fel de fierbinte și nerăbdătoare ca și data trecută când o sărutase. Numai că de data asta ea era pregătită și buzele ei se deschiseră sub presiunea lui puternică. Simțind cu limba dulceața tentantă care i se oferea, lui Morgan îi mai rămase prea puțină putere ca să poată ră-

mâne în poziția lui inițială. Membrele fiindu-i slăbite în urma căzăturii de pe cal, Morgan se văzu nevoit să-și sprijine trupul cu toată greutatea pe corpul ei. Pieptul lui îi strivi sânii cu sfârcurile întărite. În timp ce gura lui devastatoare o stăpânea complet pe a ei, ea îi simți din nou întreaga virilitate zăpăcind-o.

— Mă dorești ? gâfâi Holly, înăbușită de greutatea lui și de emoția ei iar Morgan emise un mormăit care exprima dezgustul față de sine.

— Ar avea vreun sens să neg ? întrebă el, urmărindu-i cu buzele fierbinți forma urechii. Apoi trase adânc aer în piept împingându-se în mâini ca să se îndepărteze de ea. Avea fruntea udă de transpirație.

— Ți-ar conveni dacă aș ceda invitației tale atât de generoase ! Îmi dau seama că n-ar fi ceva nou pentru tine. Ai avut probabil mai mulți bărbați decât fosta mea soție, și asta e ceva. Dar nu cred să te gândești la plăcerea pe care ne-am dărui-o unul altuia, ci numai la ce avantaje ți-ai putea câștiga față de tatăl tău !

Holly voia să-l plesnească peste fața lui insolentă dar se temea că dacă ar face asta el s-ar prăbuși sub lovitura ei. Și, în ciuda disprețului și jignirilor lui, ea realiză că

nu l-ar fi putut lovi intenţionat. Cel puţin, nu fizic.

În loc de asta, îşi alese cuvintele cu grijă.

— Ce s-a întâmplat, domnule Kane ? îl ironiză ea curajoasă. Ţi-e frică de luptă ?

— Nu prea, murmură el, refuzând să răspundă cum ar fi vrut ea. Se îndreptă cu greu spre birou, rezemându-se apoi de el.

— Este ceva ce înveţi odată ce înaintezi în vârstă, Holly. Să ai discernământ. Da, ăsta-i cuvântul. Şi stăpânirea de sine, chiar în faţa unei provocări extreme !

Holly dormi prost în noaptea aceea, fapt ce nu era o noutate. Încă de când venise Morgan, se luptase cu schimbarea sentimentelor ei pe care el o provocase. Acum, mai mult ca niciodată, era zăpăcită de propriile ei sentimente. Îşi spunea că-l urăşte, că din nou se dovedise că nu se putea baza pe el, că era prietenul tatălui ei şi deci incapabil de sentimente umane. Dar nu-i era de nici un folos. Nu putea distruge convingerea ei că el nu era aşa rău cum părea şi cu toate că era o speranţă foarte slabă, ea se agăţa de aceasta cu toată puterea.

Era de serviciu la şcoală în ziua aceea şi gândindu-se că Morgan urma să-şi petreacă dimineaţa în pat, ea nu văzu nici un motiv să-şi modifice programul.

— Credeam că ai să vrei să fii aici când vine doctorul Harding, comentă Lucinda cu răutate în timp ce-i servea micul dejun. Ea privi lipsa de apetit a fetei cu ochi plini de invidie. N-are rost să te mai necăjești. După ce-ai făcut, se pare că n-ai încotro și trebuie să te întorci la Londra cu domnul Morgan.

— După ce-am făcut ? Holly era indignată. N-am făcut nimic.

— Ți-am spus eu că nu e bine să alergi după domnul Morgan, continuă Lucinda ca și când Holly nici n-ar fi vorbit înainte. Dacă te-ai fi comportat ca un om mare, dacă ai fi discutat cu el și ai fi încercat să-i explici motivele pentru care nu vrei să te întorci în Anglia, poate că te-ar fi ascultat. Dar nu. Tu ai avut planurile tale. Și unde te-au dus ? Nicăieri, asta e !

Holly oftă.

— Tu nu înțelegi, Luci...

— Înțeleg destul de bine, replică negresa. Domnul Morgan mi-a spus tot. Se pare că tatăl tău are nevoie de cineva care să preia gospodăria acum că doamna Forsyth l-a părăsit...

— A patra doamnă Forsyth ! punctă Holly amar. Să nu uităm numărul lor.

— Bine. Lucinda își înclină capul. Dar asta nu înseamnă nimic. Poate că bietul om

n-a găsit pe nimeni care să o înlocuiască pe sărmana ta mamă. Atâta tot. Ar trebui să fii mândră de asta, nu să te văicărești tot timpul.

Holly se ridică în picioare.

— Văd că domnul Morgan a reușit să te convingă cel puțin pe tine, declară ea nervoasă. Dar eu oricum mă duc la muncă, Luci. Asta s-ar putea să fie ultima mea șansă.

Stephen veni s-o caute în mijlocul dimineții. Holly își luase cafeaua afară și stătea pe bordura care înconjura terenul de joacă, absorbită de privelișteș și total indiferentă la zgomotul pe care-l făceau copiii.

— Am auzit că s-ar putea totuși să ne părăsești până la urmă, spuse el făcând-o să-l privească cu ochii lipsiți de expresie și mintea încă ocupată de gândurile ei.

— Poftim ? Ah, da... Probabil, răspunse ea mohorâtă, insensibilă la simpatia lui. Trebuise să-i aducă la cunoștință situația reverendului Frost și ghici acum că el se grăbise s-o împărtășească și altora.

— Credeam că ai să te lupți, protestă Stephen, sprijinindu-se de peretele din spatele ei. Holly, nu ești obligată să pleci. Oh, știu că e casa tatălui tău și așa mai departe, dar ai putea găsi altă locuință...

— Nu-i vorba numai de casă, spuse Holly. Dacă tata ar vinde vechiul conac Gantry, ce s-ar face Micah și Lucinda ? Ca să nu mai vorbim de Sam. Și caii. Ce s-ar întâmpla cu caii mei ? N-aș putea să-i părăsesc.

— Caii supraviețuiesc, spuse Stephen scurt. Cu ființele umane e mai greu.

Holly clătină din cap.

— Știu că ești bine intenționat, Steve...

— ...dar oricum pleci.

— Nu am altă alternativă.

— Dar pictura ? Dar talentul tău ? Nu spuneai tu că tatăl tău nu te prea înțelege?

Holly îi zâmbi trist.

— Nu cred că talentul meu l-ar putea convinge. Hai să recunoaștem. Nu sunt chiar așa de bună. Știu să mâzgălesc puțin, atâta tot.

Stephen făcu o grimasă.

— Să înțeleg că musafirul tău s-a refăcut complet ?

— Se reface, spuse Holly concis, nevrând nici să vorbească, nici să se gândească la Morgan Kane, dar Stephen nu se lăsă.

— Harding spune că e destul de rezistent, continuă el nervos. Pentru un bărbat

la vârsta lui, e ceva. Are în jur de patruzeci de ani, nu ?

— Are patruzeci şi unu, replică Holly arătând fără să vrea că nu era aşa indiferentă cum dorea să pară. Stephen se încruntă.

— De unde ştii ? întrebă el. Aţi discutat despre vârsta lui ? Pari să fii foarte sigură de ceva ce n-are o importanţă prea mare.

— Tu ai adus vorba, îi reaminti Holly ţâfnoasă, supărată că-şi dezvăluise interesul pentru Morgan. Concentrându-şi atenţia asupra bărcilor colorate din micul port, ea speră că el va înţelege aluzia şi va pleca. Dar Stephen nu terminase încă.

— Mă întreb..., spuse el cu o insistenţă enervantă iar Holly se văzu silită să-l privească din nou.

— Ce te întrebi ? întrebă ea, abia reuşind să nu explodeze de nervi. El ridică din umeri.

— Poate că acum nu mai eşti aşa doritoare să nu pleci cum erai înainte, remarcă el. Cine ştie ? Poate tipul ăsta, Kane, a fost mai convingător decât credeam. Cum e ? Ai spus că e drăguţ. Dar asta ce înseamnă?

Holly lăsă capul în jos.

— Steve, te rog ! Te porți prostește. După cum ai subliniat chiar tu, Morgan Kane are peste patruzeci de ani. Ce Dumnezeu aș putea avea eu în comun cu el ?

— Pe Andrew Forsyth, poate ? întrebă o voce leneșă lângă ea iar Holly se întoarse și văzu pe bărbatul despre care tocmai discutau doar la un braț distanță. Își sprijinea trupul într-un baston subțire și mergea cam țeapăn dar lăsând la o parte afectarea lui, arăta foarte bine.

Stephen era și mai surprins decât ea, fiindcă sări brusc în picioare în fața noului venit. Cu toate că Morgan era mai bătrân, diferențele de ordin fizic dintre ei erau mai degrabă în favoarea lui. Așa cum presupusese Holly mai demult, în comparație cu statura vânjoasă a lui Stephen, Morgan avea grația și suplețea unei feline, cu toate că nu era nimic feminin în trupul lui viril și musculos. Desigur, se vedea clar că e mai în vârstă. Se vedea în inteligența studiată din ochii lui și în ridurile pe care experiența de viață i le săpase pe chip. Dar comparându-i, Stephen era cel care părea prea tânăr și dacă nu i-ai fi cunoscut ar fi fost foarte greu să ghicești vârsta lui Morgan.

Oricum, în acel moment Holly era mai preocupată să știe cât auzise din conversația lor. Gălăgia făcută de copii acoperise zgomotul pașilor lui când se apropiase. Dar Morgan ocolise acest obstacol. Vocea lui Holly era acum rece, dar ea făcu un efort să vorbească politicos.

— Ce faci aici ? întrebă ea. El o privi ușor nedumerit. Cum ai ajuns aici ? Te-a adus Micah ?

— Harding m-a adus, răspunse Morgan nepăsător privind chipul vag agresiv al lui Stephen. Spunea că trebuie să merg să fac niște raze, mai știi ? El făcu o pauză, după care adăugă dulce Mă gândeam că mi-ai putea oferi o cafea.

— Oh... desigur. Holly se ridică repede în picioare și apoi, dându-și seama că cei doi bărbați nu fuseseră prezentați unul altuia, adăugă scurt Acesta este unul din colegii mei, Stephen Brent. Steve, acesta este asistentul tatălui meu, Morgan Kane.

— Mi-am dat seama, spuse Stephen distant, neîncercând să dea mâna cu Morgan și Holly se temu să-i lase singuri văzând sincera lor antipatie reciprocă.

Din fericire mai găsi o ceașcă de cafea în bucătăria din spatele școlii.

— Un vizitator neașteptat, îi explică ea lui Hannah Dessai, care tocmai își spăla

ceaşca. Nu mă pot opri acum. Mă tem că Steve îşi va pierde controlul.

— Cine ? Cine este ? Ochii negri ai lui Hannah se măriră. Nu cumva musafirul tău nepoftit de acasă ?

— Ai ghicit, spuse Holly amărâtă, în timp ce se îndrepta spre uşă. Cred că tata i-a cerut să verifice absolut tot.

Ieşind iar afară, răsuflă uşurată constatând că cei doi nu se luaseră încă la bătaie. Dimpotrivă, apropiindu-se de ei, îl auzi pe Morgan vorbind despre frumuseţea insulei, dar răspunsul lui Stephen nu păru prea prietenos.

— ...şi cu toate astea dumneavoastră sunteţi gata s-o privaţi pe domnişoara Forsyth de acest avantaj ca s-o duceţi într-o suburbie împuţită a Londrei, spuse el provcoator şi lui Holly i se tăie respiraţia.

— Steve, exclamă ea, dar Morgan îi acoperi protestul.

— Nu cred că Hampstead merită o asemenea descriere, observă el blând. În orice caz, eu nu fac decât să transmit domnişoarei Holly instrucţiunile tatălui ei. Eu n-am nici o influenţă, domnule Brent.

— Asta-i foarte uşor de realizat, replică Stephen furios privind chipul calm şi indiferent al lui Morgan. Sau poate nu vă permiteţi să aveţi păreri proprii. Ce sun-

ţeţi dumneavoastră ? O marionetă sau ceva de genul ăsta ?

— Sau ceva de genul ăsta, fu Morgan de acord fără ranchiună, rezemându-se de zid. Apoi, primind cafeaua adusă de Holly cu un zâmbet uşor ironic, adăugă Mulţumesc. Nu mi-aş fi imaginat că mersul necesită atâta efort.

— Probabil nu prea sunteţi obişnuit să faceţi mişcare, domnule Kane ? atacă Stephen din nou. Holly îi aruncă o privire rugătoare. Sunteţi prea ocupat să ungeţi mâini şi să lingeţi picioare ? Nu m-aş mira, adăugă el răutăcios. Nu vă săturaţi niciodată să faceţi treaba murdară a altuia ?

— Stephen, te rog !

Holly era destul de disperată, dar Morgan era mai mult decât capabil să se descurce singur.

— Cineva trebuie să se ocupe de mersul industriei, remarcă el, expresia lui calmă nereflectându-i adevărata stare. Îndrăznesc să spun, că dacă toţi am vegeta pe insule tropicale toată viaţa, atunci am mai umbla şi acum îmbrăcaţi în piei de animale. Sau poate că aţi prefera să fie ca atunci. Aveţi un mod evident primitiv de a vă exprima punctul de vedere, domnule Brent.

— Tu... tu...

— Stephen, pentru numele lui Dumnezeu ! Holly se băgă între ei, privindu-l cu asprime pe colegul ei. Tu ai început asta, ți-aduci aminte ? Nu-l poți condamna pe Mor... domnul Kane pentru că se apără.

— Ei bine, ce vrea, de ce a venit aici ? întrebă Stephen privind peste umărul ei la Morgan care își savura cafeaua cu un aer glacial și calm. Asta este o proprietate particulară, Kane. Nu ești binevenit aici.

Morgan își termină cafeaua și punând ceașca de o parte se ridică cu grijă în picioare.

— Foarte bine, spuse el luându-și bastonul în mâna stângă și sprijinindu-se în el. Am să aștept pe chei. Ai să vrei să mă conduci acasă, da, Holly ? I-am spus lui Harding că n-am să am nevoie de ajutorul lui.

Holly îl privi mirată.

— Adică... n-ai altă posibilitate de a ajunge acasă ?

— Ei bine, cred că aș putea lua un taxi, recunoscu Morgan. Dar am înțeles că termini la ora prânzului.

— Așa este ! Dar e abia unsprezece treizeci. De obicei nu termin până la două.

— Ah, Morgan făcu o mutră tristă. Am înțeles greșit ce mi-a spus Lucinda. Ezită

un moment după care continuă cu un aer filozofic. Nu contează. Pot să aştept.

Holly îl privi speriată pe Stephen, după care, nedorind sau nesuportând gândul ca Morgan să se târască singur până pe chei, interveni

— Nu poţi. Nu poţi să mergi până pe chei şi nu poţi să aştepţi în plin soare timp de două ore. Pur şi simplu nu poţi.

— De ce nu ? Din nou, Stephen se amestecă în vorbă cu vocea lui răguşită şi ironică. E clar că mişcarea o să-i facă bine.

— Eşti nebun ? întrebă Holly, dar Morgan fu cel care oferi o alternativă.

— Ce altceva pot să fac ? întrebă el. Numai dacă nu te hotărăşti tu să termini mai devreme ca de obicei.

— De ce ar face asta ? sări Stephen în ciuda protestelor lui Holly, confruntându-se furios cu celălalt bărbat. Nu-i vina ei că aţi căzut de pe cal ! Nu-i vina ei că n-aveţi abilitatea să vă ţineţi în şa ! Şi cu siguranţă că nu-i vina ei că singurii cai pe care îi cunoaşteţi nu seamănă cu Trader !

— Ei bine, nimeni n-ar putea spune acelaşi lucru despre dumneavoastră, răspunse Morgan ironic, cercetând, cu maliţie în ochi, îmbrăcămintea lui Stephen, compusă dintr-o cămaşă cu mâneci scurte şi

din niște pantaloni foarte largi. După cum am spus mai înainte, stilul dumneavoastră este în mod cert neolitic.

Pumnii lui Stephen o avertizară pe Holly în legătură cu ce intenționa să facă. Dar era deja prea târziu. Încercând să-i despartă pe cei doi, nu se gândise deloc că primejdia plana și asupra ei. Băgându-se între ei, nu anticipă pumnul până când acesta nu o lovi. Lovitura, care îi fusese adresată lui Morgan, o făcu să vadă o mie de stele de toate culorile.

Când își reveni, se afla pe canapeaua de piele a reverendului Frost. Hannah stătea lângă ea, aplicându-i un burete rece pe arcadă. De undeva din apropiere se auzeau niște voci joase de bărbați.

— E conștientă acum, domnule Kane, o auzi Holly pe Hannah în timp ce simți că pleoapele i se zbat cu putere. O clipă mai târziu, Morgan și directorul școlii veniră să o vadă.

— Slavă Domnului, spuse reverendul Frost pios.

— Slavă dumneavoastră, domnișoară Dessai, accentuă Morgan și când profesoara de sport se îndepărtă el îi luă locul. Cum te simți, Holly ? adăugă el, plimbându-și degetele fine pe obrazul ei. Asta o

să doară groaznic mâine dimineață. Ai mai avut vreodată ochiul învinețit ?

— Nu-mi amintesc să-l fi avut vreodată, spuse Holly, având dureri chiar numai vorbind. Capul o durea cumplit și îi era rău. Ce s-a întâmplat ? Am murit ?

— N-ar fi fost de mirare, în asemenea circumstanțe, fu Morgan de acord. Oricum, e un mod de a obține câteva ore învoire. Bietul Brent. Credea că te-a omorât.

— Nu-i ceva de care să râzi, domnule Kane, exclamă reverendul Frost, interceptând tonul amuzat al lui Morgan. Dacă ceea ce spune Stephen e adevărat înseamnă că l-ați provocat și l-ați insultat. Noi nu ne legăm de aspectul oamenilor pe aici. Valoarea lui umană ne interesează mai mult.

— Oh, dar...; începu Holly dându-și seama că Morgan nu avea de gând să se apere. Dar el i-o luă înainte.

— Da, spuse el, privindu-l pe director, a fost numai vina mea. Acum, vă rog să-mi permiteți s-o duc acasă pe domnișoara Forsyth. Este clar că azi nu-și va mai putea ține orele.

Reverendul Frost se abținu să protesteze și se rezumă la a spune

— Vă rog să conduceți cu atenție atunci. Holly fu extrem de recunoscătoare când

cineva o ridică de pe canapea și o duse la mașină. Ea închise ochii ca să nu ameţească așa cum pățise când încercase să-l apere pe Morgan. Apoi se îngrozi când observă că Morgan era cel care o ducea în brațe.

— Știu, spuse el, gemând puțin când coborî treptele de lângă terenul de joacă. N-ar trebui să fac asta. Dar Brent a dispărut și directorul nu părea destul de puternic. Așa că, ce puteam să fac ?

— Puteai să mă lași să merg singură, spuse Holly cu toate că se clătină puțin când el o lăsă jos lângă mașină. Mulțumesc, oricum. Dar ești sigur că ești în stare să conduci ?

— Dă-mi doar cheile, spuse Morgan cu calm, cu toate că pielea lui se acoperise de broboane de transpirație. E uimitor câte poți să faci, dacă ești nevoit. Acum, urcă, bine ? Înainte ca prietenul tău să termine ceea ce a început.

Holly se strecură în mașină.

— Nu-ți e frică de Stephen, nu-i așa ?

— Frică ? Morgan făcu o grimasă. De ce nu ? Are multă personalitate, nu ? El o privi cercetător. E iubitul tău ?

— Stephen e deja însurat, spuse Holly țâfnoasă. Apoi oftă. Nu cred că ți-e frică de Stephen. Unde este ? Unde s-a dus ?

— Hai să nu ne oprim ca să aflăm asta, spuse Morgan așezându-se la volan și tresărind când simți o durere acută la coloana vertebrală. Bine, gemu el, acum spune-mi cum să ajung acasă. Eu, unul, simt nevoia să beau ceva mai tare decât cafeaua.

Lucinda se îngrozi când văzu fața lui Holly, care se grăbi să ajungă la oglinda din hol.

— Dumnezeule ! murmură ea când Morgan apăru în spatele ei și pentru prima oară rămase indiferentă la vederea lui.

— O să se decoloreze, spuse el încordat, în timp ce ea își trecea degetele peste obrazul care începuse să se umfle. E un mare avantaj, de fapt. Poți oricând să-i spui tatălui tău că eu am făcut-o.

Holly oftă și se întoarse spre el.

— N-aș face așa ceva.

— De ce nu ?

— Pentru că n-aș putea. Eu nu mint, domnule Kane.

— Nici măcar pe iubitul tău ?

— N-am nici un iubit.

— Bine. Stephen și nu-mai-știu-cum, atunci, spuse Morgan obosit, începând să se târască spre birou. I-ai spus că sunt drăguț, se pare. Dar eu nu te cred. Făcu o

pauză când ajunse în dreptul ușii, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Și ai dreptate. Nu sunt drăguț, domnișoară Forsyth. De fapt sunt un ticălos. Și în plus am hotărât să plecăm mâine și nu peste trei zile. M-am săturat de viața pe insula asta. Prefer vechea și concreta junglă !

Romanele colecției EL și EA — cărțile pe care inima dumneavoastră le așteaptă.

CAPITOLUL VIII

Holly coborî la cină plină de dezgust. Ura ideea de a-și arăta chipul lovit celorlalți membri ai gospodăriei tatălui ei. Fardul aplicat cu multă grijă îi acoperea destul de bine zgârieturile și vânătaia dar umflătura urâtă se vedea încă bine. Dar tatăl ei insistase mult ca ea să-i țină companie la cină și cum ea nu dorea să reaprindă animozitatea dintre ei, acceptase. Până în acel moment reușiseră să încheie un fel de armistițiu și cu toate că resentimentele lui Holly nu fuseseră risipite complet, alte considerente o determinau acum să lase de o parte amărăciunea pe care o simțea din cauza lui Andrew Forsyth.

Nu ultima, era atracția de neînlăturat pe care o avea față de Morgan Kane. Era irațională și evident nu reciprocă, dar era acolo înlăuntrul ei, ca forță incontrolabilă pe care evenimentele ulterioare o întăriseră în loc să o slăbească.

Era incredibil faptul că numai cu zece zile în urmă ea își imaginase că ar putea provoca distrugerea lui. Când primise telegrama tatălui ei începuse să aștepte sosirea lui Morgan cu o hotărâre de neclintit. Doi ani de zile crezuse — greșit de altfel — că sentimentele de fetiță pe care le nutrise față de asistentul tatălui ei, dispăruseră. Și chiar după ce îl revăzuse continuase să se înșele singură cu această idee. Până la întâmplarea de la barăcile sclavilor nu-și recunoscuse greșeala, iar când Morgan o sărutase atunci, cele mai cumplite temeri ale ei se împliniseră.

Desigur, se luptase cu slăbiciunea ei, dându-și prea bine seama la ce putea s-o ducă. Nu mai era un copil ca să ignore asemenea sentimente, considerându-le doar un cult pentru eroi. Înainte îl admirase pe Morgan ca un copil, dar acum îl admira ca o femeie, cu toate că el o încurajase prea puțin. Da, o dorise, cel puțin fizic, de mai multe ori. Dar era bărbat în definitiv și era sigur obișnuit cu compania femeilor. Iar zece zile erau un răstimp destul de mare în care el nu prea avusese la ce să se gândească. Faptul că el reușise să-și stăpânească instinctele demonstra că nu era vorba de o pasiune mistuitoare. Cu siguranță că odată ajunși la Londra, el avea

să-şi păstreze aerul uşor superior faţă de ea.

Oricum, ea trăise o ruşinoasă stare de bucurie în dimineaţa în care părăsiseră insula, când Lucinda spuse că Stephen fusese transportat la spital în seara precedentă.

„Micah a auzit că bietul om are câteva coaste rupte", declarase ea privind-o cu atenţie pe Holly. „Presupun că nu ştii nimic despre asta."

„Nu ştiu", replicase Holly sinceră. „Poate ar trebui să-l întrebi pe domnul Morgan."

Lucinda, desigur, nu-l întrebase. Iar Morgan nu mai pomenise nimic despre întâmplarea aceea. Dar pentru o vreme, Holly crezuse că lui Morgan îi păsa totuşi de ea. Dar credinţa aceasta îi fusese spulberată de răceala lui faţă de ea, care dura de atunci.

Acum, cu o mână protejându-şi obrazul, Holly intră în biblioteca din casa tatălui ei. Era o încăpere elegantă, plină de vestita colecţie de cărţi rare a lui Andrew Forsyth, dar şi un loc foarte plăcut unde se adunau de obicei oaspeţii tatălui ca să bea ceva înainte de a începe afacerile din seara respectivă. Holly nu aştepta musafiri în acea

seară. Tatăl ei îi promisese că vor fi doar ei doi și ea se baza pe asta.

De aceea, Holly avu neplăcuta surpriză să descopere că greșise. În loc să-l găsească pe tatăl ei în bibliotecă, ea găsi acolo o femeie suplă, atrăgătoare, cu părul negru, care tocmai se servea cu gheață dintr-un vas de argint. Ea se întoarse când Holly intră în cameră și o cercetă scurt, ca o cunoscătoare. Apoi, zâmbindu-i lui Holly cu toată gura, dar nu și cu ochii, femeia se îndreptă sprea ea întinzându-i mâna ca și cum ea ar fi fost gazda și nu Holly Lui Holly îi părea oarecum cunoscută, dar nu-și amintea de unde o știa. Era probabil o cunoștință din trecut. Dar, cum Holly participase rar la seratele tatălui ei, nu cunoștea decât foarte puțini angajați ai lui și cu atât mai puțin pe soțiile acestora.

— Mă bucur nespus să te revăd, Holly, spuse femeia în timp ce Holly se gândea că e tipic pentru tatăl ei să-i facă una ca asta. Era tentată să urce în camera ei, dar nu era sigură că tatăl ei n-ar fi trimis pe cineva după ea. Te mai doare ochiul ? Morgan mi-a povestit ce s-a întâmplat. Un accident așa stupid, și tocmai când veneai acasă.

Morgan ? Holly clipi. Femeia părea în cazul ăsta să fie cineva de la servici. Poate chiar secretara lui Morgan, sau a tatălui

ei. Totuși, secretarele nu prea purtau haine făcute la case de modă ca Christian Dior și nici nu foloseau parfum Gucci.

— Nu-ți mai amintești de mine, nu-i așa ? întrebă femeia care se apropiase destul ca Holly să-i poată vedea ridurile fine din jurul gurii. Dar eu îmi amintesc de tine. Chiar și cu vânătaia aceea, care, trebuie să recunosc, te schimbă mult.

Holly își mușcă buzele.

— Îmi pare rău, spuse ea, conștientă de asprimea glasului ei, dar incapabilă să facă ceva. Era mulțumită că nu coborâse la cină în blugii și tricoul pe care le purtase toată ziua. Ar fi putut să facă asta, cu toate că știa că tatălui ei îi place să se schimbe seara. Luna mai la Londra era mult mai rece decât în Caraibe și Holly își dăduse seama că dacă ar fi îmbrăcat rochia de mătase ar fi tremurat. Făcuse, deci, un compromis îmbrăcând o salopetă subțire de lână care avea o croială încântătoare la gât și pantaloni care se opreau chiar deasupra gleznei. Era neagră și de aceea Holly spera că îi va scoate mai puțin în evidență vânătaia. Chiar și numai cu tatăl ei, era conștientă că arată rău, iar acum se felicită pentru că fusese prevăzătoare. Femeia aceasta nu avea scrupule în a atrage atenția asupra defectului ei, iar Holly se întrebă

din nou cine putea fi, de era atât de insensibilă. Femeia era mai în vârstă decât crezuse prima oară. Oricum, putea să parieze că nu era una din păsărelele călătoare ale tatălui ei. Totuşi, era posibil ca gusturile lui Andrew Forsyth să se fi schimbat în lipsa ei, iar Holly strânse din dinţi gândindu-se la această posibilă explicaţie.

Acum, înălţându-şi capul, îşi privi cu curaj adversarul.

— Lucraţi pentru tata, domnişoară... doamnă... ? întrebă ea politicoasă, dar fu întâmpinată cu un zâmbet amuzat.

— Doamne, nu, răspunse femeia repede. Dar fostul meu soţ lucrează. Făcu o pauză. Sunt Alison Kane. Tatăl tău şi cu mine ne-am fost de ajutor unul altuia cât a fost Morgan plecat şi tatăl tău a sugerat că ar fi bine ca tu şi cu mine să devenim prietene.

Holly făcu ochii mari şi vru să-şi îndrepte greşeala dar Alison continuă :

— Chiar şi aşa, e ciudat ca o fată cu avantajele tale incontestabile să aleagă o viaţă retrasă.

- Nu ţi-a explicat tata şi asta ? întrebă Holly, ridicând vocea, iar Alison păru evident uşurată de apariţia persoanei în discuţie.

Holly încremeni când tatăl ei mângâie umărul lui Alison, în trecere, îndreptându-se spre ea.

— Văd că tu şi cu Alison v-aţi reînnoit cunoştinţa, remarcă el plat, uitându-se la Holly cu simpatie studiată. Ea se gândi că el se purta ca de obicei, ca şi când n-ar fi avut nici un amestec.

— Doamna... doamna Kane şi cu mine n-am mai făcut cunoştinţă până în seara asta, răspunse ea încordată, suportând sărutul lui pe obrazul sănătos. Ea spune că voi doi... v-aţi fost de ajutor unul altuia în timp... în timp ce asistentul tău era plecat.

— Morgan ? Andrew îşi arcui sprâncenele stufoase şi făcu o mutră mirată. Ei bine, da. Cred că se poate spune aşa. El îi aruncă lui Alison un zâmbet de confirmare. Dar mai întâi spune-mi cum te simţi în seara asta, draga mea. Eşti încă foarte palidă.

— Mă simt bine.

Holly n-avea nevoie de simpatia lui, acum, când Alison Kane o privea cu un aer evident condescendent. Ce căuta ea aici ? Ce avea de gând tatăl ei ? Şi de ce nu-l putea urî când era clar că el o considera aşa de uşor de manipulat ?

—Ei bine,... Andrew zâmbi acum, aparent dispus să-i treacă cu vederea ingrati-

tudinea. Dă-mi voie să-ţi spun că mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine, şi... ei bine...

— ... nu credeai că o să-ţi fie, completă Holly imediat, dorindu-şi ca el să redevină monstrul nesimţitor de care-şi amintea ea. Făcu o pauză.

— Doamna Kane, murmură ea, umezindu-şi buzele. Desigur. Ar fi trebuit s-o studieze mai atent. Cu toate că nu-i fusese niciodată prezentată cu adevărat, îşi amintea că-i văzuse împreună, pe ea şi pe Morgan, la seratele tatălui ei, cu mult timp în urmă. Cu câţiva ani în urmă, se corectă ea. De fapt, cel puţin cinci ani.

— Ştiam că ai să-ţi aduci aminte, constată acum Alison punându-şi cuburi de gheaţă în pahar. Sper că Morgan nu ţi-a făcut probleme prea mari.

Holly inspiră adânc.

— Morgan ?

— Tatăl tău mi-a spus că nu erai prea nerăbdătoare să te întorci acasă, explică ea nepăsătoare. Sunt surprinsă. Credeam că Londra e mai interesantă decât o insulă din Caraibe pentru o fată de vârsta ta.

— Aşa credeţi ? Lui Holly îi venea foarte greu să fie politicoasă cu ea, în timp ce prin mintea ei treceau o grămadă de gânduri şi exagerări, într-un haos de nedescris. Ce

căuta Alison Kane acolo ? De ce dorea tatăl ei ca ele să devină prietene ? Şi Morgan ştia că patronul lui şi fosta lui soţie deveniseră atât de intimi ?

— Oh, sunt sigură că oricine ar savura două săptămâni soarele, continuă Alison. Dar doi ani ! Adică... nu te-ai plictisit îngrozitor ?

— Pictez, spuse Holly traversând camera pentru a-şi servi un Bacardi cu Coca-Cola. Era un amestec care începuse să-i placă în timpul şederii în Indiile de Vest şi cu toate că obişnuia să bea foarte rar, în seara aceasta simţea nevoia unei băuturi întăritoare.

— Oh, da. Alison se întoarse ca s-o privească. Mi-a spus Andrew. Dar cu siguranţă că asta nu-ţi umplea tot timpul. „Andrew ?“ gândi Holly.

— Predam la şcoală, recunoscu Holly luând o înghiţitură zdravănă. La şcoala de pe insulă. Iată unul din avantajele unei educaţii costisitoare, după care adăugă provocatoare : Credeam că cinăm singuri. Probabil am înţeles eu greşit.

Expresia feţei lui Andrew îi oglindi neliniştea numai o clipă, după care el îşi reluă aerul politicos. Era evident că el era hotărât să joace în faţa lui Alison Kane rolul părintelui iertător, iar Holly se întrebă

plină de amărăciune dacă făcea asta din cauza gemenilor. Poate voia s-o facă pe ea să creadă că era un tată bun. Sau poate voia să câştige numai aprecierea fiicei lui ?

— M-am gândit că nu te-ar deranja să vină şi Alison, răspunse el, ridicând sticla de whisky şi turnându-şi o porţie generoasă. Vrei să-ţi mai torn ? Ce bei ? Coca-Cola ?

— De fapt, Bacardi cu Coca-Cola, spuse Holly ridicând paharul. Îi trecu prin minte că dacă ar bea destul alcool ar putea reuşi să-şi adoarmă şi creierul şi sentimentele.

— Ei bine, vezi tu, a trebuit să cer ajutorul lui Alison acum câteva zile, îi explică tatăl ei. Am avut de primit delegaţia aceea arabă — ştii ce important e să ai o gazdă de sex feminin în asemenea situaţii. După ce am primit telegrama ta, nu ştiam ce să mă fac, dar telefonul lui Alison a rezolvat problema.

— Telefonul ? Holly se gândi că era probabil foarte obtuză la minte, dar tatăl ei părea hotărât să-i dea toate explicaţiile.

— Alison încerca să ia legătura cu Morgan. Nereuşind, a sunat la mine. El îi zâmbi lui Alison. O întâmplare fericită pentru amândoi.

— Înţeleg.

— Holly se străduia să nu-şi arate sentimentele de durere şi confuzie care o stăpâneau. Ce se întâmpla aici ? se întrebă ea neliniştită. Era bine să ia de bune cuvintele tatălui ei ? Intervenţia lui Alison servise oare altor scopuri ? Ori era un mod de a i se comunica faptul că serviciile ei nu mai erau necesare ?

Apariţia unui al patrulea membru al grupului o zăpăci complet. Dar bărbatul care îl urmă pe tatăl ei în cameră era uşor de recunoscut. Într-un costum negru, impecabil, cu cămaşă gri pal şi cravată, Morgan i se păru enervant de familiar. El îi aruncă o privire nepăsătoare atât ei cât şi fostei lui soţii. Apoi îşi îndreptă atenţia spre chipul ascuţit al patronului său.

— Regret că am întârziat, spuse Morgan fără să pară surprins de prezenţa lui Alison acolo. Mi-a luat ceva timp să trec prin San Francisco, dar am vorbit cu Fleming şi se ocupă el personal de contracte.

— Dacă spui tu, sigur, spuse Andrew clătinând din cap. Ei bine, ce vrei să bei ? Whisky ?

— Sună bine. Morgan îşi înclină capul. Apoi, plin de un farmec studiat, le salută pe cele două femei. Alison, spuse el şi îşi înclină iar capul. Şi Holly. Cum te simţi în seara asta ?

Holly se întrebă ce ar zice el dacă ea i-ar spune adevărul că era speriată şi zăpăcită şi că nu ştia ce se petrece în jurul ei. Nici venirea lui n-o anticipase. Nu-l deranja că fosta lui soţie era oaspetele patronului său ? Ştia oare dinainte că ea şi Andrew se apropiaseră atât de mult ?

Confuzia ei produse o tăcere pe care Alison o umplu cu multă competenţă.

— Cred că Holly s-a adaptat destul de bine, nu-i aşa ? remarcă ea, privind-o pe fată de sus. Biata copilă ! Sunt sigură că ar fi preferat să nu te fi dus niciodată pe insula aceea. Adică... ce-ai putut spune ca să-l enervezi aşa tare pe omul acela ? Ar cam trebui să fii atent la ce vorbeşti, Morgan. Mai ales când poate suferi altcineva din pricina ta.

— Mă tem că eu n-am talentul ăsta, răspunse Morgan liniştit iar Holly rămase uimită să vadă că faţa fostei lui soţii se înroşise. Şi nu e un copil, Alison. Dacă ar fi fost, tatăl ei nu m-ar fi trimis după ea.

Holly se aştepta ca tatăl ei să intervină, şi el o făcu, dar nu în felul în care se aşteptase ea.

— Nu cumva această conversaţie devine puţin cam încordată, Morgan ? protestă el convingător. Holly ştie că aceasta este casa ei şi e întotdeauna binevenită aici. La naiba,

bolborosi el, n-a fost ideea mea s-o trimit în Caraibe.

Morgan ridică din umeri, acceptând băutura oferită de Andrew şi înghiţind jumătate din ea.

— Cred că toţi am făcut lucruri de care nu suntem prea mândri, remarcă el în timp ce privirea îi zăbovea pe chipul îmbujorat al lui Holly. Nu mi-ai spus totuşi cum te simţi. Sau vrei să te întreb în scris ?

— Mă simt... mult mai bine, spuse Holly ferm, încă uluită că el îi luase apărarea. Dar... dar tu ?

— Mai am câte un junghi din când în când şi după călătoria cu avionul am fost cam înţepenit, dar în rest sunt bine. El zâmbi. Ştii cum e. Când eşti ocupat, nu prea ai timp să te gândeşti la tine. Şi... evenimentele ulterioare mi-au cam stat în cale.

— Vorbeşti ca şi cum te-ar deranja faptul că eu şi cu Andrew am devenit prieteni, interveni Alison tăioasă, revenindu-şi după lapsusul dinainte. El a spus că n-o să te deranjeze, dar eu n-am fost prea sigură.

— Să mă deranjeze ? Râsul scurt al lui Morgan suna aproape ca o insultă, iar Holly văzu ochii lui Alison fulgerându-l. De ce să mă deranjeze ? Sincer, Allie, ai binecuvântarea mea. Ochii lui se întoarseră uşor

batjocoritor spre patronul lui. De fapt, sunt sigur că aveți multe în comun.

În următoarele câteva momente, Holly simți clar ostilitatea emanată de cealaltă femeie. Apoi Andrew luă brațul lui Alison.

— Dă-mi voie să-ți mai aduc ceva de băut, draga mea, spuse el, distrăgându-i cu succes atenția de la fostul ei soț, și în pauza care urmă, Holly și Morgan putură vorbi fără teama de a fi întrerupți.

— Nu te-a avertizat, nu-i așa ? observă Morgan încet, urmărindu-i fața. Tatăl tău, adăugă el. Nu ți-a spus că el și cu Alison se întâlnesc ?

Holly privi scurt în direcția tatălui ei, după care clătină din cap și se încruntă.

— Nu. Ce să-mi spună ?

— Dar ți-a spus ceva ?

— Nu până în seara asta. Holly se gândi puțin. Înainte să vii tu, el a povestit cum... cum l-a ajutat Alison să primească o delegație arabă.

Morgan dădu din cap.

— Înțeleg.

Holly îl privi întrebător.

— Ce insinuezi ?

— Nu insinuez nimic.

— Mai este ceva ce ar trebui să știu ?

Morgan făcu o grimasă.

— Poate. Poate nu.

Holly oftă.

— Tata a... a discutat despre asta cu tine ?

— Relaţia lui cu Alison ? Nu tocmai.

— Atunci...

— Alison nu s-a putut abţine să nu-mi spună ea.

Holly ezită.

— O... o vezi des ? Inima ei zvâcni la gândul acesta.

— Nu. Răspunsul lui Morgan era laconic. Dar vorbim la telefon din când în când.

— Oh ! Holly clătină din cap.

— Numai pentru că am divorţat nu înseamnă că nu avem anumite obligaţii unul faţă de celălalt, explică el încetişor. Avem copii.

Holly înghiţi în sec.

— Băieţii tăi.

— Băieţii mei, spuse el liniştit.

— Ei stau cu... Alison ?

— În prezent, da.

Holly îşi umezi buzele.

— Speri să schimbi asta ?

— Întotdeauna există o speranţă.

— Ea îi are în grijă ?

— Acum da, spuse el. Mai vrei ceva de băut ?

Holly clătină din cap, urmându-l totuşi.

— Chestia asta... cu Alison şi tatăl meu... chiar nu te deranjează ?

— Nu. Chiar nu mă deranjează, o asigură el sec. Dar pe tine ?

Holly făcu un gest confuz.

— Eu un înţeleg ce se întâmplă.

— E destul de simplu. În timp ce eu eram, să spunem, neputîncios, Alison i-a cerut tatălui tău un împrumut. Morgan se crispă puţin. Să-ţi explic. Fosta mea soţie trăieşte la limita venitului ei iar absenţa mea prelungită a întârziat un cec pe care i-l datoram.

Holly făcu ochii mari.

— Înţeleg.

— Înţelegi ? Morgan o privi atent. Mă întreb...

— Tata a avut deja patru soţii, murmură ea, privindu-l înţelegătoare peste umăr. Dar sigur...

— Într-adevăr. Morgan păru să se fi plictisit de discuţie şi înghiţi repede restul de whisky. Timpul va decide, prezise el, lăsând paharul pe tavă cu o bubuitură distinctă. Iat-o pe doamna Percy. Cina trebuie să fie gata.

Holly urmă silueta voluminoasă a menajerei în sufragerie, simţind un oarecare regret. Apariţia doamnei Percy încheiase brusc conversaţia ei cu Morgan iar ea se

îndoia că i se va mai oferi vreo altă ocazie să se afle atât de aproape de el. Aruncând o scurtă privire spre chipul lui, Holly observă că Morgan se detaşase deja de ea. Se întrebă dacă el nu regreta deja că fusese aşa de sincer cu ea.

Sufrageria era inundată de lumina de pe terasa din spatele casei şi lumânările erau singurul mod de iluminare necesar. Nu se întunecase încă afară, dar fusese o zi închisă şi licărirea lumânărilor era binevenită sporea frumuseţea tacâmurilor de argint şi se reflecta în paharele înalte de cristal. Pe şerveţelele de mătase erau brodate monograme şi în mijlocul mesei se afla o vază cu trandafiri albi în mijlocul cărora se afla o orhidee roz.

Pentru că masa era rectangulară şi proiectată pentru de cel puţin cinci ori mai multe persoane, doar un capăt al ei era folosit. Asumându-şi rolul de gazdă, Andrew îi conduse pe fiecare la locurile dinainte stabilite, asigurându-se că Holly şi Alison şedeau vizavi în dreapta şi respectiv, stânga lui, şi că Morgan ocupa scaunul cel mai îndepărtat de el, dar pe aceeaşi parte cu fiica lui. Părea o încercare deliberată, de a sublinia despărţirea lui Morgan de soţia lui şi cu toate că Alison era evident flatată de preferinţa lui Andrew pentru ea, ea ră-

mase prea puţin prietenoasă cu ceilalţi doi comeseni.

Primul fel era un sufleu rece şi cu toate că lui Holly nu prea îi era foame, ea făcu eforturi să pară că-l savurează. Dar era tot timpul conştientă că Alison o cerceta prea puţin cordial şi pentru moment se întrebă ce ar fi putut face dacă cealaltă femeie s-ar fi căsătorit cu tatăl ei. Nu le plăcuse întotdeauna pe mamele ei vitrege de până atunci, dar nici nu le urâse. Căutase numai să nu le stea în cale. Simţea că ar fi fost altfel cu Alison. Poate şi pentru că sentimentele ei erau implicate, din cauza lui Morgan.

— Deci... Ca şi când ar fi înţeles că acei curenţi subterani pe care-i simţea nu erau pe cale să se împrăştie de la sine, Andrew îşi lăsă lingura jos şi îşi sprijini coatele pe masă. Aceasta este o ocazie de bun augur. Fiica mea stă la masa mea din nou, după o absenţă de aproape doi ani, şi Morgan — mă bucur că te-ai întors. Corporaţia Forsyth nu funcţionează nici pe jumătate la fel de bine fără tine.

Morgan îşi trase scaunul şi coapsa lui puternică o atinse uşor pe cea a lui Holly.

— Mulţumesc pentru compliment, spuse el pe un ton mai degrabă sardonic. Totuşi, sunt convins că te-ai descurcat perfect şi

fără mine, Andrew. Nimeni nu este indispensabil.

— Tu eşti. Ochii bătrânului străluceau. Nu există persoană în toată compania care să cunoască mai bine ca tine afacerile mele.

Morgan îşi înclină capul.

— Dacă spui tu aşa.

— Da, aşa spun. Andrew îşi luă din nou lingura şi luă o gură de supă. Şi cred că ştii ce important eşti pentru mine, cu toate diferendele noastre personale.

Morgan nu răspunse, iar Holly îndrăzni să arunce o privire în direcţia lui. Ce se întâmpla ? se întreba ea neliniştită. Erau în joc alte interese şi influenţe pe care ea nu le cunoştea ? Şi dacă da, în ce fel îl afectau ele pe Morgan ?

Doamna Percy îşi făcu aparaţia ca să strângă farfuriile. Asta le aduse tuturor un moment de respiro iar în clipa în care Andrew începu să taie friptura de vacă, Morgan reuşise deja să evite să răspundă. Alison făcu nişte banale comentarii despre mâncare, iar Andrew aduse vorba despre vinuri ca să atragă atenţia asupra vinului bun pe care-l servise.

Holly nu era prea încântată că nu fusese inclusă în conservaţie. În schimb, avu ocazia să se gândească la tot ceea ce spusese Morgan în bibliotecă şi în sufragerie. Era ciu-

dat, gândi ea, cât de repede se putea schimba totul. Un simplu incident schimbase tuturor cursul vieţii. Dacă nu ar fi avut loc, atunci ea s-ar fi întors la Londra şi sentimentele pe care se străduia din greu să le stăpânească ar fi murit încă din faşă. În plus, Alison nu s-ar fi încurcat cu tatăl ei, iar această siutaţie în care se aflau cu toţii acum, n-ar fi existat.

— Nu mi-ai spus încă ce părere ai despre insulă, spuse Andrew deodată, privindu-l pe Morgan. Şi despre casă : înainte era un loc destul de arătos.

Morgan îşi permise să facă o mică pauză, după care spuse egal :

— Insula este foarte frumoasă, dar casa trebuie renovată. Dacă este lăsată să se deterioreze în continuare, o parte din lemnărie nu va mai putea fi recuperată.

— Aşa ? În timp ce Holly se gândea la aprecierea lipsită de afecţiune a lui Morgan, tatăl ei continuă : Nu mi-ai spus asta, Holly. Niciodată nu mi-ai cerut bani pentru proprietate.

— Nu, tată. Holly era implicată, fie că-i convenea sau nu. Ea trase adânc aer în piept. N-am ştiut că te interesează. De fapt, ţie nici nu-ţi place insula.

— Oh, eu n-aş spune asta. Andrew îi aruncă lui Alison o privire conspirativă.

Este locul ideal, dacă vrei să te retragi. Palmieri imenşi, plajă curată şi cea mai grozavă apă din Caraibe.

— Sună grozav, murmură Alison, anticipând, iar Holly strânse pumnii în poală. De fapt, n-am fost niciodată în Indiile de Vest. Ochii ei se întoarseră spre fostul ei soţ, iar Holly observă maliţia sclipind în adâncul lor. Morgan era întotdeauna prea ocupat ca să mă ducă.

— Mă întreb a cui vină era, exclamă Holly nechibzuită, izbită de ipocrizia tatălui ei şi de afectarea lui Alison. Andrew făcu o mutră zăpăcită.

— Atins, spuse el, privind-o pe fiica lui cu ciudă. Se pare că şederea în Caraibe ţi-a ascuţit spiritul, draga mea. Ce s-a întâmplat cu adolescenta rebelă de altădată ?

— A crescut, spuse Holly, căznindu-se să nu roşească. Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, tată. Îmi pare rău dacă eşti dezamăgit.

— Nu, n-am spus asta. Tonul lui era defensiv şi puţin cam ridicat când i se adresă asistentului său. Morgan, eşti cumva răspunzător de izbucnirea fiicei mele ? Nu pot să cred că s-a schimbat atât de mult, de una singură.

— Mă flatezi.

Cu toate că Holly era necăjită şi nervoasă, Morgan era extrem de calm şi nu-i rămase decât lui Alison să spună pe un ton agitat :

— Este adevărat. Morgan nu are sentimente, nu-i aşa, dragul meu ? El n-a făcut niciodată în viaţă ceva nechibzuit !

Chiar şi Andrew se sperie puţin de vehemenţa afirmaţiei lui Alison, şi făcând un efort să arate că nu luase vorbele ei în serios, zâmbi.

— Poate că ar trebui s-o întrebăm pe Holly dacă e de aceeaşi părere, declară el turnându-şi iar vin. Ei bine, draga mea, crezi că Morgan are atâta sânge rece cum pretinde Alison ?

Holly ezită puţin şi apoi, întâlnind privirea celeilalte femei, se decise că nu are nimic de pierdut.

— Nu mai mult decât tine, tată, răspunse ea, păstrând un ton calm. Când îl veţi cunoaşte mai bine pe tata, doamnă Kane, veţi vedea că îi place să fie provocator. Asta poate face mai interesantă o simplă conversaţie la cină, nu credeţi ?

Ochii femeii aruncară săgeţi pline de venin pe deasupra mesei, dar Holly refuză să se lase intimidată. În plus, dacă Alison credea că tatăl ei era un puşti îndrăgostit care putea fi manipulat oricum, atunci era

bine să fie avertizată. Andrew Forsyth nu făcea nimic fără un anume scop, iar dacă acum se gândea serios să se însoare a cincea oară, Alison trebuia să știe în ce se bagă.

— Știi, nu erai obligată să-mi iei apărarea, spuse Morgan mai târziu în timp ce doamna Percy strângea farfuriile. Gura lui se ţuguie ironic. Trebuia să fii de acord cu ea.

— De ce ? Holly inspiră adânc și îl privi. N-ar fi fost adevărat.

— Nu ? Morgan aruncă o privire prevăzătoare spre fosta lui soţie care încerca fără jenă, dar și fără succes, să audă ce vorbeau.

— Nu. Holly lăsă capul în jos. Tu ai sentimente. Doar că te temi să le lași să se manifeste. Atâta tot.

Morgan blestemă încet printre dinţi.

— Oh, chiar așa !

— Da, chiar așa. Holly ridică din umeri. Mi-ar place să nu te mai porţi ca și când eu aș fi un copil iresponsabil. Nu sunt un copil și știu ce vreau.

Morgan se crispă.

— Nu-i locul potrivit pentru o discuţie de genul ăsta, replică el aspru, dar dân-

du-şi seama că n-o vedea nimeni, Holly îşi puse o mână pe coapsa lui.

— Am altă alternativă ? să tângui ea simţind muşchii lui încordându-se sub degetele ei. Când ne putem vedea singuri ?

— Nu putem. Făcând un efort clar, Morgan îi îndepărtă mâna şi o privi ameninţător. Nu, adăugă el, aşezându-i la loc mâna în poala ei, iar Holly se simţi deprimată pentru că din partea lui, păreau să fie mai departe unul de altul ca niciodată.

Se simţi uşurată când cina se termină şi putu să evadeze în relativ liniştita bibliotecă. Cel puţin acolo nu trebuia să susţină privirea maliţioasă a lui Alison şi, imediat după cafea, spera să-şi poată cere scuze şi să urce în camera ei.

Dar, spre supărarea ei, Alison se instală în fotoliul de lângă ea în timp ce Andrew îl monopoliză pe Morgan. Deci, pe scurt, Holly se afla acum la mâna celeilalte.

— Spune-mi, spuse Alison pe un ton conspirativ, cu toate că expresia feţei ei era departe de a fi prietenoasă. Ştiai că Morgan pleacă de la firma Forsyth ?

— Pleacă ? Holly nu-şi putu opri dezamăgirea să i se oglindească în ochi şi în ton. Alison părea satisfăcută.

— Da, pleacă, declară ea răutăcioasă. I-a spus lui Andrew că s-a decis când s-a întors din Caraibe, acum două zile. N-a discutat asta cu tine ?

— Nu. Holly făcu un efort să ascundă felul în care o afectase ştirea şi clătină din cap. Eu... de ce-ar fi discutat asta cu mine ?

Alison făcu ochii mari.

— Oh, nu ştiu. Poate pentru că trebuia să ştie cum ai să primeşti vestea. Ştie că eşti îndrăgostită de el, nu ? Oh, sigur, trebuie să ştie. O fi el ca un robot, ca o maşină, dar pricepe tot.

Holly îşi ţinu respiraţia.

— Doamnă Kane, cred că vă imaginaţi nişte lucruri....

— Oare ? Alison se rezemă în fotoliu evident satisfăcută căşi atinsese scopul. De asta arăţi aşa bolnavă deodată ? Pentru că greşesc ? Eu nu cred.

Holly îşi umezi buzele.

— Vreţi să spuneţi... că din cauza asta... el...

— ...pleacă de la Forsyth ? Râsul lui Alison era plin de cruzime. Doamne, nu ! Nu-ţi trece prin cap un motiv mai bun ?

Holly o privi atent.

— Din cauza... din cauza... lui tata şi a dumneavoastră ?

— Ce altceva ? Alison făcu un gest nepăsător. Poate că Morgan nu era cel mai înflăcărat iubit, dar mă dorea. A luptat pentru divorţ, ştii. N-a vrut niciodată să ne despărţim. Aşa că imaginează-ţi cum se simte acum când eu şi Andrew suntem prieteni aşa buni !

CAPITOLUL IX

Morgan se trezi a doua zi cu capul greu și cu un gust de canal în gură. Întorcându-se ca să vadă cât e ceasul, văzu și motivul actualei lui stări de sănătate. Sticla de whisky pe care o băuse cu o seară înainte arăta sordid lângă paharul gol, iar el făcu o grimasă amintindu-și de ceea ce-l adusese în acea stare.

Ce mult i-ar fi plăcut lui Alison să-l vadă acum, reflectă el acru, trecându-și mâinile prin păr și privind disperat la ceas. Doamne ! Era deja nouă și jumătate ! Poate nu i-ar place să audă motivele stării lui, dar cu siguranță că ar savura mizeria în care se afla.

Dând pătura la o parte, Morgan își dădu piciorul jos din pat, crispându-se de durerea provocată de un junghi în tâmplă. Fusese un prost să bea atâta. Nimic nu merita sacrificiul, cu toate că nu la fel gândise cu o seară înainte.

Răsuci robinetul de la duş şi începu să simtă fiecare picătură de apă ca pe un ac înfipt în pielea lui. Fragil, gândi el furios ; aşa se simţea acum. La fel de slab şi vulnerabil ca o rană deschisă !

Şi de ce ? se întrebă el nervos. Pentru că îl atrăgea o fată care avea jumătate din vârsta lui. Poate că, pentru prima oară în viaţa lui, găsise pe cineva pe lângă care ambiţiile lui, munca lui îşi pierdeau semnificaţia.

Era stupid, iar el luptase cu nevoia copleşitoare care crescuse în el ; dar mai devreme sau mai târziu acele nevoi vor deveni irezistibile iar atunci intenţiona să fie departe de Londra şi de Holly.

I se oferise o slujbă în statele Unite. O firmă din Boston, specializată în electronică, avea nevoie de un director de companie, iar Morgan se gândea deja la propunerea făcută. Primise în trecut nenumărate oferte de la firme care-i cunoşteau succesul la firma Forsyth. Dar nici o propunere, oricât de tentantă, nu reuşise să-l atragă. Dar acum, pentru prima dată, Morgan acorda atenţie unei asemenea oferte. Îi trecuse prin minte că salariul mai mare care-i fusese oferit i-ar permite să cumpere o casă în Boston, casă care ar putea deveni cămin pentru Jeff şi Jon. Ideea de

a-şi recupera fiii din ghearele lui Alison era şi ea tentantă şi, dacă ea spera să se mărite cu Andrew, acesta putea fi un moment bun să ceară tutela asupra băieţilor.

Se simţi ceva mai bine după ce ieşi de sub duş. Apa se dovedise benefică şi cu toate că în loc de obişnuita cafea de dimineaţă băuse un pahar cu apă cu câteva aspirine dizolvate, observă spre uşurarea lui că mâna îi era destul de sigură pe briciul de ras.

Tânăra femeie care ocupa apartamentul de alături sosi tocmai când Morgan îşi punea cravata. Mamă a doi copii şcolari, ea întregea salariul de şofer de taxi al soţului ei, făcând curăţenie şi în apartamentul lui Morgan, în afară de al ei, această înţelegere fiindu-le de ajutor amândurora.

— Aţi întârziat, nu-i aşa ? întrebă ea, după ce descuiase uşa cu cheia pe care i-o dăduse Morgan. Părea puţin jenată că îl găsea încă acasă. Îmi pare rău. Mi s-a părut că aţi plecat cam acum o oră. Vreţi să mă întorc mai târziu ?

— Nu, e-n regulă. Morgan oftă în timp ce-şi îmbrăca sacoul. Plec chiar acum. Mă tem că e mare dezordine aici. M-am sculat târziu.

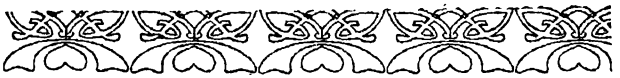

— Nu-i nimic. Femeia îi zâmbi. N-am altceva de făcut azi. Vreți să vă pregătesc și o budincă ?

— Mă răsfețI, spuse Morgan galant, deși în acel moment gândul la budincă îi făcea greață. Oricum, îi mulțumi cu căldură, iar ea gândi că atunci când domnul Kane zâmbea, aproape orice femeie ar fi în stare să-i promită orice.

Cu toate că ora de vârf trecuse, străzile Londrei erau încă aglomerate, turiștii luând locul navetiștilor. Morgan, care de obicei lua metroul ca să meargă la serviciu, luă un taxi de data aceasta. Era trecut de unsprezece când intră în birourile impozante ale Corporației Forsyth.

— Pariez că v-ați dori să fiți încă în Caraibe, domnule Kane, comentă Ben Harris, reprezentantul guvernamental, privind în sus la norii care amenințau cu ploaia. Sau poate că totuși nu. Ce vă face mijlocul în dimineața asta ?

— Ei bine, mă țin pe picioare, răspunse Morgan sec, zâmbindu-i prietenos. Nu vă faceți griji. N-o să am nevoie prea curând de un scaun cu rotile.

— Precis că nu, declară Ben convins. Dar menajați-vă, domnule Kane.

— Mulțumesc.

Morgan îl salută uşor batjocoritor, în timp ce se urca în lift îndreptându-şi atenţia spre probleme mai puţin personale.

Secretara lui, Teresa Michaels, era în pauza de cafea când Morgan intră în birou. Era clar că ea credea că el nu va veni în dimineaţa aceea, şi citea cu mare atenţie o revistă.

— Oh, domnule Kane ! exclamă ea, lăsând revista din mână şi sărind în picioare atât de brusc încât era gata să-şi verse cafeaua. Aţi... aţi întârziat !

— Ştiu. Morgan salvă cafeaua şi puse ceaşca pe birou. Dar înainte de a face altceva, aş vrea şi eu o cafea.

— Desigur, imediat. Teresa se îndreptă repede spre filtrul de cafea, luă o ceaşcă şi o farfurioară, turnă cafeaua şi adăugă două linguriţe de zahăr. Poftiţi. Neagră, cum vă place dumneavoastră.

— Îndulcită, dar nu dulce, spuse Morgan ducând ceaşca la gură. Hmm, e bună. Savură lichidul aromat. Aşa, e ceva urgent ?

— Doar domnul Forsyth, spuse Teresa, luând corespondenţa pe care o sortase mai înainte. Sunt una sau două scrisori care merită atenţia dumneavoastră. Ea îi întinse un plic. Aceasta este de la Goldman, dacă vă mai amintiţi. V-au mai căutat. Mă

gândesc ca ei să nu creadă că întârzierea înseamnă că ne-am răzgândit. Ea se încruntă puţin. Restul nu sunt aşa importante. Am schiţat răspunsuri la o parte din ele, iar de celelalte putem să ne ocupăm mai târziu.

Morgan luă scrisorile şi zâmbi.

— Ce m-aş face fără tine ? Morgan se îndreptă spre biroul său. Apoi se opri puţin şi o privi. Ce voia domnul Forsyth ? Ţi-a spus ?

— Nu. Teresa clătină din cap. Dar a telefonat de cel puţin trei ori în ultima oră. Nu ştia că veţi întârzia ?

— Nici eu n-am ştiut până m-am trezit, răspunse Morgan. Bine, Teresa ; fă-mi legătura cu el. Dacă e ocupat, dă-mi-l pe Harry Goldman.

— Da, domnule Kane.

Teresa se apucă de treabă şi Morgan închise uşa biroului în urma lui. Apoi, luând cafeaua cu el, se îndreptă spre fereastra de unde se puteau vedea străzile aglomerate ale Londrei. Îi va fi dor de priveliştea aceasta, reflectă el sumbru. Nu era nici un dubiu că biroul din Boston n-ar fi la fel de luxos, dar va duce dorul prietenilor şi cunoştinţelor pe care şi le făcuse în decursul şederii lui de peste douăzeci de ani la Forsyth. Se va simţi singur, cel puţin la

început. Cunoștea puțini oameni în Boston și mai toți erau căsătoriți și aveau familiile lor. Dar el avea familie, își reaminti el cu asprime. Și era timpul să facă ceva care să le poată influența viitorul.

Telefonul de pe birou începu să sune și, părăsindu-și locul de la fereastră, Morgan răspunse.

— Domnul Forsyth, domnule Kane, spuse Teresa iar Morgan auzi clic-ul distinct care însemna că se află în legătură cu patronul său.

— Morgan ! Vocea lui Andrew era aspră și plină de reproș. Unde naiba ai fost?

Morgan se așeză pe scaunul de piele de la birou.

— Am dormit mai mult, replică el laconic. Nu mi-am dat seama că e ceva grav. Ce s-a întâmplat ? O ședință de consiliu, neașteptată ? Ori ți s-a plâns Harry Goldman la ureche ?

— Ai dormit mai mult ! repetă el, ignorând restul din spusele lui Morgan. Dumnezeule Mare ! Era o notă amuzată în vocea lui. Și eu care credeam că ai avut o întâlnire matinală cu Shafer.

Morgan își mușcă buza de jos.

— N-aș putea să fac așa ceva. Nu pe timpul tău. Dacă am să hotărăsc să accept

oferta lui Lewis Shafer, am s-o fac atunci când nu mă plătești tu.

— La naiba, Morgan ! Andrew părea dezamăgit. Doar nu te gândești cu adevărat să ne părăsești. N-am să te las să faci asta. Nu pot !

— Andrew...

— Nu, la naiba, nu vreau să mai vorbim despre asta prin telefon. Vino încoace! Până nu înnebunesc !

— Andrew, am de lucru...

— Iar eu sunt șeful ! replică celălalt agresiv. După care, dându-și seama că izbucnirile acestea nu duceau la nimic bun cu Morgan, adăugă lingușitor Fă-mi plăcerea, băiete. Te rog.

Morgan clătină din cap.

— Bine, bine. Dă-mi cinci minute.

Când peste câteva minute intră în biroul lui Andrew, îl găsi pe acesta patrulând pe carpeta din dreptul biroului. Cu capul aplecat în față, cu mâinile la spate, semăna cu un urs grizzly nervos, iar Morgan înțelese cât pierduse din prestigiul lui, chemându-l așa insistent.

— Ei bine, n-ai venit prea repede, exclamă el când îl văzu pe Morgan. Stai jos. Îi indică scaunul comod din dreptul biroului. Să-i spun lui Maggie să ne aducă niște cafea ?

— Nu, mulţumesc. Pentru mine nu. Tocmai am băut, spuse Morgan, lăsându-şi trupul viguros să alunece pe scaun. Dar dacă vrei tu...

— Nu vreau. Andrew ocoli biroul ca să ajungă în faţa celuilalt. La naiba, Morgan, vorbim ca nişte străini. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat de te-a făcut să fii aşa.

— Credeam că ţi-am explicat.

— Ei bine, n-ai făcut-o. Andrew se prăbuşi pe scaunul lui şi-şi puse mâinile pe birou. Uite, nu ştiu cât ţi-a oferit Shafer dar oricât ar fi, îţi dau şi eu. Mai mult, îţi dau cu cinci procente în plus. Mai corect de atât, nici nu se poate.

— Nu. Morgan lăsă capul în jos. Dar ţi-am spus nu-i vorba de bani. Doar că simt că e timpul să fac o schimbare...

— Rahat ! înjură Andrew. Nu cred asta şi nici tu nu te aştepţi s-o cred. Din cauza lui Alison, nu-i aşa ? Oh, nu te obosi să negi ; ştiu precis. N-ai avut intenţia să lucrezi în America până când ai aflat că mă văd cu ea. Nu-i adevărat ?

— Nu. Morgan oftă. Andrew, gândeşte-te ! Nici n-am ştiut de Alison când ţi-am spus ce am de gând.

Andrew gemu.

— Dar n-are nici un sens ! Tu şi cu mine am lucrat întotdeauna bine împreună.

La naiba, nu de asta te-am avansat peste capul lui Parsons şi al celorlalţi ? Era să-mi frâng gâtul pentru tine, Morgan, şi uite cum mă răsplăteşti tu.

— Îmi pare rău.

— Asta nu-i destul.

— Ce altceva pot să spun ? Morgan ridică din umeri.

— Poţi să-i spui lui Shafer să se ducă la...

Sugestia lui Andrew era destul de colorată şi Morgan se strâmbă.

— Cred că n-am să fac asta.

— De ce nu ? Andrew bătu cu pumnul în masă. Nu înţeleg asta, Morgan. Înainte să pleci nu păreai deloc să cauţi un alt post. Şi acum, deodată, vrei o schimbare de decor. Să ştii, că dacă nu te-aş cunoaşte aşa bine, aş fi tentat să cred că Holly a jucat un anume rol în decizia asta a ta.

— Eşti nebun ! Morgan reuşi să păstreze un ton neutru. Cum ar putea să fie implicată fiica ta ?

— Nu ştiu, mormăi Andrew. N-arată prea rău puştoaica. Oricum, mai bine chiar decât maică-sa, de când a scăpat de aerul ăla nesigur de câine de pripas. Probabil or să roiască băieţii în jurul ei ca albinele în jurul borcanului cu miere. După ce-i trece

vânătaia din obraz, desigur. Un ghinion pentru ea. Cum ai spus că s-a întâmplat ?

— Ţi-am povestit, Andrew. A fost un accident...

— Da. Un tip care a vrut să te plesnească pe tine peste bot, nu ?

— Exact.

— Şi de ce asta ?

— Ştii doar, Andrew. Am avut o divergenţă de idei.

— Legată de Holly ?

— Nu. Morgan îşi păstra greu tonul scăzut. Tipului, pur şi simplu, nu i-a plăcut de mine, cred. Era... era dezgustat de faptul că Holly a fost forţată să părăsească insula.

— Forţată ? Pentru numele lui Dumnezeu ! Dar i-am făcut fetei o favoare ! Să-şi consume tinereţea acolo ! Pariez că acum se bucură că s-a întors aici.

Morgan nu răspunse la asta şi Andrew îl privi din ce în ce mai nervos.

— Deci asta e ? întrebă el, iar Morgan se încruntă.

— Asta e ce ?

Andrew oftă.

— Holly este motivul pentru care vrei să pleci ?

— Nu. Ţi-am spus că...

— Ştiu ce-ai spus. Andrew ridică din umeri. Dar oamenii nu părăsesc posturi ca al tău numai pentru că visează la o schimbare.

Morgan strânse din dinţi.

— Şi ce propui ?

Andrew clătină din cap.

— La naiba, nu ştiu. Am obosit să tot caut răspunsul. După cum ţi-am spus, dacă nu e Alison — şi nu sunt absolut convins de asta — atunci trebuie să fie ceva legat de Holly. Făcu o pauză după care dădu iar cu pumnul în masă. Am ghicit ! E din cauză că n-a vrut să vină înapoi, nu? Într-un fel, te-a făcut să treci de partea ei. Te doare pentru că tu crezi că profit de ea — că mă folosesc de ea !

Ochii lui Morgan sclipiră.

— Şi nu-i adevărat ?

— Nu ! Buzele lui Andrew se încreţiră. Oh, recunosc, când era mai mică n-am prea avut timp pentru ea, dar când m-a părăsit Cherry...

— ...ai hotărât să-ţi exploatezi investiţia, continuă Morgan calm, iar Andrew avu bunul simţ să pară ruşinat.

— N-a fost chiar aşa, bolborosi el, luând un stilou din suportul de onix şi învârtindu-l în mâini. În orice caz, poate să se întoarcă pe insulă, dacă înseamnă atât de

mult pentru ea. Nu pot s-o opresc. Are peste optsprezece ani.

Morgan îl privi amar.

— Și alocația ei ?

— Va continua ca și până acum, desigur. Drept cine mă iei ?

Morgan se încruntă.

— De ce ?

— De ce, ce ?

— De ce ești de acord să se întoarcă pe insulă acum, când înainte nici nu voiai să auzi de asta ?

Andrew se ridică mirat în picioare.

— Nu-mi dădusem seama că ea... sau tu... țineți așa de mult la asta.

Morgan îl privi sceptic.

— Nu ?

— Nu. La naiba, Morgan, dacă asta e destul ca să rămâi la firma Forsyth, îi dau ei casa de pe insulă dacă vrei.

Pulsul lui Morgan se acceleră.

— Ce-ai spus ?

— Ai auzit ce-am spus.

— Dar am înțeles că ai nevoie de ea aici.

— Așa credeam. S-ar putea să mă fi... pripit puțin.

Morgan lăsă capul în jos.

— Te gândești să te recăsătorești iar Holly ar putea fi o piedică, spuse el trist.

Am fost orb. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început.

— Asta nu-i complet adevărat. După trei căsătorii nereuşite, mă poţi condamna ? Făcu o pauză, şi apoi continuă. Dar ce-ai zice tu dacă ţi-aş spune că mă gândeam s-o rog pe Alison să o facă pe gazda la mine acasă când e nevoie ? Mi-am dat seama cât timp ai fost plecat că o femeie matură înseamnă un mare avantaj. Adică, în perioada cu Cherry, ea era întotdeauna nevoită să respingă avansurile unor bărbaţi pe care eu nu voiam să-i jignesc. Făcu o grimasă. Bărbaţi ca Lloyd Susman şi Frank Disley de exemplu. Trebuia să strâng din dinţi când erau ei de faţă şi o atingeau cu mâinile lor scârboase ! Îmi făcea rău !

Morgan ascultă ce spunea Andrew cu un sentiment de dezgust.

— Şi n-ai fi avut nimic de obiectat dacă Holly ar fi fost supusă aceluiaşi tratament, sublinie el cu asprime. Câtă vreme ţi-ar fi convenit, desigur.

Andrew oftă.

— Ei, haide, Morgan, exclamă el chinuit. N-aş lăsa un om ca Susman să se apropie de Holly. La naiba, are ea douăzeci de ani, dar tot doar un copil e ! Cu toată tinereţea ei, Cherry era cu totul altă mâncare de peşte.

Morgan se ridică în picioare şi-şi băgă mâinile în buzunare. Cuvintele lui Andrew îi reamintiseră de propria lui supărare şi vină şi oricum, acum îşi putea imaginea cum ar fi reacţionat Andrew dacă i-ar fi spus adevăratul motiv pentru care voia să plece.

— Uite, spuse el scurt. Trebuie să plec. Câtă vreme sunt încă angajatul tău, am treabă de făcut. Începu să se îndrepte spre uşă. Mai vorbim, bine ? Când avem mai mult timp.

Andrew întinse o mână ca să-l oprească dar apoi o lăsă iar să cadă.

— N-ai să faci... ei bine, ceva irevocabil înainte să ne consultăm, da ? insistă el. Precis îmi datorezi măcar atâta lucru. După atâţia ani.

— Bine. Morgan puse mâna pe clanţă. N-am să fac nimic până nu mai vorbim o dată. Deschise uşa, după care adăugă prevăzător : În legătură cu Holly ai de gând să-i spui ce se întâmplă ? Cred că ar trebui să afle.

— Spune-i tu, spuse Andrew, repede. Dă-i telefon acasă. Invit-o la cină. Sunt sigur că i-ar face plăcere. Holly a avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine, Morgan. Ştii asta.

Morgan încercă s-o sune pe Holly chiar în după-amiaza aceea, dar fără succes. Doamna Percy nu i-a spus decât că Holly a ieşit — şi nu ştia unde — şi că putea să-i lase un mesaj.

— Nu, nu vă deranjaţi, spuse Morgan pe jumătate speriat de faptul că fata ar putea înţelege greşit. Dacă n-ar fi ştiut că Andrew ar fi uitat să-i explice lui Holly ce se întâmpla, n-ar fi acceptat niciodată să servească drept intermediar, şi ultimul lucru pe care dorea să-l creeze, era o impresie greşită.

Cât despre el, manevrele lui Andrew îl făcuseră să se răzgândească. În ciuda egoismului şi aroganţei lui Andrew, colaboraseră totuşi prea multă vreme pentru ca Morgan să renunţe la relaţia lor fără motiv. Dacă Holly se hotăra să se întoarcă pe insulă, gestul ar deveni inutil, şi oricum, era mai simplu să cumpere o casă în Londra şi să-i lase pe Jeff şi Jon să aleagă locul unde doreau să locuiască.

Andrew îl sună din nou, chiar înainte să plece de la birou.

— Nu vreau să te presez, dar te-ai gândit la propunerea mea ? întrebă el temător. Morgan oftă.

— Da, m-am gândit, spuse el rezemându-şi receptorul pe umăr ca să poată con-

tinua să-şi facă servieta în timp ce vorbea. Dă-mi puţin timp, Andrew. Nu sunt pe punctul de a lua primul avion spre Boston. Am să-ţi comunic peste câteva zile. După ce am să vorbesc şi cu băieţii.

— Ah, da. Trebuie să se întoarcă până la sfârşitul săptămânii, nu-i aşa ? aprecie Andrew gânditor. Şi fiindcă veni vorba, ai vorbit cu Holly ?

— Nu încă, replică Morgan scurt. Dar n-am uitat.

— Bine. Bine. Andrew încerca evident să se gândească la altceva iar Morgan îşi închise servieta şi luă receptorul în mână.

— Pe mâine atunci, spuse el, iar Andrew mormăi resemnat :

— Am vorbit serios în legătură cu mărirea. Nu ştiu cum de nu m-am gândit până acum. Cinci procente mai mult decât îţi dă Shafer, aminteşte-ţi.

— Bine, Andrew. Apreciez asta. Şi fără să-i dea timp să mai spună ceva, puse receptorul în furcă.

Ora de vârf trecuse când Morgan intră în şoseaua Horseferry. Era uşor să iei un taxi iar Morgan se lăsă obosit pe bancheta îmbrăcată în piele. Era mai mult decât obosit. Mai fusese el obosit, dar fără acel sentiment de deprimare. Se simţea la fel ca în seara precedentă când părăsise casa lui

Andrew din Hampstead ducând cu el neplăcuta convingere că va continua să se simtă la fel până când va reuși să și-o scoată pe Holly din minte... dacă reușea !

În timpul zilei, mai era cum mai era. Munca lui era pretențioasă și existau întotdeauna alți oameni pe care îi vedea, cu care vorbea, distrăgându-i gândurile de la abisul pe care îl crease Holly. Știa că ea nu e de el ; înțelesese că orice relație între ei era de neimaginat ; dar când era singur nu putea să nu fie tulburat de imaginea ei care-i venea mereu în minte.

O dorea. Nu putea nega asta. Numai gândul la ea îl făcea să simtă o fierbințeală în tot corpul. Doamne, gândi el, era ca un puști îndrăgostit visând cu voluptate la prima întâlnire ! Era ridicol ! Doar nu dusese o viață de celibatar. De când se despărțise de Alison, fuseseră destule femei care se bucuraseră să-i satisfacă instinctele firești, dar asta era prima oară când se simțea așa. Își amintea cu greu ce simțise față de Alison când se căsătoriseră. Nu fusese o mare pasiune. Asta știa. Fuseseră împreună cu mai mult de un an înainte de a se logodi, iar căsătoria fusese următorul pas firesc. Oamenii se căsătoreau atunci. Nu trăiau împreună înainte, ca să vadă dacă se potriveau. De fapt se îndoia că fi-

nalul ar fi fost altfel dacă o făceau. Fisurile din relaţia lor au evoluat încet-încet, până i-au despărţit.

Se simţea vinovat. Cu toate că Alison fusese cea care îl determinase să o părăsească definitiv. Şi acum îşi mai amintea dezgustul pe care-l simţise în ziua aceea când se întorsese mai devreme, pe neaşteptate, dintr-o călătorie în străinătate şi o găsise cu un alt bărbat. Dar asta era tot ce simţise : dezgust. Nu durere, nici furie, nici gelozie, doar dezgust. Şi atunci realizase el că tot ce simţise vreodată pentru ea era deja mort, sufocat de continua presiune a pretenţiilor ei.

De aceea sentimentele lui faţă de Holly îl luaseră complet prin surprindere. Începuse să creadă că avea controlul destinului său, ceea ce justifica poate reproşul lui Alison că ar fi avut prea mult sânge rece. Nu fusese îngrijorat. Îi plăcuseră întotdeauna femeile, şi în general, îl plăceau şi ele. Îi plăcea sexul dar nu credea să fie mai mult decât atât. Dar ştia că acum e altceva şi ghearele sălbatice ale pasiunii lui oarbe îl sfâşiau.

Când taxiul îl lăsă în faţa blocului, Morgan era şi mai deprimat. În timp ce urca cu liftul la etajul opt, făcea în minte inventarul conţinutului dulapului cu bău-

turi şi, se decise puţin enervat, că dacă nu voia să se deplaseze până la un magazin din apropiere, va trebui să bea coniac în loc de whisky.

Spre uşurarea lui, nu era nimeni pe coridor, şi ajunse la uşa apartamentului său fără incidente. Dar, în timp ce băga cheia în broască, i se păru că aude zgomot de voci înăuntru şi ghici resemnat că vecina lui venise să verifice budinca. De fiecare dată ea dădea drumul la radio când era în apartament şi, poate, uitase să-l închidă când plecase dimineaţă. Morgan îşi dori ca aşa să se fi întâmplat. Nu prea se simţea în dispoziţia potrivită să se poarte civilizat şi politicos cu cineva.

Uşa dădea într-un hol pătrat, de unde puteai intra în dormitor şi în baia aferentă acestuia. O a treia uşă dădea în camera de zi, bucătăria fiind doar o prelungire a acesteia. Zgomotele din camera de zi se auzeau ; nu era radioul, erau nişte voci clare : ale fiilor lui, amestecate cu vocea unei femei.

Vocea femeii i se părea cunoscută, dar Morgan nu reuşi s-o identifice înainte de a deschide uşa camerei de zi. În străfundul minţii lui era ideea că ar putea fi Alison, care se infiltrase cumva în apartamentul

lui și de aceea, era furios. Dar realitatea era cu totul alta. Rămase încremenit în ușă, pradă unei imense emoții. Nu Alison era cea care ședea pe canapea bând ceai cu Jeff și Jon, ci Holly, care, dacă nu i-ar fi întrerupt Morgan, râdeau și păreau să se înțeleagă perfect în absența lui.

Pentru clipele de neliniște, de oboseală, de tristețe, pentru momentele când totul este mohorât și pare fără speranță, nimic mai potrivit decât înseninarea pe care o aduc romanele colecțiilor EL și EA și ROMANTIC, care fac să se nască în inimi încrederea în dragoste, în viață.

CAPITOLUL X

— Bună, tată !

— Salut, tată !

Cei doi băieţi vorbiră la unison, iar Holly se bucură de salutul lor simplu care îi dădea timp să-şi recapete calmul. Trăise într-o continuă tensiune încă de când vecina lui Morgan îi lăsase să intre în apartament şi, cu toate că aştepta venirea lui Morgan, nu fusese pregătită pentru tresărirea stomacului ei când el deschisese uşa şi o privise. Holly nu ştia ce simte el. Morgan era un expert în a-şi ascunde adevăratele sentimente şi ei îi trebuise ceva mai multă îndrăzneală ca să îl deranjeze acum. Dar trebuia să îl vadă. Şi, cum o vizită la servici ieşea din discuţie, nu avusese altă alternativă.

Morgan intră în cameră, îşi aruncă servieta pe un scaun şi îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. În lift îşi desfăcuse primul nasture de la cămaşă şi îşi slăbise

nodul de la cravată. Aspectul mai puțin impecabil îl făcea acum să pară cumva mai accesibil, dar expresia feței lui îi trăda încordarea, iar ea se gândi că i-ar place să-i maseze umerii ca să-l elibereze de tensiune.

— Credeam că voi doi nu trebuia să vă întoarceți până peste trei zile, spuse Morgan, ocupându-se întâi de fiii lui. Văzându-i împreună, Holly trăia o emoție nouă. Cu toate că băieții erau gemeni, totuși nu erau identici. Jeff, observase ea, era puțin mai scund. Era și puțin îndesat, iar ea ghici că semăna mai mult cu neamul lui Alison. Jon, în orice caz, părea să fie cu adevărat fiul tatălui său. Înalt și subțire, avea încă aerul inconfundabil de adolescent, care îi făcea încheieturile mâinilor să iasă cu mult în afara mânecilor cămășii și pantalonii să-i atârne pe coapsele înguste. Dar, cu siguranță că în trei, patru ani, reflectă Holly, trupul lui avea să fie la fel de musculos ca cel al lui Morgan. Avea deja aerul lui sigur și umorul lui dezinvolt ; tot ce-i lipsea era forța care emana prin toți porii tatălui său.

Jon fu cel care răspunse acum, explicând ce intervenise și ce îl ferise pe el, cu toate că atâția oameni se îmbolnăviseră.

— Marea era destul de agitată, adăugă el, aruncând o privire plină de simaptie fratelui său. Jeff a fost tare bolnav. Cred

că nu mai vrea să vadă vapor toată viaţa lui.

— Aşa e, confirmă Jeff plin de însufleţire, demonstrând astfel că şi el are simţul umorului. Doamne, eu aş fi vrut să mor în unele momente, aşa de rău îmi era. Blestematul ăla de vapor !

Morgan tresări puţin auzind cum se exprimă fiul lui, dar nu-l făcu să se simtă jenat comentând asta, iar Holly se simţi uşurată. Nu era important modul în care descriau călătoria ci faptul că veniseră să povestească totul, tatălui lor.

— Aţi trecut pe-acasă ? întrebă Morgan. Mama voastră ştie că v-aţi întors ?

— Nu, nu încă. Jon făcu o grimasă. Sincer, tată, am fost în Wimbledon, dar mama nu era acasă, aşa că ne-am lăsat bagajele în garaj şi am venit aici. Aşa am cunoscut-o pe Holly.

Holly se întreba ce gândea Morgan în acel moment. Expresia feţei lui era de nepătruns iar ea îşi dorea să aibă un răspuns mai credibil la întrebarea care, era sigură, avea să urmeze.

Dar înainte ca Morgan să poată spune ceva, Jeff continuă ceea ce spusese fratele său.

— Doar nu te superi că am venit la tine, tată ? exclamă el. Vecina ta, doamna Lati-

mer, cred, ne-a descuiat uşa. Jeff zâmbi. Era tare amuzant, zău. Stăteam toţi pe lângă uşa apartamentului când ea a venit după ce şi-a luat copiii de la şcoală. Pe noi ne-a recunoscut, sigur, dar pe Holly nu o cunoştea. Oricum, când Holly a aflat cine suntem, a trebuit să ne lămurească. Frumoasă surpriză, nu ?

— Hmm.

Morgan era prudent, iar Holly se întrebă ce părere are el despre sosirea ei. Desigur, dacă ar fi ştiut că gemenii puteau veni şi ei, n-ar fi venit, dar sunând la uşa lui Morgan, fusese obligată să spună cine este. Nu ştia că gemenii tocmai se întorseseră dintr-o călătorie pe mare. Aflase asta mai târziu, când se oferise să le facă un ceai.

Jeff fusese cel mai prietenos dintre ei, cu toate că avea o naivitate a lui. Era evident curios în legătură cu relaţia ei cu tatăl lui, şi cu toate că amândoi o făcuseră să râdă povestindu-i aventurile lor, ea îl suspecta pe Jeff că face asta ca să-şi atingă un scop.

— Holly ne-a povestit despre accident, spuse Jeff acum, iar Holly se crispă din cauza felului în care spusese asta. De fapt, spusese foarte puţin şi oricum, ca să găsească o scuză pentru prezenţa ei acolo.

Scuza era că venise să-l întrebe pe Morgan cum se simte, dar el nu știa asta.

— Adevărat ? spuse el acum, traversând camera spre dulăpiorul cu băuturi. Interceptând privirea necăjită a lui Holly, Jon interveni :

— Ne-a spus că ai căzut de pe cal, în timp ce erai cu ea, spuse el direct. Cum s-a întâmplat ? Nici măcar nu știam că te pricepi să călărești.

— Păi nici nu știu, răspunse Morgan sec, turnându-și o porție dublă de coniac. Din păcate, am petrecut mai multă vreme decât anticipasem, pe insula aceea.

— Din păcate ! repetă Jeff, privind-o pe Holly. Eu n-aș fi descris așa situația.

Morgan ridică din umeri.

— Nu, ei bine, sunt sigur că ți-ar fi plăcut, recunoscu el. Ai fi făcut schi nautic după pofta inimii și cred că sunt condiții excelente și pentru scufundări.

— N-ai făcut scufundări, tată ? întrebă Jon însuflețit. Te pricepeai destul de bine la asta când am fost împreună în Maurizius acum câțiva ani.

— Mă tem că acum sunt puțin cam bătrân pentru sportul ăsta, replică Morgan întristat, iar Holly ghici că de fapt ei îi fuseseră adresate ultimele lui cuvinte. Am

ieşit doar puţin cu barca. Asta mi se potriveşte mai bine decât alte cazne fizice.

— Chiar şi aşa... Jeff părea hotărât să provoace mânia tatălui său. Pariez că Holly ţi-ar fi putut arăta cele mai bune locuri pentru scufundări. N-a locuit ea acolo timp de doi ani ? Doamne, pariez că ea e as, în orice fel de sport pe apă.

— Da. Morgan îşi înclină capul. Ei bine, e mai apropiată de vârsta voastră, decât de a mea, Jeff, spuse el rece. Acum, hai să vedem ce facem cu cina.

În timp ce Holly resimţi crunt impactul respingerii categorice a lui Morgan, Jon se ridică în picioare.

— Nu cred că ar fi bine să rămânem la cină, tată, declară el ferm, ignorând oftatul de protest al fratelui său. N-am văzut-o încă pe mama şi cred că e cazul să mergem să-i spunem că ne-am întors. Putem trece pe aici mâine, să-ţi povestim despre călătorie. Dacă eşti aici, desigur.

— Voi fi aici, Jon, răspunse Morgan repede, dar Jeff era greu de convins.

— Există telefoane, îi spuse el fratelui său pe un ton agresiv. De ce să nu luăm cina cu tata ? Mama probabil că tot n-a venit acasă.

Jon îi aruncă o privire grăitoare, iar Jeff ridică cu regret din umeri.

— Bine, bine, bolborosi el. Îmi dau seama când nu sunt dorit. Mă gândeam numai că tatei i-ar place să stea cu noi după ce am fost plecați două săptămâni.

— Ar fi mai bine să plec și eu, murmură Holly nefericită, ridicându-se în picioare. Eu... am venit... numai să văd... cum te simți, domnule Morgan...

— Nu pleca din cauza noastră, o întrerupse Jon. Noi chiar trebuie să plecăm. Nu te lua după ce spune gloaba asta fără tact !

Își scuză fratele în picioare și în agitația făcută de plecarea lor, Holly nu avu posibilitatea să-și ia și ea rămas bun.

— Sper să ne mai vedem, spuse Jon când ajunse la ușă, în timp ce Jeff afișa un aer ironic. Curând, adăugă el în timp ce îl împingea afară. Morgan îi urmă în hol, lăsând-o singură pe Holly.

Rămasă singură, Holly dădu să se așeze la loc, dar apoi se răzgândi și rămase în picioare. Fusese nervoasă când venise, dar nici pe jumătate la fel de nervoasă ca acum. Își băgă mâinile în buzunarele jachetei ca să le mascheze tremuratul.

Fusta de la costum i se păru deodată absurd de scurtă, pentru că se termina exact deasupra genunchilor, expunându-i picioarele lungi și frumoase. Dar era cel mai căl-

duros costum pe care îl avea, cumpărat într-una din rarele călătorii la St. Thomas ; fusese făcut la New York şi avea deci un stil inconfundabil. Dorise să arate bine, să pară matură ; dar Morgan reuşise, cu ajutorul lui Jeff, să accentueze din nou diferenţa de vârstă dintre ei.

Ca să-şi umple timpul, încercă să acorde atenţie interiorului, dar avusese suficientă vreme să studieze camera de zi. Era destul de frumoasă, cu pereţii crem, acoperiţi cu afişe la modă şi cu canapelele care stăteau faţă în faţă, separate de o carpetă mare şi albă. Spaţiul de locuit era despărţit printr-un paravan de lemn de micuţa bucătărie de serviciu. Budinca ce fusese pe punctul de a se arde când Holly sosise acolo, se afla acum pe aragaz, răspândind un slab dar plăcut miros de carne gătită. Holly înţelese că doamna Latimer folosea cheia pe care o avea şi în alte scopuri decât acela de a lăsa musafirii neaşteptaţi să intre şi acum se întrebă cu o strângere de inimă dacă exista şi un domn Latimer.

Cealaltă uşă se deschise în acel moment şi Holly se încordă. Decise, cu întârziere însă, că ar fi trebuit să stea jos, dar acum era prea târziu ca să mai schimbe ceva. O femeie mai sofisticată ca Alison, de exemplu, şi-ar fi scos jacheta şi s-ar fi făcut co-

modă, dar Holly nu era așa versată. Se afla aici și era nervoasă ; asta era tot ce putea face. Nu-și putea imagina cum avea să dea ochii cu Morgan.

În acea clipă Morgan intră în cameră. Chipul lui întunecat nu părea să fie prea binevoitor. În schimb, se îndreptă direct spre locul unde lăsase sticla de coniac și își turnă o porție generoasă înainte de a o privi din nou.

— Înțeleg că doamna Percy ți-a transmis totuși mesajul meu, remarcă el sumbru iar Holly clipi repede.

— Mesajul tău ?

— Ți-am telefonat, spuse Morgan luând o înghițitură din coniacul din pahar. Trebuia să am mai multă minte !

Holly își umezi buzele uscate.

— N-am... primit nici un mesaj, bolborosi ea nesigură, iar expresia lui Morgan se întunecă.

— Atunci ce naiba cauți aici ? se răsti el la ea, privind-o cu ochii plini de răceală. Pentru numele lui Dumnezeu, credeam că eu sunt vinovat pentru vizita asta smintită ! Vrei să spui că ai venit aici fără nici un motiv ?

— Nu. Holly tresări. Adică... aveam... am un motiv. Ea își scoase mâinile din buzunare și le propti în șolduri.

— Sper că nu rahatul ăla cum că ai venit să mă întrebi de sănătate ! urlă Morgan furios. Asta nu cred !

— Nu... nu-i ăsta motivul, exclamă Holly repede. Dar a trebuit să le spun ceva băieţilor tăi, şi...

— Oh, Doamne ! Gemenii ! bolborosi Morgan, fără să se mai explice. Îţi dai seama că îi vor povesti tot lui Alison, nu-i aşa ? Iar ea, desigur, va găsi şi o soluţie să-i strecoare asta tatălui tău, şi atunci voi avea de plătit o avere !

— De ce ?

— De ce ? Morgan mai luă o gură de coniac. Glumeşti, desigur ! Poţi să-ţi imaginezi cum ar reacţiona tatăl tău dacă ar afla că ai fost aici ? Puteam s-o mai cotesc, dacă doamna Percy ţi-ar fi spus că te-am sunat. Dar dacă nu ţi-a spus...

— N-am fost acasă, spuse Holly simplu. Am... am plecat de acasă azi de dimineaţă şi intenţionam să te sun la servici. Dar m-am răzgândit. Mi-am petrecut aproape toată ziua la Muzeul Marii Britanii. Am venit aici când am crezut eu că am să te găsesc acasă.

Morgan clătină din cap.

— Ei bine, cred că ar fi mai potrivit să pleci chiar acum. Cum ai ajuns aici ? Cu taxiul ? Dacă îţi chem chiar acum un

taxi, s-ar putea să ajungi acasă înainte ca Alison să poată comunica ceva.

— Nu, insistă Holly. Şi nu chema nici un taxi, pentru că nu cu un taxi am ajuns aici. Vechea mea maşină era în garaj şi am venit cu ea. Am parcat-o în Queen's Gardens.

Morgan îşi termină coniacul şi puse paharul jos.

— Atunci te sfătuiesc să te duci să o iei de acolo imediat, îi ordonă el aspru. Poţi să spui că te-ai încurcat, că a fost aglomeraţie pe şosea. Tatăl tău s-ar putea să nu fi ajuns încă acasă. Era încă la birou când am plecat eu.

— Nu.

Morgan sufla greu.

— Ba da.

Holly era intimidată, dar rezistă îndemnului.

— Nu vrei să afli de ce am venit ? protestă ea disperată. Morgan, te rog ! Măcar spune-mi de ce mi-ai telefonat. Trebuie să fi avut tu un motiv.

— Asta mai poate să aştepte, spuse Morgan scurt, arătându-i uşa. Haide, Holly, am avut o zi grea. Te sun peste câteva zile. Îţi promit.

Holly clătină din cap.

— Chiar mă urăşti, nu ? exclamă ea, realizând că ratase probabil orice şansă de a se înţelege cu el.

Morgan oftă obosit.

— Nu, spuse el scurt. Nu, nu te urăsc, Holly. Cred numai că ai făcut rău venind aici. Orice ai avea să-mi spui, poate fi spus şi la birou. Sau altădată, când îţi telefonez, aşa cum am făcut azi.

— Dar eu nu ştiam că ai de gând să-mi telefonezi, nu-i aşa ? protestă ea, făcând involuntar câţiva paşi spre el, ca să-şi sublinieze punctul de vedere. După... după tot ce mi-ai spus aseară, nu puteam să cred că ai să mă cauţi.

Morgan strânse din dinţi.

— După tot ce ţi-am spus aseară, trebuia să ai mai multă minte şi să nu vii aici, replică el răutăcios.

Holly se crispă.

— De ce ? Adică, în afara faptului că i-am întâlnit, fără să vreau, pe Jon şi Jeff, ce altceva rău am mai făcut ?

— Holly, o fată de vârsta ta nu vizitează de obicei un bărbat de vârsta mea, în apartamentul lui...

— Oh, vârsta ! Numai la asta te gândeşti ! spuse ea nervoasă. De ce aduci mereu vorba despre vârsta mea ? Nu sunt un copil ! Sunt matură ! Suntem doi oa-

meni mari, doi adulţi... şi nu văd nici un motiv pentru care n-am putea discuta civilizat...

— Nu vezi ? ! Holly se sperie de agresivitatea din ochii lui.

— Nu, spuse ea după o clipă, sperând încă să se poată înţelege cu el. Morgan... Ea făcu şi ultimii paşi care o mai despărţeau de chipul lui de piatră. Morgan, nu vrei să-mi spui măcar dacă ceea ce... ceea ce mi-a spus Alison... era adevărat ? Nu se poate să vrei să pleci de la firma Forsyth. Eu... ei bine, tata nu te-ar lăsa.

— Tatăl tău nu m-ar putea opri, răspunse Morgan.

— Dar de ce ? De ce ?

— Nu ştii ? întrebă el înfierbântat, dar când o văzu clătinând din cap, mânia păru să-i dispară. Atunci ar trebui să afli, răspunse el cu greu, mângâindu-i obrazul cu degete blânde. Vânătaia începuse să treacă, umflătura se retrăsese, iar machiajul atent reuşea să mascheze perfect, totul. Dar locul era incredibil de sensibil, mai ales pentru că mâna lui Morgan îl atingea acum. Din cauza ta, adăugă el în cele din urmă, lăsându-şi mâna să cadă. Acum ai de gând să pleci ?

Holly îşi ţinuse respiraţia, iar acum trase de câteva ori aer în piept.

— Adică... vrei să spui că...

— Vreau să spun că relaţia noastră nu e normală ; pentru nici unul dintre noi, murmură el aspru. N-a fost normală nici pe insulă şi cu siguranţă că nu e normală nici aici ! Acum du-te acasă, bine ? Tatăl tău se întreabă, probabil, unde eşti.

Holly îi ignoră cuvintele, privindu-l ca şi când l-ar fi văzut prima oară, iar Morgan deveni nerăbdător. Cu un gest care-i exprima dezamăgirea, renunţă la încercarea de a se înţelege cu ea şi se îndreptă spre sticla de coniac, sperând ca măcar alcoolul să-l liniştească.

Holly îşi reveni brusc şi, fără să se gândească dacă ceea ce avea de gând să facă era înţelept, se duse după el, îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi rezemă faţa de spatele lui.

— Holly, pentru numele lui Dumnezeu !

Mânia lui, care parcă adormise în timpul în care reuşise să se controleze, izbucni cu violenţă. Mâinile lui se opriră pe ale ei şi le îndepărtară de el în timp ce el se întorcea cu faţa la ea. Ochii îi fulgerau periculos, iar chipul viril îi era plin de emoţie, dar nu cu tandreţea şi ardoarea la care se aş-

teptase ea. Era o pasiune goală, crudă şi oarbă iar inima ei începu să bată mai repede la gândul că îl împinsese prea departe.

Ceva din sentimentele ei trebuie să i se fi reflectat pe faţă pentru că, incapabil să rămână furios pe ea, Morgan slăbi strânsoarea mâinilor lui puternice pe oasele ei subţiri. Apoi, cu un gest aproape blând. duse mâinile ei spre buze, şi le arse cu dezmierdarea fierbinte a limbii lui.

— Morgan... şopti ea, abia îndrăznind să-i pronunţe numele. El o privi imediat.

Era o apreciere devastatoare, un asalt dezlănţuit asupra simţurilor ei, şi tot trupul îi era sufocat de căldură când el o trase spre el. Apoi, în timp ce mâinile lui îi alunecau pe umeri, dezbrăcându-i jacheta şi lăsând-o să cadă pe podea, el îşi puse gura pe gâtul ei unde i se simţea pulsul accelerat.

Ea tremura, şi mâinile lui Morgan o înlănţuiră. Cu infinită pricepere, el îi mulă trupul tremurător pe trupul lui puternic şi apoi plimbându-şi buzele pe gâtul ei, ajunse să descopere şi dulceaţa gurii ei.

Buzele lui Holly se deschiseră instinctiv sub presiunea buzelor lui. Ea îşi dorise cu disperare ca el să o sărute, iar limba lui fierbinte şi nerăbdătoare era un oaspete bi-

nevenit. Mâinile ei care se aşezaseră mai înainte pe talia lui urcară acum pe sub sacou spre gât, iar degetele ei pătrunseră pe sub gulerul cămăşii lui.

Sărutul deveni mai pasionat şi orice speranţă a lui Morgan că sărutând-o ar putea să facă să dispară dorinţa lui sfâşietoare, se împrăştie repede. Dimpotrivă, când îi simţi degetele insinuante desprinzându-i sacoul de pe umeri, el o ajută. Blândeţea atingerii lui îl aducea însă spre o dorinţă arzătoare de a o poseda.

Lui Holly i se învârtea capul, dar deveni neliniştită şi nerăbdătoare atunci când el îşi întoarse gura spre obrajii ei moi şi spre curba delicată a bărbiei. Îşi înfipse degetele în părul de pe ceafa lui şi îi întoarse din nou gura spre gura ei, folosindu-şi acum şi ea limba ca să-i facă plăcere. El gemu de protest şi de dorinţă.

Ca şi când l-ar fi părăsit puterile, el se prăbuşi pe canapeaua din spatele lui şi o trase şi pe Holly peste el. Puterea dorinţei ei de a-i plăcea îl făcu să se întindă pe spate şi în timp ce coapsele ei se uniră cu ale lui, ea îi simţi muşchii dintre picioare încordându-se.

— Ah, Holly, murmură el, cu mâinile pe fesele ei şi presând-o peste bărbăţia lui.

Apoi, ridicându-i fusta până sus, o întoarse pe spate şi îi acoperi trupul subţire cu corpul lui puternic.

Pentru o clipă numai, când el îi privi faţa îmbujorată, Holly înţelese că el regreta şi avea remuşcări. Mâinile lui încremeniră, iar ea îi simţi trupul încordându-se. Dar degetele ei frenetice îi desfăcură cravata şi îi descheiară nasturii de la cămaşă, iar când gura ei o acoperi pe a lui, el nu mai avu puterea să se dezlipească de ea.

Cu un geamăt de om înfrânt, el o lăsă să-l tragă iar peste ea, iar coapsele lui le striviră acum pe ale ei aproape cu violenţă. Limba lui zbătându-se în gura ei o aduse într-o stare în care nu mai putea să ştie ce e bine şi ce e rău. Picioarele ei, subţiri şi tremurătoare din cauza emoţiei pe care el i-o trezea, se depărtară aproape fără ca ea să-şi dea seama. Holly se enervă pe barierele care îi mai separau. Voia să-i poată atinge şi restul trupului la fel cum îi atingea pieptul musculos. Îşi dorea să se lipească mai mult de el şi se întoarse neobosită când el dădu semne că se luptă să-şi recapete controlul.

— Te doresc, şopti ea gâfâind, cu toate că de fapt nu îi era foarte clară în minte invitaţia pe care i-o făcea. În orice caz, ştia

că niciodată nu mai simţise aşa ceva, iar instinctul îi spuse că ceea ce făcea, era bine. Nu conta dacă urma s-o doară ; ani de zile crezuse că nu era genul de fată care putea găsi cu adevărat plăcere în sex şi că de aceea ea era încă virgină, spre deosebire de toate prietenele ei. Dar pentru prima oară în viaţa ei îşi dorea ca această deosebire să dispară şi voia din tot sufletul să-i demonstreze lui Morgan că nu mai era un copil.

— Nu ştii ce doreşti, gemu Morgan aspru şi ca şi când vorbele ei l-ar fi făcut să-şi revină puţin, se ridică în mâini, aşa încât doar coapsele lor să se mai atingă.

— Ştiu, ştiu, protestă ea cu patimă şi cu o senzualitate pe care nu şi-o cunoştea şi îşi îndreptă mâinile spre nasturele de sus al cămăşii ei. Trase de el şi îşi expuse privirii lui chinuite, sânii plini şi albi. Umflaţi şi ascuţiţi, abia erau acoperiţi de sutienul de dantelă pe care-l purtau. Cu degete tremurătoare, ea îşi desfăcu şi sutienul şi sfârcurile ei tari şi roz îi atinseră lui Morgan pieptul.

— Doamne, Holly ! murmură el incapabil să mai privească în altă parte. Acum mult mai încrezătoare, ea îi desfăcu cureaua de la pantaloni după care mâinile se îndreptară spre fermoar. Dar când era gata

să tragă de el, degetele lui le acoperiră pe ale ei împingându-le mai tare. El se îndepărtă puţin de ea.

— Nu mă doreşti ? şopti ea, acum puţin speriată, iar Morgan îşi lăsă capul pe spate.

— Ba da, te doresc, spuse el violent, cu ochii la chipul ei neliniştit. Atâta vreme cât ştii ce faci.

Holly îşi umezi buzele.

— De ce n-aş şti ? se împotrivi ea. Eu... tu nu eşti primul bărbat cu care fac dragoste.

Un spasm de emoţie i se întipări lui Morgan pe chip : uşurare, mânie, dezgust, Holly nu putea distinge exact. Dar sub degetele ei simţea că trupul lui tânjea să se destindă. Acum mai insistentă, ea trase fermoarul de metal.

El gemu când bărbaţia lui atinse mâinile ei. Nu se mai putea gândi acum la morală şi dacă era normală atracţia lor. Cu multă dexteritate, Morgan îşi scoase cămaşa şi pantalonii şi în timp ce degetele ei alergau posesive pe umerii lui musculoşi, el îi trase fusta de pe şolduri. Atingerea senzuală a buzelor lui pe buricul ei în timp ce îi îndepărta picioarele era extrem de tulburătoare dar ea încercă să nu se alarmeze prea

tare când el începu să-i urmărească linia coapsei cu limba. Holly simţi cum, sub sărutările lui pe partea interioară a pulpelor ei, un val de căldură îi umezeşte pielea. Ea se cutremură puţin când degetele lui o atinseră ca să-i guste dulceaţa.

Oricum, senzaţiile pe care el i le trezea, dispersară orice altceva în afară de dorinţa acută de a-l simţi în ea. Mărimea bărbăţiei lui o speria puţin dar teama nu avansa pentru că o împiedica gura lui care o devora pe a ei, combinată cu atingerea părului de pe trupul lui care îi gâdila pielea. Umezeala pe care ea o simţise mai devreme, părea să fie ceva normal, decise ea, pentru că Morgan începuse să-i acopere, şi mai nerăbdător, gâtul şi faţa cu sărutări. Dinţii lui apucară întâi unul din sfârcurile umflate, apoi pe celălalt şi atunci coapsele ei se ridicară inconştient spre el.

Căldura cărnii lui căutând căldura din ea era ca o flacără care dorea s-o cuprindă. Dar era şi tare, şi insistentă, iar ea îşi simţi muşchii încordându-se tocmai când voia să se relaxeze. Morgan se încordă şi el iar mâinile ei care erau aşezate pe coapsele lui simţiră zvâcnirea bruscă a muşchilor lui. Dar el nu se retrase. Cu toate că ea intră în panică crezând că el i-a ghicit secretul,

următoarea lui acţiune îi arătă că se înşelase. Cu nu gâfâit satisfăcut el pătrunse în ea, iar ea scoase un ţipăt scurt.

Dacă l-ar fi lăsat pe Morgan să-i posede în continuare gura, el n-ar fi putut ghici niciodată ce se întâmplase... sau cel puţin, aşa credea ea. Dar în acel moment el îi străpunse himenul şi ţipătul ei se opri în gât. Se îndepărtă brusc de el. Ea nu mai putea spera acum că nu se trădase.

— Ai trebui să te bat, ştii ? murmură el, îngropându-şi faţa în curba gâtului ei şi gâfâind încă. M-ai minţit. Nu ţi-ai dat seama că te va durea ?

Acum că ce era mai greu trecuse, Holly nu voia ca el să vorbească.

— Nu m-a durut, protestă ea, aruncându-şi braţele după gâtul lui. Şi e bine, nu-i aşa ? Nu-ţi pare rău că suntem împreună, nu ?

— Rău ? gemu Morgan violent, ridicându-şi capul aşa încât ea să-i poată vedea faţa. Cred că eşti nebună, atâta tot.

— Te iubesc, şopti ea, sărutându-i conturul buzelor. Am vrut să-ţi fac plăcere. Şi-am reuşit... nu ?

— Să-mi faci plăcere ? repetă el, cu respiraţia tăiată, Oh, Doamne, Holly, îmi faci plăcere ! recunoscu el aproape sălba-

tic şi apoi, fără a se putea abţine, începu să se mişte.

Holly intră în panică, sigură că până la urmă, el tot voia s-o părăsească. Atunci îşi încolăci picioarele în jurul lui făcându-l să intre şi mai adânc între coapsele ei mătăsoase.

— Holly, nu mă face să fac asta, murmură el, băgându-şi şi mai adânc limba în gura ei. Dar nu mai avea putere să se opună. Holly începu să savureze trupul lui senzual şi un foc ciudat şi puternic îi împrăştie durerea. Tocmai când începea să creadă că se înşelase, Morgan emise un ţipăt chinuit şi se prăbuşi peste ea. Dezamăgită şi zăpăcită, Holly simţi un lichid cald între picioare şi apoi o detensionare când Morgan se rostogoli lângă ea, rămânând culcat pe spate.

Deci, gândi ea tristă, avusese totuşi dreptate. Era rece, sterilă, frigidă — toate epitetele pe care i le dăduseră tinerii cu care fusese prietenă. De aceea nu fusese tentată să facă dragoste cu nici unul dintre ei. De aceea îi venise atât de uşor să le respingă avansurile neobosite.

Totuşi, cu Morgan fusese altfel. Încă de la început îşi dorise ca el s-o sărute, să facă dragoste cu ea. Ea primise cu plăcere apro-

pierea trupului său viril şi sărutul posesiv al buzelor lui. Reuşise chiar până la urmă să-l convingă că e femeie, numai ca să stea lipită de el. Iar acum, dovedise că nici bărbatului pe care îl iubea nu-i putea răspunde. Nu era decât o scoică fără miez ; o carapace goală, incapabilă să fac altceva decât promisiuni iluzorii.

Suspinând înfundat, îşi întoarse capul şi-l privi. Aceasta ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viaţa ei, gândi ea, şi de fapt era cea mai mizerabilă. Doamne — îl iubea ! Nu exista nici un dubiu. Chiar privindu-l numai, cum stătea culcat, cu trupul musculos expus fără ruşine în toată frumuseţea lui, îşi dorea să-l atingă. Iar asta era în totală contradicţie cu incapacitatea ei de a răspunde. Faptul că fuseseră atât de apropiaţi fizic, dacă nu şi spiritual, ca orice bărbat şi femeie, era un gând chinuitor, iar Holly se întrebă acum disperată, dacă nu se aşteptase la prea mult.

Morgan se mişcă în acel moment şi întoarse capul întâlnind privirea speriată a lui Holly înainte ca ea să poată evita asta. Nu voia ca el să se uite la ea. Nu voia să-şi amintească iar cât de lipsită de reacţie fusese. Dar ochii lui gri o forţară să nu plece privirea chiar dacă ea întinse mâinile ca să-şi acopere trupul.

Morgan oftă şi, preîntâmpinând încercarea de a aluneca de pe canapea ca să plece de lângă el, se întoarse pe o parte şi îşi puse buzele calde pe umărul ei.

— Îmi pare rău, spuse el repede, ceea ce o făcu să se încrunte mai tare.

— Ţie... ţie îţi pare rău ?

Ea nu înţelegea nimic. Cu infinită tandreţe, Morgan îi îndepărtă mâinile de pe sâni şi îi atinse cu limba sfârcurile încă umflate.

— Da, îmi pare rău, spuse el mângâindu-i în continuare sânii cu dulce insistenţă. Ştiu că ar fi trebuit să fiu mai blând, dar te doream prea mult. Şi tu nu m-ai ajutat deloc, răspunzându-mi aşa.

Holly începu să tremure.

— Nu înţeleg...

— Ştiu. Iar eu nu-ţi explic prea bine. Hai să spunem numai, că m-ai făcut să-mi pierd capul. Nu-mi amintesc să mi se mai fi întâmplat asta până acum. Asta demonstrează ce-mi faci.

Holly clătină din cap.

— A fost vina mea.

— Ce-a fost vina ta ? Morgan îşi ridică capul.

— Tu... adică... lipsa mea de răspuns. Holly se înroşi toată. Eu sunt de vină. Eu...

eu nu sunt genul de fată care... care găsește plăcere... plăcere... în...

— Ce tot spui ?

— A face dragoste, adăugă ea ferm. Sunt rece ; frigidă...

— Pe naiba, spuse Morgan sălbatic, întrerupând-o supărat. Ce Dumnezeu vrei să spui ? Tocmai am stricat cea mai perfectă relație cu o femeie, pe care am avut-o vreodată, și tu faci o pledoarie smintită despre defectele tale !

— Este adevărat.

— Nu-i adevărat, replică el furios, trăgându-se mai aproape așa încât Holly să-i poată simți trupul lipit de al ei. Îi prinse mâna și i-o duse între picioarele lui, lăsând-o să-i simtă bărbăția în toată mărimea ei. Asta, spuse el, e ceea ce-mi faci tu mie. N-am intenționat niciodată să-mi maschez păcatele dar asta era ceva ce trebuia să fac. Nu ești frigidă, dragostea mea, ci tocmai din contră. Și acum, ca să fie totul clar, am să ți-o demonstrez.

— Dar n-ai...

— Acum câteva minute ? Ba da, spuse Morgan amuzat. Dar te doresc din nou. Asta arată cât de rece ești ! Numai că de data asta va fi altfel. Îți promit.

Pentru clipele de bucurie
şi pentru zilele de vacanţă
pe malul mării, la munte,
în călătorii, nimic mai potrivit
decât încântarea, farmecul pasionantelor
întâmplări din romanele colecţiilor
EL şi EA şi ROMANTIC

CAPITOLUL XI

Şi chiar a fost altfel. Cu infinită tandreţe şi pricepere, Morgan îşi folosi gura şi limba ca să-i readucă la viaţă simţurile răvăşite. De data aceasta, când el pătrunse printre muşchii ei fini care se deschideau pentru el, ea nu mai simţi nici o durere ci numai o satisfacţie intensă.

Dar asta nu era nimic pe lângă ceea ce urmă. Cu capul pe spate şi picioarele încolăcite în jurul lui, ea simţi cum respiraţia i se accelerează când Morgan se împinse în ea. El se mişcă într-un ritm din ce în ce mai rapid, iar ea se trezi răspunzându-i la fel.

Nu mai putea continua, gândi ea incoerent, în timp ce el o purta pe culmi nebănuite, dar incredibilul se întâmplă. Atunci, tocmai când simţea că trupul ei nu poate primi mai multă plăcere se trezi anuncată în spaţiu, într-un vârtej de extaz, care era aproape de spirit dar şi de fizic. Începu să

gâfâie ușor, căutând aer și numai când se întoarse pe pământ realiză că avea unghiile înfipte în umerii lui Morgan, care trecuse prin aceleași senzații fantastice numai câteva secunde după ea. Ea simțise când el atinsese punctul culminant ; atunci când îl simțise descărcându-se în ea, trăi un nebănuit sentiment de tandrețe pentru frumusețea pe care el i-o arătase.

Holly se mișcă puțin, dar numai ca să fie mai aproape de el, după care îi șopti cu capul înfundat în pielea lui transpirată

— N-am știut.

Mângâindu-l tandră pe umeri, degetele ei se pătară de sânge și atunci i se tăie respirația.

— Te-am rănit, exclamă ea speriată de ce făcuse. Ochii lui Morgan licăriră puțin ironici.

— Am să supraviețuiesc, spuse el și apoi, realizând cât de strâns era încolăcit încă trupul ei, se împinse în mâini și se ridică trecându-și degetele prin părul ciufulit.

El rămase surd la protestul ei spontan iar când vorbi, cuvintele lui erau reci și lipsite de pasiune.

— Cred că am distrus legenda despre frigiditatea ta, remarcă el trăgându-și pantalonii pe care îi dezbrăcase mai devreme. Vreau să beau ceva acum. Nu mi se în-

tâmplă în fiecare zi să pot fi acuzat că am sedus o virgină.

Holly făcu un gest de negare şi se ridică puţin.

— Nu m-ai sedus tu, protestă ea, aducându-şi genunchii la gură şi încercuindu-i cu braţele. Eu... eu te-am sedus pe tine. Sau cel puţin... am încercat.

Morgan făcu o grimasă.

— Cine o să creadă asta ? întrebă el, trăgându-şi fermoarul. Tatăl tău, sigur nu. Chipul lui se întunecă neplăcut. E-n regulă, Holly, ai reuşit. Acum ce vrei tu de la mine ? Să te răzbuni, sau... o aventură ?

Holly tremura.

— Nu vorbi aşa !

— De ce nu ? Morgan era amar. Nu prea am ce face ca să te opresc, nu ?

Holly icni.

— Ai putea să-mi spui că mă iubeşti, declară ea tremurând. Te iubesc. Cred că te-am iubit întotdeauna.

Morgan blestemă printre dinţi.

— Nu ştii despre ce vorbeşti !

— Ba ştiu ! Realizând brusc în ce situaţie se află, se îmbrăcă repede cu cămaşa şi cu fusta. Nu-şi mai puse şi sutienul. Se gândea numai să-şi acopere trupul gol cât

mai repde posibil. Apoi se ridică și ea în picioare și îl înfruntă cu curaj.

— Te iubesc, Morgan, repetă ea răgușită. Și... și dacă vrei într-adevăr să pleci de la firma Forsyth din cauza mea, atunci n-ai de ce s-o faci. Oh... știu că tata fiind încurcat cu Alison...

— Știai asta ?

— ...îți este greu acum, continuă ea ignorând întreruperea lui. Dar chiar este asta o problemă ?

— Holly!..

— Nu, ascultă-mă ! Eu... eu îmi dau seama că după căsnicia ta nereușită, s-ar putea să nu fii dispus să te implici iar...

— Holly, încetează. Morgan se crispă și își trecu repede o mână prin păr. Relația mea cu Alison n-are nici o legătură cu felul în care mă simt față de noi doi.

— Nu ?

— Nu !

Holly își umezi buzele.

— Chiar nu pleci de la firmă din cauza ei ?

— Dar cine ți-a dat ideea asta ? Tatăl tău ?

— Nu.

— Atunci cine ?

— Poate că mi-a venit mie ideea.

— Chiar așa ?

Holly lăsă capul în jos.

— Alison a spus așa, murmură ea, și tresări când degetele lui Morgan îi încleștară brațul.

— Când ?

— Aseară.

— Când aseară ?

— În bibliotecă. După cină. Strânsoarea lui o durea cumplit, dar ea nu protestă. În timp ce tu și tata erați încă la masă.

— Dumnezeule ! Gura lui Morgan se crispă. Deci de asta ai dispărut imediat după aceea. Ești sigură că n-ai crezut-o ?

— La început, nu. Holly își umezi buzele uscate. Acum nu mai sunt așa sigură.

Morgan gemu.

— Holly, știi la fel de bine ca mine că dacă rămân în Anglia... asta... va continua.

Holly tremura.

— Va continua ?

Nerăbdarea din ochii ei era evidentă. Morgan îi dădu drumul.

— Holly, tu ai douăzeci de ani...

— Aproape douăzeci și unu !

— ...și ar trebui să cauți pe cineva apropiat de vârsta ta..

— Dacă mai spui o dată cuvântul vârstă, țip ! interveni ea furioasă, iar el clătină din cap.

— E adevărat, Holly.

— Nu mă interesează nimeni de vârsta mea, replică ea hotărâtă. Apoi, cu multă îndrăzneală, adăugă : Dar pe tine ?

— Ce vreau eu nu intră în discuţie.

— De ce nu ? Prinzând curaj, Holly parcurse distanţa dintre ei. El o opri punându-i mâinile pe umeri şi ţinând-o la distanţă de un braţ. Nu-l mai poţi folosi drept scuză pe tatăl meu.

— Nu ?

— Nu. Holly ezită. Adică... dacă eşti pregătit să-ţi schimbi locul de muncă pentru a pleca de lângă mine, de ce nu ţi-l schimbi ca să scapi de el ?

Morgan se strâmbă.

— Ţi se pare foarte simplu, nu-i aşa ?

— Este simplu.

— Şi dacă tatăl tău se adresează justiţiei, sau face ceva de genul ăsta ?

— Nu poate face aşa ceva. Poate ? Holly era zăpăcită dar deodată exclamă Nu mă chinui ! Morgan, te rog ! Ţii la mine puţin, nu-i aşa ?

— Puţin, recunoscu el aspru. Dar e vorba de altceva.

— Ce altceva ?

Morgan făcu o pauză.

— Tatăl tău. Am avut o discuţie azi de dimineaţă. Despre tine, printre altele.

— Și ? întrebă ea speriată.

— Și... s-a oferit să te lase să te întorci pe insulă, dacă vrei. Fără nici un fel de condiții.

Holly îl ascultă în tăcere după care spuse încetișor :

— Din cauza lui Alison, presupun. Vrea să se însoare cu ea ?

— Să se însoare, nu. Să se asocieze, da.

— Adică... vrei să spui...

— Mă îndoiesc că tatăl tău știe ce înseamnă asta acum, spuse Morgan rece. Și cunoscând-o pe Alison, îndrăznesc să spun că va avea și ea ceva de spus în problema asta. El trase aer în piept. Te supără ?

Holly ridică din umeri.

— El te-a pus să-mi spui toate astea ?

Ea înțelesese perfect, iar Morgan oftă.

— El s-a gândit că ar fi mai bine să-ți spun eu. Fiindcă eu te-am adus în Anglia.

— Știi că asta nu-i adevărat. Holly clătină din cap. Pur și simplu n-a avut curajul să-mi spună el. Îl privi obosită. Probabil v-ar rezolva problemele la amândoi, nu ? A tatălui meu cu Alison și a ta cu mine !

Morgan rămase tăcut multă vreme, iar Holly decise că probabil nu avea de gând să mai răspundă. Sigur, se gândi ea cu amă-

răciune, asta i-ar servi foarte bine planurile. Nu numai că ea n-ar mai fi în preajmă ca să-l distragă, dar n-ar mai avea nici un motiv ca să plece de la firma Forsyth.

I se puse un nod în gât. Se întoarse și se uită dezorientată în jurul ei, căutându-și pantofii și jacheta ca să poată pleca. Își îndesă lenjeria de corp în buzunar și în timp ce se învârtea pe lângă canapea căutându-și al doilea pantof, Morgan se apropie de ea și o luă în brațe.

— Bine, bine, gemu el, lipindu-i trupul de al său și îngropându-și fața în părul ei parfumat. Orice voi decide să facem, vom face împreună. Nu pot să te las să pleci. Poate e o nebunie, dar te iubesc !

Holly oftă.

— Vorbești serios ? șopti ea cu respirația tăiată și acoperindu-i mâinile cu ale ei. Degetele lor se împletiră.

— Da, întări el, desenând cercuțe cu limba pe carnea ei tremurătoare și apoi sărutând-o pe gură.

Sunetul soneriei de la ușă îi enervă pe amândoi, iar pentru câteva momente, Morgan îl ignoră. Dar apoi, îndepărtând-o plin de regret pe Holly, făcu un efort ca să-și bage cămașa în pantaloni.

— Doamna Latimer, spuse el cu blândeţe. Probabil a venit după vasul în care e budinca. Am să-i spun că n-am avut încă timp s-o mănânc. O sărută lung şi o mângâie cu drag pe obraz. Să nu pleci.

— N-am să plec.

Holly îi răspunse cu ardoare la sărut şi apoi începu să aştepte nerăbdătoare în timp ce el se îndrepta spre uşă.

Nu era doamna Latimer. Sunetul familiar al vocii tatălui ei îi ajunse la urechi şi Holly se hotărî brusc să părăsească siguranţa pe care o avea rămânând în camera de zi şi se îndreptă curajoasă spre hol.

— ...şi, ei bine, treceam prin apropiere, şi m-am gândit că, ce posibilitate mai bună aş putea avea ca să discutăm între patru ochi..., spunea Andrew linguşitor, puţin înainte de a o observa pe Holly. Deja prea târziu, Holly realiză că picioarele ei goale erau o dovadă clară a tot ceea ce se întâmplase, dar nu-i păsa. Neavând intenţia de a se ascunde de tatăl ei, n-avea nici un rost să se prefacă.

Auzindu-l pe patronul său oprindu-şi respiraţia şi înţelegând că se întâmplase ceva, Morgan se întoarse şi întâlni privirea curajoasă a lui Holly.

— Am auzit voci, explică ea, ducându-se la el și scrutându-i chipul întunecat. Să plec ?

Era momentul adevărului, iar Morgan zâmbi doar pentru ea.

— Nu, spuse el blând și oricine i-ar fi văzut atunci ar fi observat că se înțeleg perfect. Tocmai voiam să-l invit pe tatăl tău înăuntru și să-i ofer ceva de băut. Nu te deranjează, nu ?

Înainte ca ea să poată răspunde, Andrew intră în apartament, trântind ușa în urma lui.

— Nu vrem să atragem atenția nimănui, nu ? întrebă el aspru și mânios. Dumnezeule ! Și eu care credeam că ești îngrijorat din cauza lui Alison ! De când durează acest mic aranjament ?

— Pentru că ești tatăl lui Holly am să-ți trec cu vederea remarca asta, spuse Morgan calm, dar cu ochii plini de o furie rece. Și acesta nu este un aranjament, cum spui tu. Încolăci o mână pe talia lui Holly și o trase spre el. Fiica ta și cu mine ne vom căsători. Cu sau fără permisiunea ta. Mi-e tot una.

Câteva minute mai târziu, Andrew ședea pe canapeaua din apartamentul lui

Morgan, dând deja pe gât al doilea pahar de coniac. Era unul dintre puţinele momente din viaţa lui când nu controla situaţia şi era, evident, ceva ce nu-i prea plăcea.

Oricum, timpul, coniacul şi credinţa că avea posibilitatea să-l păstreze pe Morgan la firma lui, îl făcură să înghită mai uşor şi tocmai încerca să întrevadă ce avantaje ar putea avea el din toată povestea.

— Trebuie să înţelegeţi, le spunea el celor doi care şedeau pe cealaltă canapea, ideea că tu şi cu Holly aţi putea fi împreună nici nu mi-a trecut prin cap, mai ales pentru că voiai să pleci, Morgan.

— Voiam ? Răceala dispăruse din vocea lui Morgan, dar el era încă circumspect.

Andrew înghiţi şi restul de coniac din pahar şi îl puse de o parte.

— Nu se poate să te mai gândeşti şi acum să părăseşti compania, Morgan ! Nu acum când eşti pe cale să fii ginerele meu ! Doamne, Dumnezeule, ideea e absurdă ! Asta schimbă complet relaţia dintre noi.

— De asta mă şi tem, spuse Morgan sumbru. Uite, Andrew, tu probabil că ai intenţii bune, dar eu şi cu Holly n-o să fim căţeluşii tăi. Şi nici n-o să mă poată nimeni acuza că mă însor cu ea pentru banii tăi !

— De parcă ar îndrăzni cineva !

— Oh, ar îndrăzni, spuse Morgan sever şi o privi din nou pe Holly. Era uimitor cum i se putea schimba expresia feţei atât de brusc şi de total şi numai într-o fracţiune de secundă. Răceala şi furia faţă de tatăl ei dispăreau când se uita la ea. Atunci ochii lui deveneau blânzi şi se opreau cu insistenţă asupra gurii ei întredeschise şi îi arătau plini de senzualitate, că deja era nerăbdător să facă iar dragoste cu ea. Cât despre ea, Holly era încă sub efectul vorbelor lui Morgan care spusese că se vor căsători. Era totul ca într-un vis, din care ea nu voia să se trezească.

— Nu contează ce spune lumea, replică Andrew enervat că cineva reuşea să-i distragă atenţia lui Morgan de la ceea ce spunea el. Uite, băiete, ar fi o nebunie să pleci acum, când sunt pe punctul de a mă retrage.

Morgan râse neîncrezător.

— Tu ? Să te retragi ? Las-o baltă.

— Vorbesc serios. Am şaizeci de ani, Morgan. Sunt destul de bătrân ca să-mi dau seama că nu mai am prea mulţi ani de viaţă înaintea mea. Vreau să profit de anii ăştia, nu să-i petrec într-un amărât de birou. Îţi dai seama ce-ţi ofer ? Cea mai gro-

zavă ocazie din cariera ta. Ai fi un prost, dacă ai refuza.

Morgan oftă.

— Am nevoie de timp de gândire. O privi pe Holly. Şi să mă sfătuiesc cu logodnica mea. Am să-ţi comunic altă dată decizia mea.

Andrew ridică din umeri.

— Când altă dată ?

— Când o să ne întoarcem din luna de miere, declară Morgan nerăbdător. N-ai să-mi refuzi o lună de miere, Andrew, nu-i aşa ? Nu după ce ai avut atâtea...

Exact opt săptămâni mai târziu, Holly se trezi şi îl văzu pe soţul ei îmbrăcându-se. Se foi în pat, iar asta îi atrase lui Morgan atenţia. Renunţând la înnodatul cravatei, el se apropie imediat de pat.

— Te deranjeaz ? şopti el, privind-o posesiv, iar Holly se mişcă provocator în pat, făcându-i loc să se aşeze lângă ea.

— Cât e ceasul ? protestă ea, luându-i mâna şi uitându-se la ceas. Era deja lumină afară, dar ferestrele dormitorului erau acoperite de draperii de damasc aşa încât în cameră era destul de întuneric şi ea nu putea vedea ceasul.

— Nu-i decât ora opt, îi spuse Morgan blând, privindu-i umărul alb și apetisant. Nu-i nevoie să te scoli.

Holly se strâmbă.

— Trebuie să te duci la servici azi ? Am venit acasă doar de câteva zile.

— Suntem acasă de mai mult de o săptămână, o corectă Morgan plin de regret. Și tocmai pentru că nu intenționez să-mi petrec tot timpul la birou, vreau să mă asigur că Parsons știe ce face.

Holly râse.

— Asistentul tău ? sugeră ea ironică. El se strâmbă.

— Asistentul meu, spuse el și clătină din cap. Tatăl tău era foarte hotărât să plece, nu-i așa ?

— Ei bine, oricum asta demonstrează că are încredere în tine, spuse ea, mângâindu-l pe braț. Am avut o lună de miere minunată, nu-i așa ? Și chiar în casa noastră.

Morgan o privi lung și tăcu aproape un minut.

— Cel puțin familia Fletcher e liniștită acum, murmură el. Și oricând vom simți nevoia să plecăm...

— Putem merge pe insulă, spuse Holly visătoare. A fost un superb dar de nuntă, nu-i așa ?

Morgan se strâmbă puţin.

— Aşa cred.

— Ei bine, oricum băieţii o pot folosi când vor, spuse Holly practică. Şi casa asta e mai bună pentru ei decât apartamentul, nu ?

— Temporar, fu de acord Morgan, privind luxul din jurul lor. Dar când se vor întoarce tatăl tău şi Alison, aş vrea să avem o casă a noastră.

— Asta abia peste câteva luni, exclamă Holly mulţumită, cu ochii strălucitori. Banii au rostul lor, nu crezi ?

Morgan făcu o grimasă.

— Tu chiar îl vezi pe tatăl tău pierzându-şi şase luni ca să facă înconjurul lumii ? întrebă el sceptic. Dacă eu îl cunosc bine pe Andrew, atunci se va întoarce în mai puţin de şase săptămâni. Oh, recunosc, a fost frumos din partea lui că a luat-o şi pe Alison cu el, ca să putem să rămânem noi cu gemenii, dar el nu va putea sta atâta vreme departe de companie. Chiar dacă eu am preluat oficial conducerea, el o să vrea să fie aici ca să aibă grijă ca eu să nu fac vreo greşeală.

— Totuşi, e plăcut să fii director, nu ? murmură Holly îmbrăţişându-l. Eşti fericit, nu-i aşa ?

— Fericit ? Morgan gemu stins şi o îmbrăţişă şi el. Era goală sub cearşaful de mătase, iar el îşi puse posesiv mâinile pe coapsele ei. Fericit este un cuvânt nepotrivit şi insuficient ca să descrie felul în care mă simt, îi spuse el sărutându-i pielea fină de pe umăr. Uneori mă întreb ce-am făcut eu ca să merit o asemenea fericire.

— Asta-i bine. Holly îşi ridică umărul, oferindu-se şi se cutremură, dar nu de frig. Ei bine, dacă într-adevăr trebuie să pleci...

— Eşti o adevărată ispită, ştiai ? spuse Morgan cu prefăcută asprime. Ştii că Jon şi Jeff mă aşteaptă, nu ?

— Vor înţelege, spuse Holly încrezătoare, dezmierdându-i gâtul. Sau cel puţin Jon va înţelege. Eu şi el suntem buni prieteni.

— Amândoi cred că eşti deosebită, şi tu ştii asta, replică Morgan. Ştiu că datorită ţie învaţă ca să-şi ia examenle. Înainte să apari tu, renunţaseră aproape complet la şcoală.

— Ei bine, le-am explicat numai, că dacă pleacă de acasă şi îşi iau servici, nu vor mai avea timp pentru şcoala de şoferi sau vacanţe ; chestii de genul ăsta, spuse Holly candidă şi Morgan clătină din cap.

— Mită și corupție, spuse el. Până acum n-a mers deloc.

— Poate ai pus problema greșit, declară Holly poznașă. Apoi, după un moment de ezitare, adăugă : Și, ei bine, nu cred că se distrau așa grozav când locuiau cu mama lor.

— Și pentru asta trebuie să-ți mulțumesc ție, replică Morgan cu dragoste în glas. Te-ai descurcat perfect cu Alison.

— Cu ajutorul tatălui meu, spuse Holly cu modestie. Apoi râse. Ce te-ai face fără mine ?

— Nici nu vreau să mă gândesc, exclamă Morgan, trântind-o la loc peste pernele moi. Știu numai că noțiunea de muncă era înainte cel mai important lucru pentru mine. Și acum, iată-mă aici, căutând scuze ca să nu plec de lângă tine !

— Ei bine, e normal să fie așa, spuse Holly fericită și Morgan n-o contrazise.

SFÂRȘIT